

št. 1-4 + pos. vod. NNNP + pos. št. o Titu ; kpl

17

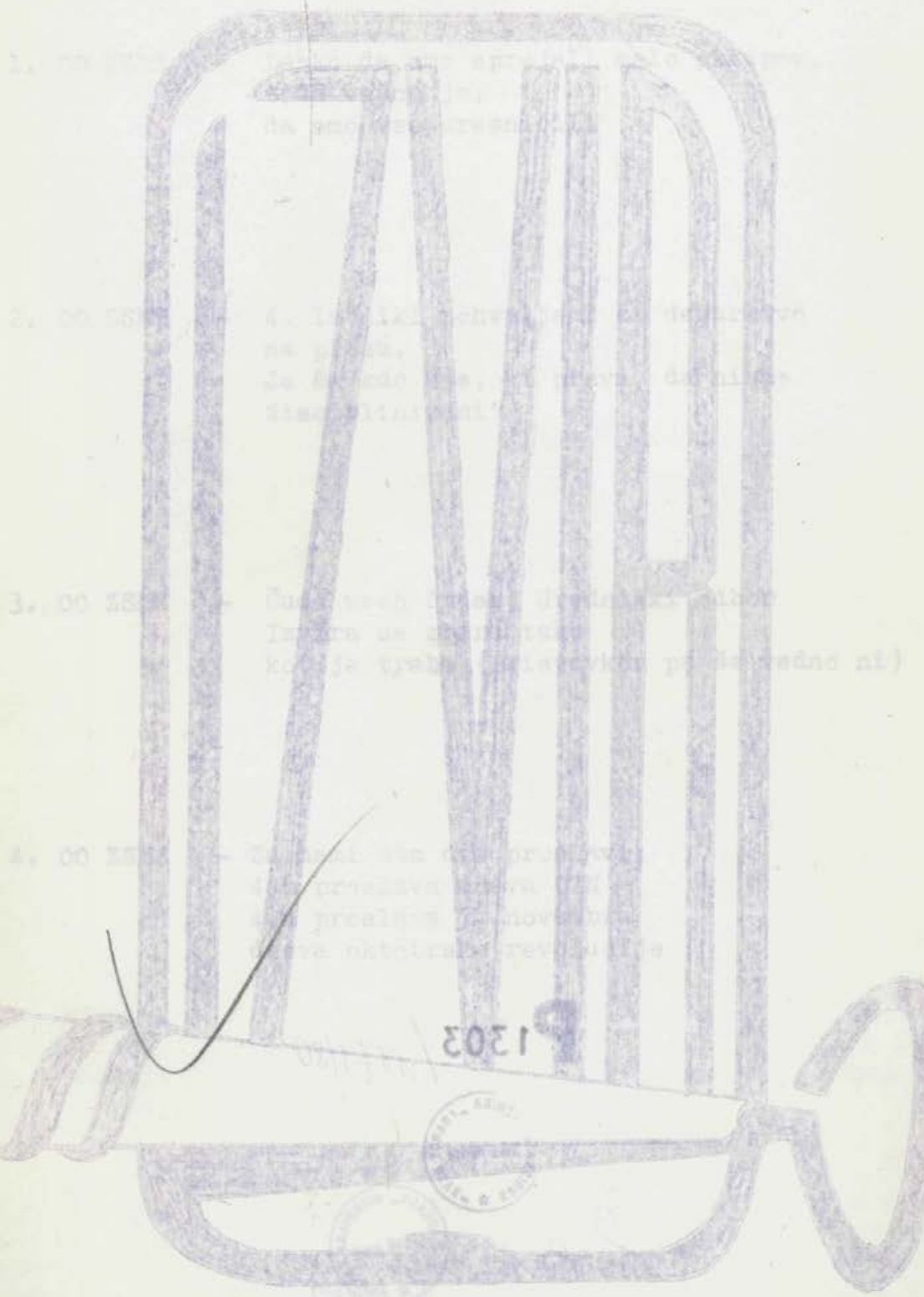
GORISKA KNJIZNICA

Per 1303/1979/80

10012642

COBISS •

1303

P1303 / 1979/80

D P 12.642 / 1980

1. 00 ZSMS - Lahko da smo sprejeli malo sklepov,
toda važno je,
da smo vse uresničili
2. 00 ZSMS - 4. letniki pohvaljeni za dežurstvo
na plesu.
Je še kdo kje, ki pravi, da nismo
disciplinirani?
3. 00 ZSMS - Čudo vseh čudes! Uredniški odbor
Izvira se zbira tako
kot je treba (Prispevkov pa še vedno ni)
4. 00 ZSMS - Za nami sta dve proslavi:
4.b proslava dneva OZN
4.a proslava 7. novembra
dneva oktobrske revolucije

INFORMACIJA O INFORMACIJI (obveščanju)

Na Bledu je bil tridnevni seminar mladih, ki ga je organiziral center za obveščanje in propagando pri republiški konferenci ZSMS.

Že prvi dan je bil izredno zanimiv. Predstavili so se nam novinarji posameznih javnih občil: Živa Pavlin in Anton Rupnik (ČGP Delo), Miha Mohor (revija Mentor), Jože Varl (urednik jese-niškega Železarja), Gojko Brvar (mladinska redakcija RTV Ljubljana), Mirjam Križman (Radio Študent), Vili Pšeničny (tednik Mladina) in drugi dopisniki tednika Mladina. Posredovali so nam izkušnje iz njihovega novinarskega dela.

Udeleženci so se pritožili nač prevelikim vplivom mentorjev, kar jih moti in onemogoča uspešno delo. Marsikje se še uporablja neke vrste cenzura.

Naslednji dan smo govorili, kako naj bi učence najbolje informirali. Oblike informiranja so stenčasi, glasila, oglasne deske in oddaje šolskega radia, saj smo jim posvetili največ časa in pozornosti. Razdelili smo se v tri skupine in vsaka je pod vodstvom mentorja pripravila gradivo za snemanje radijske oddaje "kot ga" je potrebno pripraviti za šolski radio. Dve oddaji smo posneli na magnetofon še isti dan, tretja je šla "v živo". "Ta tema je žgečkljiva"... se je začela ena izmed oddaj. Spoprijeli smo se z vsemi težavami, ki nas spremljajo na šolah: pojavi nesamoupravljanja, nezainteresiranost učencev in pedagogov za izvenšolske dejavnosti in tudi veliko drugega, kar lahko marsikoga požgečka v nos, po podplatih ali pa še kje...

In po vsem tem sva se vprašali, kakšno naj bo glasilo Izvir. In kakšno naj bo glasilo? Izhajalo naj bi vsak mesec in ne le 4-krat letno - kot "Izvir". Z mesečnim izhajanjem pa bi se morali odpovedati "pinky" ovitku in se zadovoljiti le z "nepokvarjeno" in kvalitetno vsebino konzerve.

Informacije z raznih področji naj bi se stekale v novinarski krožek, ki bi se mirne duše oblikoval v literarnem krožku ali iz njega. Glasila naj ne bi bila samo literarna, kar se mnogokrat dogaja (naše običajno ni), temveč bi se morali vključiti tudi drugi krožki - novinarski, likovni, fotografski, ... Tako bi postala glasila zanimiva tudi za tiste, ki ne živijo samo za "črke"

Ines in Ingrid

Hodi v hribe! Plavaj! Uči se! Zakaj trohniš v kuvarni?
Zakaj kadiš? Ne hodi na plese v telovadnico!

"Zakuni se ljubavi....."

In midva pleševa. Pleševa, a je prepovedano. No, ni ravno prepovedano, je nepriporočljivo.

"Zakuni se....."

In oni pijejo pivo. Tudi pitje ni povsem prepovedano, pitje sokov je celo koristno.

Povprečna starost obiskovalcev je šestnajst let, ob polnoči je povprečna starost prisotnih petnajst let. Skupna povprečna starost torej petnajst let in pol. Sami gladi smo tu, če izuzamemo besnečo populacijo pred vrati katerih povprečna starost je 4 let. Čakajo svoje sinove in hčerke.

"Zakuni se....."

Še zadnji vzdih in konec. Luči se prižgejo in gremo domov. Eni dokaj normalno, drugi, kot bi pozabili, da so tudi noge pomemben del človeškega telesa, da o glavi sploh ne govorimo. Brez nog se sicer lahko živi, kot biološko zanimivost lahko zaupam, da nekateri tudi brez glave rinejo naprej.

Noč smo prespali. Prišla je nedelja. Ljudje se že "zbirajo na kup".

"Ali ste slišali?! Ja, saj pravim, mladina!"

"Ko smo bili mi mladi....."

"Ja, pa vsi so bili pijani..."

"Oh, ko bi bili le pijani, kaj pa druge, druge..."

"Vsi so enaki!"

Nad vso "vesolno mladino pade črn madež. Nihče ni ne boljši, ne slabši.

Toda midva sva le plesala.....

Taši

MPPŠ 1979

(Mladinska poletna politična šola)

Ko sem pripravljala potovalko, sem se spraševala, zakaj sem se odločila za udeležbo na MPPŠ. Po vseh slabih izkušnjah iz ostalih seminarjev ZSM od nje ne bi mogla kaj dosti pričakovati. Spet se bo govorilo, razpravljalo o problemu mladih z nepravilnega stališča, saj ne bo konkretnih primerov iz delovnih organizacij in šol. Kako naj rešujejo položaj mladih v delovni organizaciji tisti, ki predsedijo osem delovnih ur v pisarnah občinske konference ZSM ob kavici, klepetu o nas, mladih? Vsi sprejeti sklepi in rešitve so le papirnači, sklepi za papirnato mladino. Niso del našega življenja. Mladi jih sprejmejo kot nujno zlo, a izvajamo bore malo, saj so nam tuje tiste visoke besede. Kje so naši lastni programi? V aktivnost nas spravi lastna potreba, ki pa je malokrat nujna. Iz tega sledi, da mladi spimo podnevi in ponoči. Kakšno spremembo sem pričakovala?

TACEN, 20. avgust. Dodeljena sem bila skupini za idejnopolitično delo in kulturo (IPD). Najprej so nas seznanili s tehniko vodenja sestankov, nato pa smo se posvetili problemu kulture in kulturnih ustanov pri nas. Naše sodelovanje je bilo odvisno od predavatelja, saj so nekateri v nas vzbudili zanimanje in nam dovolili razpravo, drugi pa so hoteli govoriti in so na nas pozabili. Od teh nauk in govoričenja sem odnesla bore malo. Najbolj aktivno se je skupina vključila v razpravo z Levom Kreftom, ki nam je bil že po letih bliže in je skušal razumeti naše zahteve. Vprašali smo se, kaj je pravzaprav kultura in kje je mesto mladih v njej. Znanstvenega dela mladih skoraj ni. Mladi imamo v svobodni menjava dela zelo majhen vpliv. Naše institucije so Preveč zaprte, premalo je samostojnega dela mladih. Sveže, prodorne ideje se v njih ne morejo uresničevati. Mladi raziskovalci in ustvarjalci ustanavljajo svoje protiinstitucije. Amaterizem, ki daje podlago za razvoj množične kulture, omejujejo slabi materialni pogoji. Amaterji se svojega dela počasi naveličajo in tako kulturna dejavnost zamre. Umetnost postane zaprta sama vase in sama sebi namen. Ljudska kultura je pojmovana le kot kultura zabave, užitka in veselja. Kultura kot sektor je zakonitost razredne družbe, ki se še vedno ohranja. Nizko kulturno stopnjo pogojuje ločenost umetnosti od dela. Zanimala nas je Naša beseda, ki ne prinaša nič novega, širina repertoarja je stalna. Zakaj? Odgovorni so zopet materialni pogoji za dejavnosti, ki jih sprožajo mladi. Govorili smo in razpravljali, a konkretnega napotka za nadaljnje delo nisem zapisala. Ugotavljali smo le dejansko stanje, kar pa je pre-

malo, da bi ga tudi rešili. Debato je izzvalo tudi predavanje Romana Ogrina na temo zgodovina KPS. Zanimalo nas je, zakaj se pri predmetu STM mladi ne seznanimo tudi z razkoli in spori v partiji. Je to potrebno skrivati? Zakaj se tako težko dobi primerna literatura o tem? Najde se jo le v gradivih za kongrese ZK. Kaj pa ostali? Ali bomo svoje otroke učili samo o nezmotljivosti, pravilnosti in nujnosti naše partije in sistema? Potem to ni več človeška tvorba.

Eden glavnih problemov je bil tudi problem religije v socialistični družbi. Kljub prepričanju, da je z industrializacijo in urbanizacijo nujno tudi ^{za} postopno propadanje religije, se je razkroj na določeni točki ustavil. Pri mladih se pojavlja kriza tradicionalne religije predvsem določenih dogmatičnih struktur. Odvisna je od izobraženosti in pade do dvajset procentov, teh dvajset procentov pa se stalno obnavlja - univerza v Ljubljani. Človek se v svetu, ki ga živi, ne znajde več, pojavlja se sakralizacija (kult avtomobila, pevca, nogometaša). Vsak izmed nas je skušal najti v teh problemih samega sebe, svoj položaj in problem. Po koncu predavanj in javnih tribun pa smo svoje razmišljanje splošili in se predali mladosti.

Katja Božič

N O C O J

- I. Nocoj sem tako žalostna,
tako sama.
Gledam v noč
in mislim na svoje življenje.
Tihó spi naše mesto,
na nebu ni lune ne zvezd,
le oblaki,
sami oblaki -
- II. Tihó poslušam udarec
svojega srca.
Bije móčno,
enakomerno.
Má je tudi vsó moje življenje navito,
da je dan enak dnevú,
da se bojim vsake noči,
ker mi prinaša samoto in žalost?
- III. Lepša je kot vse druge,
lepša
pa vendar tako, tako otožna.
To je pesem življenja.

J E S E N

List za listom,
kaplja za kapljo,
solza za solzo.
To je jesen

Rosana

Prestrašeni so bili. Samevali so ob skodelici mrzle kave. Bilo jim je tako strašansko hudo. Niso se jezili, le žalostno je bilo njihovo dokazovanje mrtve in žalostne vrbe v vetru.

Strehe so potemnele v zahajajočem soncu. Veter je razpodil njihove glasove. Vse je bilo tako turobno. Cerkev tam daleč jih je sramotno spominjala na davno preprostost: Pusta soba ni videla ničesar. Ni opazila sivečih las njihovega očeta, ni slišala tihega materinega jeka. Topo je strmela v prazno. Na cesti so se prižgale luči. Mokra se je lesketala v umirajočem dnevu. Le veter je meglo zavijal. Prvi je spregovoril oče. Njemu je bilo namenjeno to tiho ječanje. "Goran, saj smo te imeli radi?" Mati je še žalostneje zaihtela. Sin se je leno presedal. "Ne vem...ljubila sva se. Saj sta se tudi ti in mama." "Ne bodi tak. Kaj se opiraš na naju? To je stvar preteklosti. Otrok je bil tvoj." Goran je pogledal skozi umazane šipe. Zavese so zatrepetale v temi. Bal se je spregovoriti. Všeč mu je bila ta mučna tišina. Ana ga je privlačevala. Bilo mu je lepo, ko sta spočenjajala mrtvega človeka. Sicer pa ni vedel, da ko mrtev. Rada sta imela rože. Ob zori sta vstajala in jih negovala. Ona vesela in ponosna na svoj trebuh, on zaspan in čemeran. Ni prenesel tega, da je Ana postala neokretna in čudna. Bili sta mu zapri njeni nabrekli in povešeni dojki. Sramoval se je tega nerojenega otroka. Skalili so mu njegovo mladost

Popravljal si je lase. "Oče, mirilo me je. Postala je ogabna, zoprna." "Rad sem videl tvojo mater, ko te je nosila. Vzljubil sem jo še bolj. Ne znam ti povedati. Bil sem srečen, da se bo nekaj zgodilo. Sicer nisem vedel, da bo moj sin tako nedovzeten za take spremembe." Goran ni vedel ali naj se kesa, ali naj ne obžaluje. Saj je ni bilo tako težko ubiti. Ljubila ga je. Ni pričakovala te reakcije, bila je preveč zavarovana v ljubezen. Preveč mu je verjela. Sovražil je to njeno pretirano navezanost. "Prižgi luč. Ne morem si utvarjati vajinih obrazov." Mati je očetu zadržala roko. "Pusti, ne morem ga sprejemati. Bil je tako sladek otrok. Ano sem vzela za svojo. Veliko mi je pomenila. Ne razumem tega stvora..."

"Mati, je oče jezno spregovoril", tvoj sin je. Pravico ima, da mu pogledava v oči."

"Simon, ne morem gledati kako me ubija. Ne bi mu rada naprtila še enega uboja." Vzela je črne rokavice z mize, jih preložila z roke v roko. "Ura bo kmalu osem. Skuhati ti moram večerjo. Sram me je bilo, ko je vrgel zemljo na njeno telo. Na njegovem obrazu ni bilo kesanja. Nisem rodila človeka. Kdaj pride pote?" Goran je skomizgnil z rameni. "Je to važno?" "Je, ne morem te več gledati tu." Vstala je ponosno, odrekajoč se nečemu, davnaj zgubljenemu. Soba je postajala vlažna.

Goran, sebičen pa je mislil kaj bo naredil, ko prestane kazen. Zakaj so ga kaznovali? Zato ker je ubil Ano, zato ker si ni želel otroka? Kako ne morejo razumeti, da take Ane ni pričakoval, ni se je nikoli tako predstavljal. Zasovražil je njeno senco. Vedno mu je bila za petami. Zakaj pa je ne bi ubil?

Grenko se je spomnil, kako je rojevala. Ljubil je njen vedri obraz, njeno lepo velo, ne pa sluzaste tekočine, ne krvi. Solze so mu šle na živce; zadnje čase je bila pogosto jokala. Brez vzroka. Ni ji pokazal, da je ne ljubi. Večno pa tudi ne more igrati. Bilo je nujno, da je odšla v nebesa. Mogoče se bo tam spečala z nekom, ki ji bo vdan kot pes. Rad je imel te temne rože na okrušenih skodelicah. Spomnil se je, kako mu je mati včasih pripravila toplo belo kavo, ko je odhajal v šolo.

"Jo lahko vzamem s seboj?" Prišla je Katja. Tudi ona ni marala Ane, pa jo je vseeno bolelo, ko je videla, da jo nesejo. Katja ni prenesla njenega vdanega izraza. Kati ni bila nikoli nikomur pokorna. Vedno je bila odsotna, zmeraj pa je imela pripravljeno besedo za prišleka. Rada je živela v tujih življenjih. Izmišljala si je čudne zgodbe. Nikoli je ne bo poznal. Lastne sestre. Ni bila simpatična. Njen lep obraz je bil pust za tiste, ki je niso poznali. Smejala se je zelo redko. Tudi ko sta se kot otroka igrala, se je vedno kujala. Veliko ve, stalno potuje. Zadnjič mi je prinesla enkratno roži z vzhoda. Rada ima sonce, vedno je njena polt temna. Kot dekletce pa je bila bledolična in njene velike rjave oči so bile prerazumne za otroka. Nikoli se ni umazala pri igri. Natančno in spretno je postavljala figure njenih igraric. Redko se je zmotila. Sprehaja se je po hiši kot duh, govorila kot vulkan, umolknila in se zopet zaprla v njeno sobico. Njen svet. Vedno, ko se vrne, se zateče vanj. Spoštoval je Katjo. Mislil je, da so ljudje z rjavimi očmi dobri. Ana pa je imela modre. Dolgo ni vedel kakšne ima. In nekega dne, jo je zanalašč poklical, da se je ozrla k njemu. Takrat je bila že noseča. Nosila je sive nogavice in rdečo obleko. Bila je siromašna v tej navidezni urejenosti. Zoprna mu je bila v jutrih, nepočesana in otekla od mirnega spanja. Nekoč se je ponoči zbudil. Slina ji je tekla iz ust. Nič ji ni rekel. Počasi je minevala njegova ljubezen. In ko sta se poljubovala, je imel pred očmi njen zabuhel obraz in slinaste ustnice. Trpel je. Njena ropotajoča hoja je bila obupna. Vedel je, kdaj prihaja ona. Katjo pa je vedno zagledal v trenutku, ko je bila že pred njim.

Bila mu je v vsem ta skrivnostna sestra. Ana pa je neokusno brundala oguljene napeve. Brez posluha je bila. Ko je zalivala rože, le takrat je bila skoraj svetniška. Takrat jo je rad opazoval. Smešno. On ji je ponudil rože v ogled in ona jih je vzljubila.

Še vedno je bilo temno v sobi. Le ta je postajala vijoličasta od svetlobe s ceste. Taka je bila, ko jo je ubil. Modro zelena. Pozvonilo je. Vzel je skodelico z mize. Obrnil se je na očeta: "Sedaj grem! Katja te lahko poljubim?" Nastavila mu je lice in ga postrani pogledala. Vedno je čutila premoč nad njim. Sedaj pa se ga je bala. Bil je preveč miren. Brez besed je odšel v temo. Slišati je bilo le še ropot z ulice. Mati je prišla v sobo in prižgala luč. "Je šel?" je vprašala. Oče in Katja sta se spogledala. Mati je rekla v molk: "Bolje je tako! Večerja je že na mizi." Na prsi si je pritiskala Anino bluzo. "Oba sta šla!"

Nives

PROSIMO KRATEK INTERVJU:

K filmskemu krožku hodim, ker me film kot izrazno sredstvo umetnikov zelo zanima, hkrati pa bi s spoznavanjem te umetnosti rad ločil dobre filme od slabih, ki jih je precej po naših kinematografih.

Dramski krožek obiskujem, ker se mi zdi zanimivo poglobljati se v druge osebnosti in druga mišljenja..... ker mi je pač to vseč....

V likovnem krožku sodelujem, ker je življenje nekaj več kot prazno životarjenje in več kot borba za materialnimi dobrinami.

STA NOČ IN DAN

Strela je preklala noč na dvoje, razdvojilo se je nebo. Nastala sta noč in dan. V dnevu so zagospodarili bogovi, vere, luč. Noč je ostala temna, polna strahov, nemirnega iskanja, blodenj. Nočne sence so zbudile nemir duha, njihovo nepotešeno željo po iskanju. Po iskanju ožine, mostu med dnevom in nočjo. Toda obsojena je na iskanje luči, na blodnjo tik ob meji dveh prepadov: prepada neskončnosti in prepada smrti in teme. Zagrizla se je v noč z vsemi svojimi močmi, utirala si je pot z rokami, zobmi. V teh bojih z vprašanjem svoje biti je naletela še na mnoge mlasti, ki so se neusmiljeno borile za svoj obstoj, za svojo luč. Duh je hotel na pot, neznana sila ji ni dala obstanka, vendar bila je ujeta. Ujeta v svoj boj, v željo po svobodi, v strmenje za lučjo. Ustavila se je tu in tam, poslušala in se učila osnovnih utripov tega sveta: kako teče voda, kako diha veter in kako človek. Človek, ta velika postava na ozadju teme, tik ob meji dveh prepadov. V sebi je čutila migetanje neuničljivega občutja življenja, tistega strahotnega, neutolažljivega koprnenja po njem. Želela si je uskladitve s to divjo harmonijo življenja. Srečala je ljudi, ki so našli svojo uskladitev, kadili so tanke cigarete, pili mešanice z okusom po jeklu, se smejali, ušesa pa jim je zalivala glasba in s svojimi izpraznjenimi očmi so si gledovali črepinje svoje usode. Smejali so se in se zaletavali ob zidovje absurda in usode, ki sta si jih podajala med seboj. Smejali so se, da bi se kaznovali, da bi se očistili, da bi se maščevali: nečloveški, preveč človeški, onstran in tostran obupa - ljudje. Za hip si je zaželela biti kakor oni, toda nemirni duh jo je gnal dalje v vrtinec spoznanja in ponovnega iskanja. V butanju valov usode sta se našli - dve mladosti. Objeli sta se v grozni turobnosti vsaka svoje bolesti. Neskončno trpljenje, brez pozabe in odpuščenja. Jokala sta, sužnja slepih sil življenja, ki je borba in smrt. Toda duh večnega nemira ju je pognal na pot iskanja. Pognal ju je v ples poigravanja z ničevostjo, v željo samouničevanja. Razšla sta se, šla sta vsak svoji luči nasproti, v upanju, da najdeta most, da najdeta sebe.

Ta želja, najti sebe, najti luč, me spremlja vse življenje in me meče sem ter tja.

Hitiš. Za seboj puščaš milje in milje....
Tavaš.... in iščeš, iščeš belo krsto.
Tema je, ti pa hitiš in ne vidiš ničesar.
Žejna si in piješ slano vodo,
kapljice žalosti, izvir trpljenja.
bele krste ni! - Usahnil je studenec
slane vode.

Zbeži!
Kapitulacija zadruga čustev!
Jok - histerični smeh.
Čutim bolečino - električni šok,
samo še atom
- samo še nič
- nič

Mlado dekle čaka.
Nič ne ve, samo njeno srce.
Reka ljudi
morje misli
ena misel - prožorna kot studenec.
Čaka, da zagleda luč.
Zmožilo si se dekle,
zdaj je vendar dan.
Dan - razblinjajo se upi.
Skrij se, ne čakaj luči,
ne pusti, da te še enkrat oslepi.

Irma Sartori

Večer
Mrak uhaja skozi okna.

Večerja
Na mizi prazni, krožniki.

Vonj ženske me obdaja,
ko ugasneš luč
in se po prstih skloniš v objem mojih rok.
- Noč je ustvarjena za rojstvo ljubezni.

Voda je nabreknila v kozarcu
in prestopila bregove.
Mestavi so preplavljeni.
Štravsovi valčki igrajo
nad zapuščenim bojiščem
padlih generalov.

Ranjen bojevnik
shranjen nad poljem
žanje poslednje, klasje poletja.

Ljubezen -
kakor odplake v mestni kanalizaciji
so cvele poljane v meni
so rodile otroka.

Bila je suša, ko so odplake zasmrdele nad mestom
mir je otrpnil nad robom kotanje -
Smrt otroka!

RAZPRAVA O HINAVŠČINI

KAJ JE HINAVŠČINA? - Če gre učenec z nasmehom v šolo.
Kaj je iskrena hinavščina? Če gre učitelj z nasmehom v šolo.

Alenka

BEREM PREŠERNA,
BEREM A. MEDVEDA.

Ko v veži je Orešt Diane mile
zadobil spet bil zdravje duše svoje,
tak bi bile se od ljubezni tvoje
umirile prsi, lica se zjasnile.

GOTOVO SO NEKJE OBALE, KI NISO
TAKO DALEČ

VONJ PO SOLI IN RIBAH

Prišla lepote rajske je devica
da videl bi ne bil podobe njene.

Pojavila se je v novi obliki,
v obliki nove ljubezni;
ljubezni, ki narekuje nov izraz,
novo obliko.

Kocka je padla. Odloči se iti po poti
pesnika ljubezni;
ljubezni, ki ga dela pesnika;
ljubezni, ki ga omogoča kot človeka
- pesnika.

Pesem moja je posoda, tvojega imena.
mojega srca gospoda, tvojega imena.

GOTOVO SO NEKJE OLJČNI GAJI
KI SO MEHKEJŠI OD MOJIH DLANI

BELINA TVOJIH PRSI

Žalostna kožu neznana je resnica,
da jo ljubim
v pesmih mojih vedno, sama govorica,
da jo ljubim

Ljubiti in ne biti ljubljjen. Prenesti
svojo ljubezen v naravo; naravo, ki ti
daje pesem. Lahko je moker prag od
solza njegove ljubezni in on še vedno
poje pesem o ljubezni, ki upa biti nekdanj
uslišana.

GOTOVO SO NEKJE DROBNE PTICE
KI NE POZABLJAJO TAKO HITRO

VRTNICE V TVOJIH OČEH

Oči sem večkrat prašal ali smem
ljubiti te, odgovora ne znam.

Mar se zaman ozira za teboj, ki nisi
bogat, ki premoreš le svoje pesmi in
ljubezen.

GOTOVO JE NEKJE PESEM
GOTOVO JE NEKJE PESEM
ODPRTE MORSKE SKOLJKE NA DNU TVOJEGA TELESA

Vse misli izvirajo iz ljubezni ene
in kjer pomoči v spanju so zastale
zbudi se, ko spet zarja noč prežene.

Ljubi in njegova pesem je venec
njegove ljubezni.

Sluti smrt in vendar -
njegova pesem bo živela.

Dal sem ti besedo
KO SEM TE NESEL VETRU S TOPLEGA JUGA
KROŠNJE TOPOLOV V ZVEZI

Hodite, kamor sla vas vedno vleče
upijanite od sladkega se strupa,
ki razdjal bo vse hrepeneče.

Hrepenenje, ki ga ni več moč zatreti.
Oblak ne ve in val ne kam
kam nese me obup, ne znam.

Krik utapljajočega se v valovih obupa.
Krik človeka, ki je izgubil oblast nad
svojo orehovo lupino v viharju.
Nosijo ga valovi od obale do obale,
a zanj ni več mirnega zaliva, ni več
rešitve.

DAL SEM TI BESEDO, KO SEM TE NESEL
K PEŠČENI OBALI
SKOZI VISOKE TRAVE
NJIHOV OPOJNI VONJ PO MASLINAH

Noben ni človek zvedel, kaj mislil je
ta čas
so usta obmolčala, obledel je obraz.

Nemiren išče, je edini izhod smrt
ali obstaja morda še kakšna rešitev?

DAL SEM TI BESEDO, KO SEM TE POLOŽIL
V NAROČJE POMLADNEGA DNE

ČISTOST SVEŽEGA JUTRA OKOLI NAJU.

Al, ko si je izvolila mladeniča
drugega iz prs nobena njena ni pesem
več prišla.

Pri Bogu ni tolažbe iskal ne pri ljudeh.
Češ kalil um jok ni, razjasnil lic ni smeh
Vnemar naprej je živel, manj svet kot
razuzdan.

Ubil je pesmi v sebi. Pesmi je prepovedal
živeti. Prepovedal je ljubiti. Ubil je sebe
Dvignil je roko nad naravo. Zaprte je nosil
pesmi v sebi, še ko je bil mrtev. Črpri so
srce in takrat - narava si je vzela svoj
dolg; pesmi, ki mu jih je dala za to, da
je lahko ljubil

Čez tebe več ne bo sovražna sreča,
iz mojih ust prišla beseda žala
naročil sem si, naj Dogu bo hvala,
trpljenja tvojega, življenja ječa

Ubil je pesmi in poskusil še živeti.
Otopel je, postal brezčuten.
Veruje, da je smrt edina rešitev.

Prijazna smrt, predolgo se ne mudi
ti ključ, ti vrata, ti si srečna cesta.
Slavospevu smrt sledi vera v neizogibnost
usode. Viharji so ga spremenili. Preobra-
zili so mu duha, srce, telo. Ubil je pesem;
pesem, ki je živela in rastla iz trpljenja
Pesem, brez katere ni bil več on,
brez nje njega ni več bilo.

DAL SEM TI BESEDO
IN JO PRELOMIL
KER JE BILA NAJINA LJUBEZEN PREVELIKA
ZRELA JABLANA V CVETJU

Silvana

ETNOLOGI V VINICI

Gibanje znanost mladini vsako leto organizira MRT v različnih krajih Slovenije.

Deset dni raziskovanja, dela na terenu, življenja v taboru, spoznavanja raziskovalnih metod, urejanja gradiva se ti vtisne v spomin. Učenje izgublja svoje stroge meje, učiš se iz dela, iz lastnih spoznanj in izkušenj. Odnos med profesorjem - tvojim mentorjem, tovarišem in svetovalcem je sproščen, oba se zavzemata za isto stvar in jo poskušata čim bolje rešiti. Dopoldan je namenjen delu na terenu, anketiranju, zbiranju materiala, fotografiranju, preverjanju podatkov, popoldan se zbramo gradivo ureja.

Kot etnologi smo raziskovali ženitovanjske šege, medkrajevne odnose, svobodne zveze in gospodarsko povezovanje v Vinici in njeni okolici. Bela Krajina je etnološko še precej neraziskano področje, vendar zaradi svoje obmejne lege in strukture prebivalstva zelo bogato; tu se mešajo Slovenci in Hrvati, iz turških časov so se ohranila naselja Srbov, precej je tudi Romov, ki se v zadnjih letih naseljujejo stalno in so tudi redno zaposleni.

Hrvatje živijo na drugi strani Kolpe, čez mejo se preselijo le če se poročijo, Romi živijo v svojih naseljih, ki se že na zunanaj ločijo od drugih vasi, zaprti sami vase, prav tako se Srbi povezujejo pretežno s Srbi na Hrvaškem.

Jezik je na obeh straneh Kolpe podoben. Zgodilo se je, da si koga vprašal: "Vi ste Hrvat, kajne. Bi nam lahko povedali kako se razumete s Slovenci," in dobil odgovor: "Ne, ja sam Slovenac."

Prav tako so si podobne šege in navade ob različnih priložnostih. Zelo slikoviti so ženitovanjski običaji. Včasih so se med seboj poročali ljudje iz istih slojev, v večini primerov so partnerja zbirali starši. Slavje je trajalo dan, dva ali več, odvisno od premoženjskega stanja. Pred tem je seveda bila zaroka, starešina je delil vrtanje (okrogel kruh). Če je bil fant od drugod, je moral nevesto odkupiti. Tudi danes je ohranjenih še precej starih navad, poroka sama pa traja dva dni.

Belokranjčani, prijazni ljudje, so nas sprejemali v hiše in nam radi odgovarjali na vprašanja. Pogovor z njimi je stekel brez zadrege na eni ali drugi strani. Včasih je bilo težko vprašati kaj bolj osebnega, pa so nam informatorji sami pomagali iz zadrege: Veste pri nas pa..... jaz pa nikoli ne bi...

Nekateri so bili tudi nezaupljivi, posebno ko smo jih vprašali po osebnih podatkih ali fotografijah zaradi dokumentacije gradiva.

"Kaj gre to v časopis, ne maramo, da bi bilo objavljeno." Naša mentorica Andreja, študentka etnologije, doma iz Metlike, se je brž znašla in v belokranjščini razložila: "Pa znate to sve ide f Belokranjski muzej f Metliki, to ne ide f novine".

Nasmeh kot opravičilo za oklevanje in že je stara mama držala v rokah škatlo s fotografijami in razlagala: "To sem jaz, takrat smo imeli take obleke,.... lahko vam jo pokažem, še je imam shranjeno,.... vse to sem sama naredila, da..."

Misli teh ljudi, ki jih domača zemlja preganja v tujino, mnogo se jih je že pred vojno in še po vojni izselilo v Ameriko, smo popoldan prepisovali v kartice, ki jih shranijo v Metliškem muzeju.

Prav na takih karticah so nam mentorji "slavnostno podelili simbolične diplome" za deset dni raziskovalnega dela, neprisiljenega učenja, kjer je praksa in teorija eno, kjer se učiš iz dela.

Ksenija in Milojka

RAZMIŠLJANJE O FILMU - MALI, MALI ČLOVEK

Lik starejšega človeka z ženo in sinom. Družina živi v Rimu. Srednji sloj. Oče in mati vlagata vse svoje nade in želje v že odraslega sina. V prvem delu res domiselno in humoristično opiše njihovo življenje in skrb za edince. Oče mu hoče na vsak način zagotoviti udobno prihodnost. Za uresničitev tega cilja se poslužuje vseh "dovoljenih in nedovoljenih" sredstev. Čeprav smo se smejali, smo čutili očetov zagon in vero v "otroka", kar nas je prizadelo.

Sanje pa se mu porušijo s sinovo smrtjo in boleznijo žene. Vsa njegova upanja so padla v vodo, namesto ponosa ga bodo na starost obhajali težki spomini na nekdanje življenje. Žena mu pomeni tolažbo, pa tudi spomin na žalost. Njegovo življenje naenkrat postane muka. Ta preobrat je bil nepričakovan in me je zato zelo pretresel.

Prizor na pokopališču pa, kakor bi hotel pokazati, kako malo pomeni človek v milijonskem mestu, na svetu. Režiser nam prikaže stotere usode, od katerih naše težave, ki se nam zdijo najvažnejše, zbledijo.

Razočarani oče se po uboju sina spremeni. Misli na maščevanje in pokaže svoj drugi obraz. Sinovega morilca "ugrabi" in ga nasilno odvede v hišo na deželi. Na tej hiši je gradil bodočnost, sedaj pa se je vse podrlo. Morilca muči. Uživa ob pogledu nanj.

Mali človek - individualist - je tudi individualist kot maščevalec, zato je njegovo ubijanje še bolj grozljivo in žalostno.

Daša

PROSIM KRATEK INTERVJU:

Vile rojenice mi ob rojstvu pač niso pričarale peresa v roke in pisatelj torej ne bom, pa kljub temu z veseljem spoznavam poezijo in iščem v njej nove oblike in neizpisane možnosti.

MORJE - VIR HRANE

Morje zavzema sedem desetlin zemeljskega površja in v sebi skriva neizmerno količino energije - hrane. Ribe, školjke in raki so najpomembnejši morski organizmi, ki jih človek vključuje v svojo prehrano. S pomočjo znanosti in tehnike se je način lova in gojenja teh živali močno izpopolnil in razvil. V svetu na leto polovijo 80 milijonov ton rib, kar predstavlja pomemben delež v človekovi produkciji hrane. V Mediteranu letno nalovijo približno en milijon ton rib, pri tem je delež Jugoslavije kakih trideset tisoč ton. Za primerjavo je dobro vedeti, da naši sosede Italijani polovijo letno kar šestkrat več kot mi. Podobno je s produkcijo školjk klapavic, ki jih Jugoslovani kljub odličnim pogojem pridelamo le kakih tristo ton, Italijani pa kar deset tisoč. Nasploh Jugoslovani, še manj pa Slovenci, cenimo to vrsto hrane in se v glavnem omejujemo le na ribe, ki jih lahko konzervirane kupimo v trgovinah. O tem, da so to ribe slabše kakovosti, ni potrebno izgubljati preveč besed.

V svetu razlikujemo dva bistvena načina ribolova. Ekonomski način lova se je razvil v kapitalističnih deželah. Zanj je značilno, da ustvarja dobiček le do neke stopnje. V trenutku, ko je ta stopnja presežena, je dobiček manjši kot pa vloženo delo in denar. Z ekonomskim načinom lova se v morju hranijo populacije živali v ravnovesju in morje je sposobno obnavljanja in razvijanja populacij.

Drugi način lova pa je držeji, vendar večji. Najbolj se je razvil v Sovjetski zvezi. Pri tem načinu je stopnja, ki določa dejanski dobiček, presežena, v ribolov pa je treba vložiti ogromno denarja in napora. Res je, da Sovjetska zveza s tem načinom zavzema vodilno mesto v svetu, toda z njim se v morju ustvarja težko popravljiva škoda. S tem, da določeno populacijo na nekem področju skorajda iztrebimo, se poruši ravnovesje in prevladovati začne druga populacija, ki se razširi tudi na ozemlju prejšnje. Ribje populacije pa se obnavljajo izredno težko. V boju za obstanek preživijo le najboljše, tako da se iz sto tisoč ribjih jajčec v povprečju do konca razvijeta v odraslo žival le dve.

Za človeka so najpomembnejše tako imenovane Pelaške ribe. Med najbolj znanimi so sardine, škombri in razne vrste tun. Posebno zadnjih dveh vrst je v Jadranu vse manj. Podobna je tudi situacija pri pitanih ribah kot so trske in listi, ki pa so gospodarsko izredno pomembne. Jugoslovani jih poglovimo približno tri tisoč ton, naši sosede Italijani pa kar dvajsekrat več. Zanimivo pa je, da je naša obala za ribolov mnogo primernejša in z ribami bolj bogata, predvsem zaradi manjše onesnaženosti in s tem tudi večje količine planktona.

Iz vsega tega bi lahko sklepali, da Jugoslovani premalo cenimo in upoštevamo to vrsto hrane. Da pa temu le ni tako in da ne cenimo samo govedine ali svinine priča dejstvo, da so nam na Mladinskem raziskovalnem taboru v Strunjanu, kjer smo urejali prvo gojišče školjk v Sloveniji, vsako noč pokradli precejšen del školjk, ki so izginile neznano kam. Torej so se naši ljudje končno začeli zanimati tudi za tovrstno prehrano. Vsak začetek je težak, še posebej če začneš jesti na sosedovi njivi.

David Hladnik

PROSIM , KLATEK INTERVJU!

V ŠSD sodelujem, ker se v športu sprostim in ohranim telo v stalni pripravljenosti.

Zanimajo me družbena dogajanja in svetovna politična situacija. S sodelovanjem v krožku OZN tako oblikujem svoj pogled na različne situacije in svoj svetovni nazor.

S sodelovanjem v planinskem krožku in z izleti v gore se vračam k naravi, kar me sprosti; hkrati pa srečujem vedno nove prijatelje.

MOJA DRAGA IZA

Moja draga Iza je avtorski film dveh ljudi: režiserja in snemalca. Zgodba sloni na junakovem spominjanju preteklosti, ki poteka v izrazito vizualnem okviru. Duletič zanemari akcijo kot gibalno filma; njeno vlogo prevzame slika. Film ni elementarna "pra"celota, ampak je zbirka natančno sestavljenih slik. Medtem ko Zinnemanov odnos do gledalca temelji na akciji (Operacija Šakal, Julija), gledalca vključi v dogajanje, pa je Duletičev odnos ravno nasproten - vsaj navidezno pravilen. Tak način sporočanja pa zahteva gledalca, ki bo pripravljen slediti režiserju skozi galerijo poetično realističnih slik. Zato filmu tudi ni potrebna časovna enakomernost, ampak poteka dogajanje v impulzih. Duletič dogajanja ne skuša razreševati, ne išče vzrokov; niza nam le junakove spomine. Spominjanja ne uporablja za sporočanje v taki meri, da bi nanj vplival in ga racionalno obravnaval, ampak pušča junakovo subjektivno doživljanje. Gledalec v film ni vključen in ne doživlja katarze vzporedno z dogajanjem; film naj ne vpliva vsebinsko, ampak oblikovno s svojo estetiko. S tem se Duletič oddaljuje od "klasičnega" namena umetniškega filma in vstopa v larpurlartizem - film zaradi filma.

Nedodelan ostaja odnos slika - zvok. Z bolj poudarjenim vključevanjem zvoka (in tišine) bi film marsikaj pridobil (primer: brata Taviani: Oče gospodar).

Pri takem načinu dela je najidealnejše, če je avtor režiser in snemalac hkrati. Če pa ni, kot je to v tem primeru, potem je vloga snemalca vsaj enakovredna (in s tem tudi delež avtorstva) režiserjevi.

Priznati moramo, da sta se Duletič in Pinter izredno dobro ujela, vprašanje pa je, če je bil tekst za tak način dela pravilno izbran. Duletič lahko doseže višek ustvarjanja le ob vrhunskem tekstu, kot je bil to tudi Cankarjev roman Na Klanecu.

Gašper

POHOD V GOJAČE

Spominski pohod. Spominjal nas je na zasedanje okrožnega NOO za srednjeprimorsko okrožje, kar je bil za naše kraje res pomemben dogodek. Mar smo se res zavedali tega in to tudi občutili ob spomeniku v Vrtovinu in pozneje v Gojačah? Smo se zavedali tega dogodka kot pomembnega za graditev naše nove domovine?

Je mar to srečanje res naredilo velik vtis na nas mlade? Moralo bi ga, saj smo lahko ob pripovedovanju nekdanjih borcev spoznali veličino NOB. Spoznali smo lahko izredno prizadevanje mladine med vojno in pri graditvi nove povojne Jugoslavije.

In sam pohod? Nam je prinesel tisto bližje medsebojno spoznanje in sprostitev? Ali pa nam je bil le prisila in nam je samo pokvaril nedeljo?

Rosana

V A Ž N O - letos smo organizatorji 8. DOSP
(dijaškega obmejnega srečanja Primorske)

Jasno, zmagati moramo

Če.... bomo trenirali
slikali
pisali
vadili... če

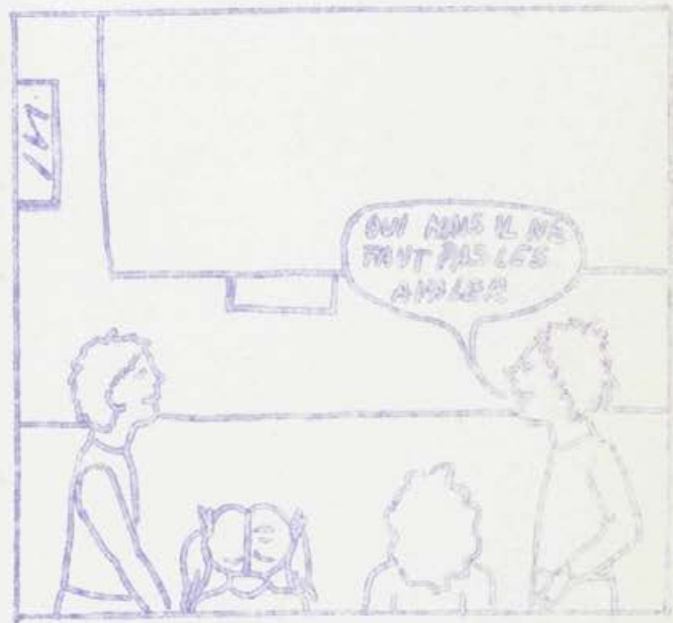
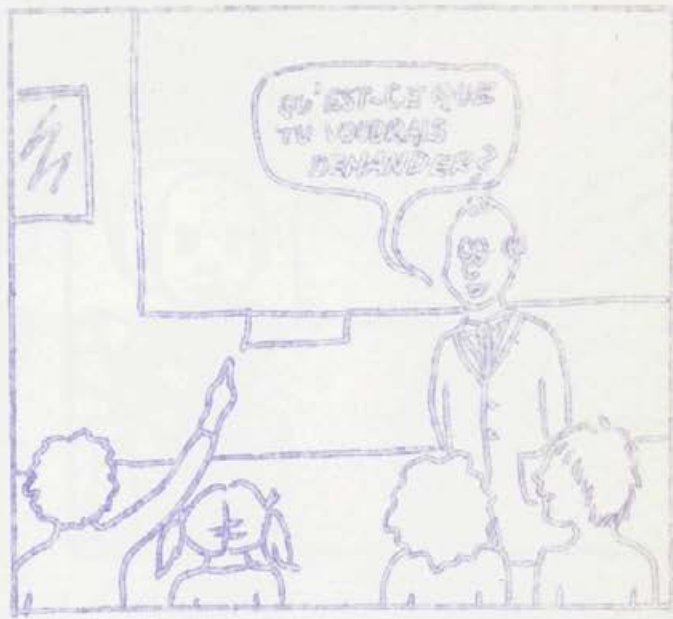
Vstajam iz morja
Počasi kakor vlak po progi
vsako jutro v osamljeni dan
prihaja v moje misli
neznana znanka brez prihodnosti
zavest minljivosti.
Njen zvonki smeh se izgublja v daljavo
in poje pesem v osamljenem srcu.
Kakor smeh otroka zablini v pesem
o izgubljenem dnevu
o izgubljeni sreči.
Kakor v daljavo ugaša
udarjanje koles
smeh bolečine nad izgubljenimi
iluzijami.
Smejem se in moj smeh izginja.

Mi

Dramski krožek: nastopi v galeriji
avli kina
v Gojačah

Rabimo moške glasove
Rabimo moške glasove
Rabimo moške glasove

DANS LA CLASSE LE PROFESSEUR EXPLIQUE À
 SES ÉLÈVES LES MANÈGES DE L'ALCOOL ET
 FINIT SA LEÇON EN DISANT :

(HAÏR = ПОЗЕТИ)
 LES ENNEMIS = СОВАЭННИ)

UNE BONNE RAISON

ÉCRITURE
 Niveau 1
 Niveau 2
 Niveau 3
 Niveau 4
 Niveau 5
 Niveau 6
 Niveau 7
 Niveau 8
 Niveau 9
 Niveau 10
 Niveau 11
 Niveau 12
 Niveau 13
 Niveau 14
 Niveau 15
 Niveau 16
 Niveau 17
 Niveau 18
 Niveau 19
 Niveau 20

I Z V I R

GLASILO ŠOLSKEGA CENTRA AJDOVŢČINA

1979/80 - Őt. 1

UREDNIŐKI ODBOR:

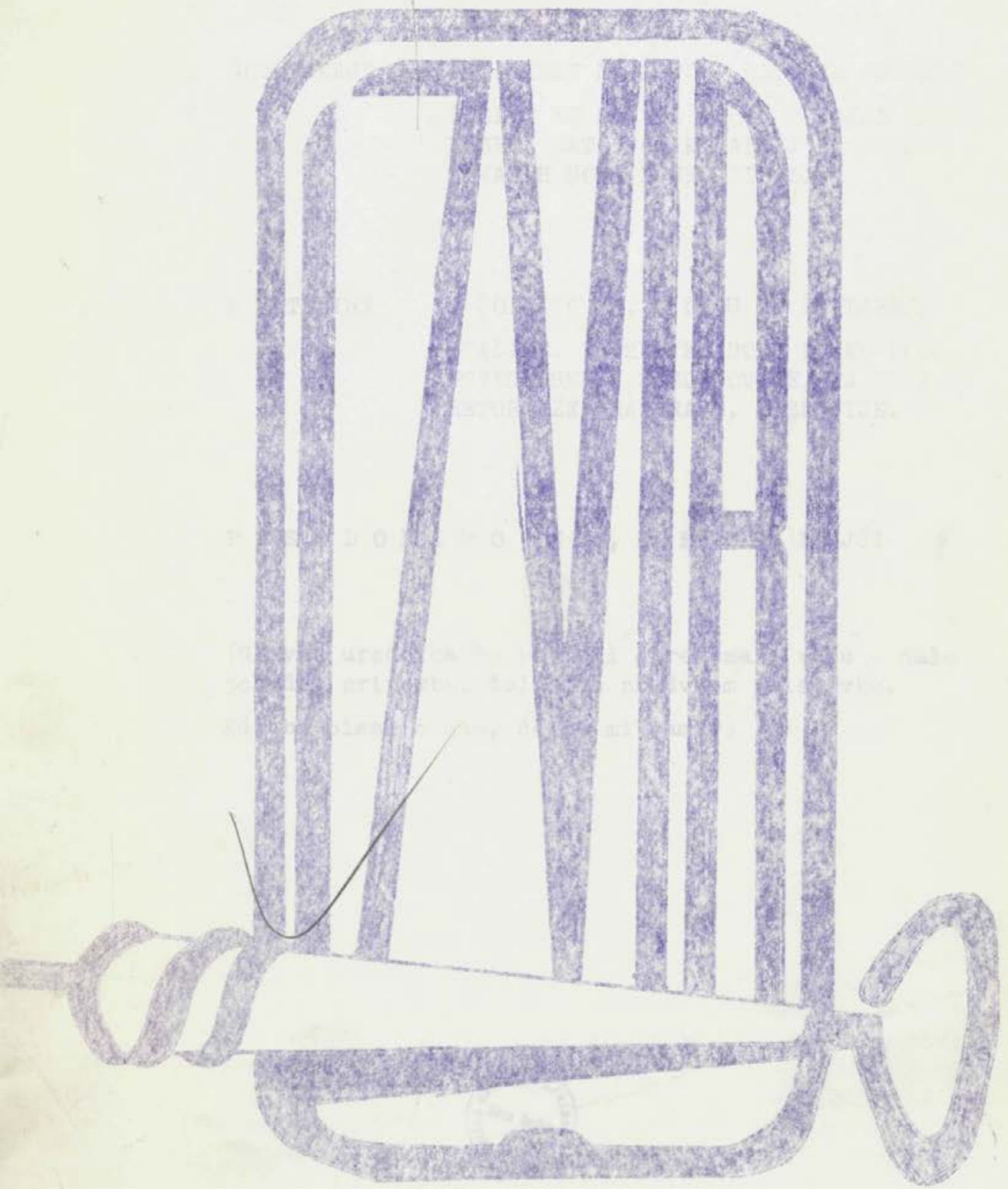
Pavlica NataŐa
Āernigoj Ksenija
Mihelj Milojka
Sartori Irma
Furlan Ingrid
Semiĉ Ines
Kodriĉ Karmen
Sovdat Mojca
Āermelj Rosana
Pavlica Tanja
Kodelja Tanja
Marc GaŐper

SODELAVCI:

Semiĉ Ines
FuŐan Ingrid
BoŐiĉ Katja
Āermelj Rosana
Hladnik David
Sartori Irma
BoŐtjanĉiĉ DaŐa
Marc GaŐper
Premrl Silvana
Batagelj Nives
Őtrancar Karmen
Vodopivec Alenka
Āernigoj Ksenija
Mihelj Milojka
Mi
TaŐi - Andrej

MENTORICA

Ivana prof. SLAMIĀ

NOV IZVIR..... NOV IZVIR..... NOV IZVIR.....

NOV ZAKAJ? ŠTIRIKRAT NA LETO - BILO JE PREMALO
ODSLEJ BO SKUŠAL (BO!) IZHAJAL VSAK
MESEC. ZATO BO AKTUALNEJŠI, O VEČ
STVAREH BOMO LAHKO PISALI.

O KATERIH? O ŠOLI, O KS, O DELU IN ŽIVLJENJU
MLADINE. PRISPEVKI BODO LAHKO BOLJ
NOVINARSKI - SAMO NOVICE, PA TUDI
REPORTAŽE, RAZPRAVE, DISKUSIJE.

P O S O D O B I M O S E , DA BI BILI BOLJŠI

(Glavna urednica bo vse dni sprejemala vaše - naše
pobude, pripombe, želje in predvsem prispevke.

Kdo bo pisal o nas, če ne mi sami?)

OO ZSMS

OO ZSMS

OO ZSMS

OO ZSMS

V letošnjem šolskem letu smo razširili vodstvo naše OO ZSMS. Izvolili smo komisijo za idejno politično delo (IPD) in komisijo za učni uspeh. Verjetno je marsikdo izmed učencev šC mnenja, da sta komisiji civeč. Pa ni tako!

V prejšnjem šolskem letu se je pokazala potreba po večji organiziranosti in po večjem kolektivnem vodstvu naše osnovne organizacije. Tako bi izboljšali kvaliteto našega dela in povečali aktivnost predvsem na idejno političnem področju (v drugih interesnih dejavnostih smo namreč kar zavidljivo aktivni).

Komisijo za IPD smo izvolili, vendar se je že takoj ob njeni ustanovitvi in sestavljanju programa dela pokazala nova težava (ki pa ni čisto nova) - premajhna zainteresiranost učencev za dejavnost te vrste. Iz razredov delegati niso uspeli prinesiti niti enega samega predloga.

Najlažje bi bilo zvrniti krivdo na premajhno informiranost, kot smo to tudi vajeni početi. Toda to ne more biti niti razlog niti izgovor za pomanjkanje zanimanja, saj smo problem informiranja rešili. Obvestila o sklepih, ki jih sprejmemo na sestankih, so še posebej izobešena na stenskem časopisu za vse tiste, ki poročanje delegatov preklepetajo.

Komisija je program dela vseeno izdelala (in tudi že začela z delom) in ga predložila predsedstvu, ki ga je tudi dprejelo z manjšimi dopolnili. To ne pomeni, da sedaj ne smemo več predlagati, kakšne razgovore bi mi želeli, katere teme bi nas zanimale. Nasprotno - komisiji bi prav prišel vsak predlog, saj so to razgovori, ki jih bomo organizirali zase - torej nam ne more biti vseeno, na kakšno temo. Želimo, da se v razredih razpravlja o sklepih, ki jih sprejmemo, o nalogah, ki nas čakajo, da delegati mnenja prenesejo na sestanke. S tem se hočemo izogniti vsem trenjem, ki so že nastajali na temo - cilji sestankov OO ZSMS. Zavračali bomo tudi trditve in mnenja, ki se rojevajo za vogalih, po radiatorjih (neutemeljene seveda). Pričakujemo tolikšno zrelost, da bomo znali svoje zadovoljstvo oz. nezadovoljstvo povedati ob pravem času na pravem mestu. Še posebej opozarjamo na vprašanje, kso se bo udeležil seminarja na Lokvah oz. kdo ima pravico udeležiti se ga.

Po vrsti težav je končno začel delovati tudi markistični krožek. In tako smo prešli od problema, kdo bo krožek vodil, k vprašanju, kdo bo h krožku hodil. Število obiskovalcev je relativno najhno glede na število prijavljenih. Nekateri iščejo izgovore v nepravem času, dnevu, neurejenem prevozu... Vendar lahko neštete stvari sprejmemo za vzrok le takrat, ko smo se že potrudili iti h krožku in se z mentorjem dogovoriti za bolj ustrezen čas.

Silvana

In seminar na Lokvah je že bil. Takoj na začetku opazimo, da ne bomo mogli biti naj naj točni.

LOKVE

LCKVE

LOKVE

LOKVE

LOKVE

LOKVE

Konec prvega tedna meseca decembra je bil na Lokvah seminar OK ZSMS Ajdovščina, katerega smo se med ostalimi mladinci iz OO ZSMS v KS, OZD ter vojske udeležili. Mediji šolskega centra oziroma gimnazije.

Cilj seminarja je bil spregovoriti o aktualnih problemih razvoja naše občine v preteklem srednjeročnem obdobju ter oceniti možnosti razvoja in smernice za naslednje srednjeročno obdobje od leta 1980 do 1985.

Program je obsegal naslednje teme

1. Stanovanjsko gospodarstvo in politika gradnje v naši občini
2. vloga DPO v delegatskem sistemu
3. planiranje
4. ocena MDB 5. maj in mladinske delo
5. vloga gibanja in mladinske delo
6. informiranje
7. aktualne naloge na posameznih področjih.

Teme so bile zelo obširne in že tako netipar urnik je postajal še gostejši. Kljub temu pa ni zmanjkalo časa za zabavo. Organizatorji seminarja so naravnost preskrbeli za ples.

Preden smo seminar zaključili, je bila izvedena še anketa. Udeleženci smo se strinjali, da so taki seminarji potrebni; nas-

protovali pa sme tako zgoščenemu urniku. Predlagali smo, da bi prihodnjič delo potekalo v skupinah, kjer bi posamezne probleme obdelala le ena skupina, kar bi omogočalo večjo zbranost in udeležbo vseh prisotnih v razpravi.

Glavni problem seminarja pa je bil prevelika splošnost tem. Vse premalo je bila poudarjena vloga mladincev pri reševanju zastavljenih ciljev.

Iz tega lahko sklepamo, da smo mladinci po lastni ali po tuji krivdi - zapostavljeni, ker morda sami nismo aktivni ali pa nas drugi premalo cenijo oziroma spoštujejo.

Aleš Praček

PROBLEM OCENJEVANJA OB REDOVALNIH KONFERENCAH

Ocenjevanje ob redovalnih konferencah je je učencem znana stvar. Uvedeno je bilo v lanskem šolskem letu na pobudo šolske skupnosti, ki to tudi vodi. Določili smo skupino učencev, ki je izdelala osnutek ocenjevalnega lista. Ocenjevali smo disciplino, učno delavnost, odnos do inventarja in izvenšolsko aktivnost razreda. Prvo ocenjevanje je bilo uspešno ter tudi objektivno, kot so menili učenci in profesorji, toda problem se je pojavil že ob naslednji konferenci. Ocene nekaterih razredov so se vidno dvignilo, vendar se stanje v razredu ni bistveno spremenilo. Torej čemu tolik porast v ocenah? Razlaga je preprosta. V prejšnji konferenci je bil prvi tisti razred, ki je imel 39 točk, torej so ostali razredi štartali na to številko in jo celo presegli. Največ razredov je imelo od 40 do 42 točk, kar bi zadostovalo za najvišjo uvrstitev. Vse lepo in prav, nihče jim je ne brani, toda če je upravičeno, kar pa ni bilo. Zato so se ostali razredi, ki so se pravično ocenili, upravičeno razburjali in vsem je bilo jasno, da je potrebno nekaj spremeniti, vendar nismo nič naredili in šolskega leta je bilo konec.

Septembra smo se ponočno pripodili v šolo in življenje se je počasi umirilo. Spet je začela svoje delo šolska skupnost in problem ocenjevanja je postal vroč. Kresala so se razna mnenja, tudi naj bi se ocenjevanje ukinilo, ker je nerealno in mesmi-

selno, toda po posredovanju mentorja, se je večina odločila, da ocenjevanje ostane. Vendar kakšno? Tako kot prejšnje leto ni bilo možno, potrebne so bile spremembe in odločili smo se. Kriteriji in vse ostalo ostane enako, torej se točkuje od 0 - 10 točk, le da izdelajo predlog ocen za posamezne razrede najprej profesorji ter šele nato te predloge pregledajo razredi in predlagajo morebitne spremembe. Novica je bila naravnost šokantna. Posamezniki so se spraševali; "Čemu to? Zakaj bodo profesorji ocenjevali? Ali res nismo zmožni ničesar sami?" Verjetno res. Premalo smo objektivni, premalo pošteni do sotovarišev, da bi lahko ocenjevali in zato šokantna odločitev. Ko smo se odločali, smo mislili na namen ocenjevanja razredov ter želeli, naj bi bil pregled uspešnosti razredov realen, toda teh zahtev nekateri razredi niso bili zmožni uresničiti in odrekli smo se samostojnemu ocenjevanju. Bolje, da nas profesorji ovrednotijo vsaj približno realno, kot da gledamo spletkarsko razporeditev razredov s tolažilno mislijo, da smo sami to naredili.

V svojih rokah smo obdržali samo ocenjevanje izvenšolske aktivnosti, vendar smo tudi to ~~precej~~ spremenili. Sedaj se ne ocenjujejo posamezni razredi sami, temveč ocene matematično izračunamo pri šolski skupnosti na osnovi poročil vodij krožkov o udeležbi in delu učencev različnih razredov. Ocene dobimo tako, da upoštevamo število učencev, ki sodelujejo pri krožkih in po številčnosti razreda. Tu upoštevamo tudi razne akcije, ki se jih udeležujejo učenci, ne upoštevamo pa dela po krajevnih skupnostih, ker se tega ne da kontrolirati. Pri vračunavanju priložnostnih akcij velja omeniti, da so nastale določene nepravilnosti, ker ni imel nihče evidence o njih o njih in številčni udeležbi učencev, zato smo sklenili, da bodo o akcijah, ki se jih učenci udeležujejo, vodili evidenco razredi sami in bodo o tem poročali šolski skupnosti pred konferencami.

Ker v takem sistemu ocenjevanja obstojajo še določene nepravilnosti in nerodnosti ter je možnosti za izboljšanje veliko, vabi vas da sodelujete pri izpopolnjevanju ocenjevanja s predlogi, ki naj ne bi bili le prazne besede. Potrebno je delati ne pa samo govoriti in kritizirati.

POVEZOVANJE Z MLADIMI IZ ZDRUŽENEGA DELA

V četrtek 6.12. sva z Marjanom Lebanom odšla v Batuje v tamkajšnjo delovno organizacijo, da bi se dogovorili o sodelovanju med OO ZSMS in TD in našo. Z DO iz Batuj pa je gimnazija sodelovala že prej, predvsem na kulturnem področju.

Sprejel nas je tovariš Evgen Logar. Domenili smo se, da naj bi se naše kulturno sodelovanje še poglobilo. Sodelovali naj bi s proslavami, in sicer ob 29. novembru in 1. maju. Sodelovali pa naj ne bi le v kulturnem področju, pač pa tudi na športnem, še posebej zato, ker bodo letos Batuje gostiteljice "kovaških iger", tako da bodo tudi takrat potrebovali našo pomoč. Pomagali naj bi jim kot zapisnikarji in sodniki, imeli pa naj bi tudi kratek kulturni program.

Povabili so nas na izlet na karavlo na Sabotinu, pa tudi na izlet na Pohorje.

Njihova želja je bila, da bi včasih, ko bi imeli proste sedeže v avtobusu, odšli z nami v opero ali gledališče v Ljubljano, želeli so si tudi, da bi nekaj članov njihove mladinske organizacije prišlo tudi na naš gimnazijski ples.

Zastavili smo si precej obsežen program in prepričani smo, da ga bomo uresničili.

David Nabergoj

IZ KS

IZ KS

IZ KS

IZ KS

IZ KS

29. novembra smo na Gradišču pri Vipavi odprli dom Družbeno političnih organizacij. Sredstva za izgradnjo doma smo dobili s samoprispevkom, del pa je prispevala občinska kulturna skupnost. Razen zahtevnih del se vsa dela opravili s prostovoljnim delom krajanj Gradišča, pomagali smo tudi mladinci. V domu sta poleg velike dvorane še mladinska in sejna soba.

Ob prazniku je naše kulturno društvo pripravilo partizanski miting, v dvorani pa je bila razstava likovnih del mladih ustvarjalcev našega kraja.

Zbrali so se skoraj vsi prebivalci Gradišča in bili s programom zelo zadovoljni, tako da si jih je večina tudi v nedeljo ogledala dve enodejanski z naslovom Hotel Plaza, ki jih je pripravila dramaska skupina.

Dom DPO je edini prostor, kjer se lahko zbiramo in imamo prireditve. Do sedaj smo imeli proslave in sestanke v starih - zapuščenih prostorih ali v nedograjenih hišah. Zdaj nam ne bo več treba sedeti na podprtih deskah, na prepihu in v neogrevanih prostorih.

3: Tačana

UČENCI, POROČAJTE O DELU V SVOJI KS ALI PA OBVESTITITE ČLANE LITERARNEGA KROŽKA, KI POSTAJA NOVINARSKI, DA BODO AKTIVNO SPREMLJALI DOGAJANJE.

JOJ, KAM BI DEL? Kaj pa? KULTURO V LITERATURO! NA KONEC?

POVEJTE PREDLOGE UREDNICI. SVETUJTE, KAKŠNA NAJ BO RAZPOREDITEV PRISPEVKOV!

IZ DELA PZ

6. decembra 1979 je PZ organizirala ogled operne predstave "Ero z onega sveta"

Poln avtobus in spraševanje "Je še kaj prostora" kaže zanimanje učencev, zato bi lahko s takimi izleti nadaljevali.

VEČER V OPERI

Hrvaški skladatelj Jakov Gotovac spada med največje jugoslovanske skladatelje. Njegova glasba je preprosta, a čustveno iskrena, vsakomir dostopna. Njegova izhodišča so ljudska glasbena zakladnica in stari običaji. Posebna moč njegove glasbe pa so ritmi ljudskih plesov.

Priznati moram: ko sem se odpravljaj v Ljubljano, njegove glasbe nisem poznal, ker je nisem nikoli poslušal. Slabemu razpoloženju pa je pripomogla tudi neglena in smrdeča Ljubljana. Toda ko se je zavesa v Operi dvignila, je nastopila sproščenost, ki mi je bila potrebna za spremljanje dela.

Dve uri in pol trajajoče delo me je presenečalo s svojo: Tople in nežne palete barv narodnih noš, izvrstna glasba, enostaven in lahko razumljiv libreto.

Pred nami se odvija stara ljudska zgodba o iznajdljivem Eru, ki se zaljubi v lepo vaško dekle Djulo in se hoče z njo poročiti. Komičnost je poudarjena v detajlih stavkov in dialogu, ne pa v akcijah. Čeprav se tu pa tam še poznajo italijanski vplivi, skoraj celotni glasbeni duh temelji na ljudskem melosu, ki je toliko bolj prijeten ker izhaja iz Dalmatinskega Zagorja in drugih predelov Jugoslavije na sploh. Kot v drugih operah ima tudi v Eru pomembno vlogo zbor, vendar mu avtor ni dodelil obsežnih stavkov. tako so zborovski nastopi kratki, vendar zelo živopisni in privlačni - paša za oči in ušesa. Zelo domiselno je menjavanje zbora in solistov. Čeprav je težišče v vokalnem elementu, je skladatelj izkazal veliko pozornost tudi orkestru, čigar glasba je sočna in pestra.

Vrh oper je na koncu, ko Eru dovolijo, da se poroči s svojo izvoljenko in ko sredi splošnega veselja zapoje svojo pesem, katere temelj je v znani ljudski melodiji. V petju se mu pridružijo tudi prisotni, na kar se začne sklepno kolo. To je prava eksplozija razkošja narodnih noš, zelo lepe melodije in izvrstnega baleta, ki sta ga koreografirala Pia in Pino Mlakar. Zastor pade.

Zame, ljubitelja glasbe, nepozabno srečanje z Gotovcem.

Andrej

DŽEZ ALI JAZZ NA GIMNAZIJI

Lepega sončnega dne kinodvorana privabi gimnazijce. Sprejme jih v svoje drobovje in jih v njem nekaj časa obdrži. Toda učenci so razočarani, ker začetek ne začne takoj. Vedo namreč, da živimo v moderni dobi, kjer je čas zlato. Vsak trenutek, vsako sekundo, vsako minuto je treba preudarno in pametno izkoristiti. Zato preklinjajo tiste, ki so temu krivi, gledajo na uro in si želijo domov. Čez nekaj trenutkov dvorano izpljuje iz sebe nekaj pametnih ljudi, ki vedo, da čas ni zastoj. Val za valom odhaja iz nje in se izgubi v zunanosti.

Končno zvok zazvoni. Počasi se ojači in začne vibrirati v tvojem telesu. Najprej se pojavi tam nekje na začetku protov, pomika se ti proti sklepu, kjer se njegova moč podvoji. V ~~raz~~ ~~se~~ ~~ti~~ prelije v telo, ki tako postane nasičeno s sozvočjem glasbe, ~~tišine in nizu~~. Napolni ti vse prazne prostore, napolni glavo, trup, noge. Ko se ti tako razlije po telesu, začutiš v prsih pritisk. Najraje bi vstal, začel plesati, skakati in jokati v ritmu namišljene melodije. Prijel bi kladivo, pretepel nekoga in ga lahko celo ubil.

Toda vse to traja le trenutek. Stoli ~~zaropotajo~~ in telesa odhajajočih ti ~~zastirajo~~ pogled na oder. Vrata se odpirajo in kmalu so ~~napolnjena~~ z ljudmi, ki prihajajo vanje in se nato izgubljajo nekje na oni strani stene. Vztrajajo le še tisti, ki jih je glasba uklenila v zaklete stole. Držijo te v svojem objemu, ti pa kot uročen sediš in potihoma preklinjaš njihovo obliko. Končno je tudi tega konec. Zunaj se znajdeš omamljen in sam. Premišljaš kaj boš delal to popoldne. Spomin na koncert ti nekaj časa preletava glavo, nato pa, ko mu zmanjka energije, se sesede v spodnji leví kot možganov. Potem se nekajkrat še vzdigne, preleti glavo in tokrat se ponovno spomniš na koncert, ter ugotoviš, da niti ni bil tako slab, kot si spočetka mislil. Nato se spomin ponovno sesede v svoj spodnji leví kot možganov in tam živi do smrti.

Trenutek ne izvaja glasbe, ki bi bila vsakomur všeč. Kot kaže, bo za nekatere TRIVOLTA še vedno ostal simbol dobre, kvalitetne muzike.

Vtisi izvajalcev:

Vlado Jakša : "Ali učiteljem jazz ni všeč?"

Marko Kravos : "Konec je bil enkrat. Škoda, ker ga niso vsi videli!"

Andrej Strmecki: "Počutil sem se kot bobnar v Nebotičniku."

FILM FILM FILM FILM FILM FILM

V okviru prireditve "7. teden domačega filma" v Celju je bilo tudi srečanje filmsko vzgojnih delavcev Slovenije. Ta posvet naj bi zajemal ogled filma (Krč), prikaz učne ure ter predstavitev filmskega krožka oziroma kluba.

Lahko rečem, da ta seminar ni dosegel pričakovanega. V Celju se je zbralo okrog 40 mentorjev, med katerimi je bilo največ takih, ki so se za to mentorstvo odločili zaradi nekega modnega krika. In ravno to je potem predstavljalo mrtvilo seminarja. Sam seminar se je začel z predstavitvijo filma Krč. O "Krču" lahko rečemo, da je kar na slovenskim povprečjem in zato je vreden ogleda. Ogledu filmske predstave je sledil "prikaz učne ure". Seveda to ni bil nikakršen prikaz, temveč gladko prebran načrt učne ure, in to za osnovno šolo ter za srednje šole. Vsa stvar je ležala na treh bistvenih točkah: pripravi na ogled filma, ogledu filma ter pogovoru o filmu. Mislim, da smo na naši šoli dokaj dobro zastavili naše učne ure. Priprave, med te spada filmski list, so takšne, kakršne nam pač dopušča gradivo o določenem filmu. Sam ogled filma je organiziran izven rednega programa (nekaj težav nastane zaradi odpadanja ur). In ko je pogoj za debato izpolnjen (ogled filma) se začne debata o filmu. Te so v začetku nekoliko netekoče, vendar pa kmalu pride do nekega spontanega pogovora. Škoda je le to, da največkrat so delujejo le eni in isti, delno je tu mogoče kriva tudi časovna stiska. Predlagano je bilo, da bi za pogovor porabili dve šolski uri (kdo jih bo dal?) in pa da bi se razredi razdelili v skupine.

Temu je sledil pogovor o filmu Krč. Za vse je bil tu predvsem en problem, problem erotike. Ampak ugotovljeno ni bilo nič novega, predvsem so si med seboj podajali besede B. Šprojca (Ekran 7/8-79). Dokaj površno so se dotaknili problema montaže, problem je predstavljal ponovno slab tonski zapis jezika...

Pogovoru so sledili še referati, med njimi referat "Slovensko slovstvo v Filmu". (tu je govornik kar nekajkrat prebral vse filme, ki so nastali po literarni prilogi od osvoboditve pa do danes. Potem je bil referat poročilo o filmih za osnovno šolo in pa o opremljenosti slovenskih šol z filmskimi aparati. Predlagana je bila celo uvedba "filmske značke" - da bi se s tem povečal ogled filmskih predstav.

Pa še ena vzpodbudna misel za gimnazijce, nismo le mi "jako" nedisciplinirana publika, to si upam trditi tudi za filmsko vzgojne delavce, ki so med seminarjem in ogledom filma kar pogumno odhajali in prihajali v dvorano. In da so bili na zaključni razpravi (na kateri naj bi se pogovarjali o pomanjkljivosti raznih predlogov in pa same organizacije seminarja) tiho.

In sedaj glavno glavNO GLAVNO GLAVNO

ZGODBA O

Nekoga lepega dne mi je v senci pod kostanjem na dvorišču ob šilcu žganja in s palico v roki ded pripovedoval zgodbo. Zadovoljno je pihal vame oblačke dima iz svoje pipe. Ker je bila zgodba zelo zanimiva, mu nisem zamerila, da mi je s tem, ko mi je prisilil k pasivnemu kajenju, uničeval moje, z vseh strani ogroženo zdravje.

"Veš tega je že zelo dolgo. Bil sem majhen, mogoče nekoliko večji kot ti. Z dedom sva sedela na leseni klopci pod starim orehom. On je zadovoljno mežikal proti soncu, jaz sem si rezljal piščalko. Ded je bil zelo dobre volje, zato se ne vznemovoljil ob mojih bedastih vprašanjih in mi je začel pripovedovati zgodbo.

"Takrat, ko sem bil jaz majhen, je bilo drugače kakor sedaj. Zelo rad sem sedel s svojim dedom na klopi pred hišo pod staro bukev, kjer mi je ded, kadar je bil dobre volje pripovedoval zgodbe. Zelo živo v spominu mi je ostala tale, ki mi jo je povedal neko nedeljo popoldne.

"Včasih sem zelo rad poslušal svojega deda, ki mi je pripovedoval zgodbe. Sedela sva na klopi pod orehom. Ponavadi je začel nekako takole: "Ded mi je na klopi pod starim kostanjem zelo rad pripovedoval zgodbe:"

"

"

"

"

Otroci na starih slikah
v galeriji

hočejo kruha,
Črni možje z bombami,
ne dajte jim takih igrač.
Te so samo za zdolgočasene normalneže.

Otroci na starih slikah
v galeriji

hrepenijo po ljubezni.
Nočejo biti atrakcija za zamaščene
čame iz višjih krogov,
nočejo hinavskega pomilovanja

Pokvarjeni otroci na starih slikah
v galeriji

hočejo svobodo.
Toda nikar jim jo ne dajte,
ker je škodljiva.

PESEM O PIJANCU

Megla...

V daljavi odsev luči...

mraz zajeda spomin v tvoj obraz

narava spi...

tema...

Obstojiš sredi vasi,

dahneš v roko

pogledaš z zmedenimi očmi,

sam...

Pijane blodnje

v nočni tišini,

iščeš človeka,

ki ga ni

in ostaneš sam.

Z A K A J ?

Nekaj misli o samomorju.

V Sloveniji se vsak mesec za to dejanje odloči 50 ljudi - okrog 600 vsako leto. (Za to temo sem se odločila, ko sem prebrala sestavek v Mladini v rubriki "naši problemi - naše rešitve" z naslovom: Zazidal bom oči med slepa okna".

Ne razumem jo, ker mi po glavi nikoli niso rojile takšne in podobne pregrešne misli.

Nekega dne se je odločila. Hodila je. Z vsakim korakom je bila bliže in dlje, utrujena in sproščena. Dihala je. Vsrkovala vase duh po vijolicah, po pomladi, življenju - nečem lepem, neoprijemljivem, tako skrivnostnim in tako mikavnim, da je pozabila zakaj pravzaprav hoši.

Priti mora na vrh. Za vsako ceno mora priti na vrh, premagati strah pred vrtočlavoico, pogledati v dolino, zamižati, narediti korak naprej. Narediti mora korak v praznino.

"Nerada živim", mi je govorila. "Ne vem zakaj, toda res je. Saj ni, da bi hotela odkriti Ameriko, vem da je zemlja okrogla, vendar mora življenje imeti nek smisel - jaz pa ga ne najdem. Jutri ali pojutrišnjem bom devetinštirideseta ali šeststota, ki bo prostovoljno šla v smrt".

Vprašala sem jo zakaj. Ni mi znala povedati.

"Vprašaj Fani, Miro, Tina - kdo ti bo vedel povedati?"

"Nek širši sklop vtirokov že mora biti", bi mogoče rekla Mira. Spomnila se je mladostniških zgrožanj nad odhajanjem v onostranstvo, negotovanje tercialk nad jemanjem življenja. Pred očmi je imela ponesrečene samomore prijateljev, ki življenju niso ubežali, Tina ki ni vedel zakaj pravzaprav hoče narediti vsemu konec. Vsega je imel dovolj. Urejeno stanovanje, povprečen učenec v šoli - doma tujec. Brez lastne življenjske hrbtenice. Je bilo laže prerezati žile kot živeti?

Vsak dan je vrtalo po njej. Po vsem telesu, od možgan do prstov na rokah.

"Mnoge misli so neujemljive neizrekljive v svet naših misli in pojmov... saj čutim, sama čutim, da je lepo in vredno živeti... je rekla Tina, a vseeno spustila plin.

Zasopla je sedela na vrhu in gledala okrog sebe življenje. Ni mislila na preteklost, na svoja čustva, dejanja, misli, želje, hotenja, iluzije, upanja. Vse je pustila v podstrešni sobici ob raztrganem in razcapanem medvedku iz otroštva.

Nič več ni vrtalo po njej, nič več je ni bolelo, na nič več ni mislila - ni več živela. V njej je umrlo vse lepo, vredno. Spom-

nila se je ljudi, ki so jo in ki jih je imela rada, pomislila, da bodo zaradi nje žalostni, da je krivična do njih, do sebe, do raztrganega medveda.

Ima pravico misliti nekaj kar je lepo, kar vsi spoštujejo, zaradi česar je vse drugo? Ima pravico razpolagati s svojim življenjem kot z denarjem?

So imeli pravico, da so ji vzeli upanje? Da so jo počasi ubijali?

Zakaj ji niso pomagali prej?

Zakaj bodo, ko jo bodo našli zganjali cirkus, plesali kot mačka okrog vrele kaše, pisali po časopisih o mladih, ki si jemljejo življenja.

Kdo jim daje to pravico?

Komu pomagajo številke?

... narediti korak naprej v praznino, pustiti za sabo vse, narediti konec.

Ko stopiš - bo vsega konec.

Res hočeš konec?

Tiho
in
neopazno
mi je med prsti
spolzela sreča
kot pest drobnega
puščavskega peska
razblinile
so se sanje
med poljane
niča

Milojka

Uniram stojc
v puščavi hiš in ljudi brez duš.
Po preriji temnosivih cest
drvi čreda železnih konjičev
- uničuje življenja
- jemlje materam otroke
- otrokom otroštvo
- spreminja naš vsakdanjik
v nesmiselno iskanje azila.

Velikokrat sem te že vprašala
- zakaj piješ COCA-COLO,
- nosiš okrog zapestja rdeč trak
in voziš mesec v košari.

Ti pa nič!
smeješ se mi v obraz
pozdraviš gospo v rdečem plašču
prikloniš se gospodu z rdečim klobukom
nasmeješ se deklici v rdečih čevljih
in naročiš COCTO.
Adijo, amore mio!
Prav rdeče si me pozdravil - zares!

Ksenija Černigoj

1 2 3 4 5
GLASILA ŠOLSKEGA KOLEKTAJA

IN ZA KONEC.....

EN PIŠKOT (VSEM
UČENCEM
UČITELJEM
IN DRUGIM DELAVCEM
NA ŠOLI,
- NAJ GA PRINESE DEDEK MRAZ)

Melisa Mat
Cecilija K
Evelina K
Sarija J
Furijan L
Suzana I
Kotriča K
Svetlana M
Cecilija S
Furijan T
Evelina T
Mara S

SODRŽAVCI:
Anželika L
Cecilija K
Evelina K
Sarija J
Furijan L
Suzana I
Kotriča K
Svetlana M
Cecilija S
Furijan T
Evelina T
Mara S

REDAKCIJA:
Izredni urednik: MIŠKIN

I Z V I R

GLASILO ŠOLSKEGA CENTRA AJDOVŠČINA

1979/80 - št. 2

UREDNIŠKI ODBOR:

Pavlica Nataša
Černigoj Ksenija
Mihelj Milojka
Sartori Irma
Furlan Ingrid
Semič Ines
Kodrič Karmen
Sovdat Mojca
Čermelj Rosana
Pavlica Tanja
Kodelja Tanja
Marc Gašper

SODELAVCI:

Andlovič Lučana
Černigoj Ksenija
Mehelj Milojka
Nabergoj David
Praček Aleš
Premrl Silvana
Minkuž Andrej
Škvarč Damjan
Štrancar Karmen

MENTORICA:

Ivana prof. SLAMIČ

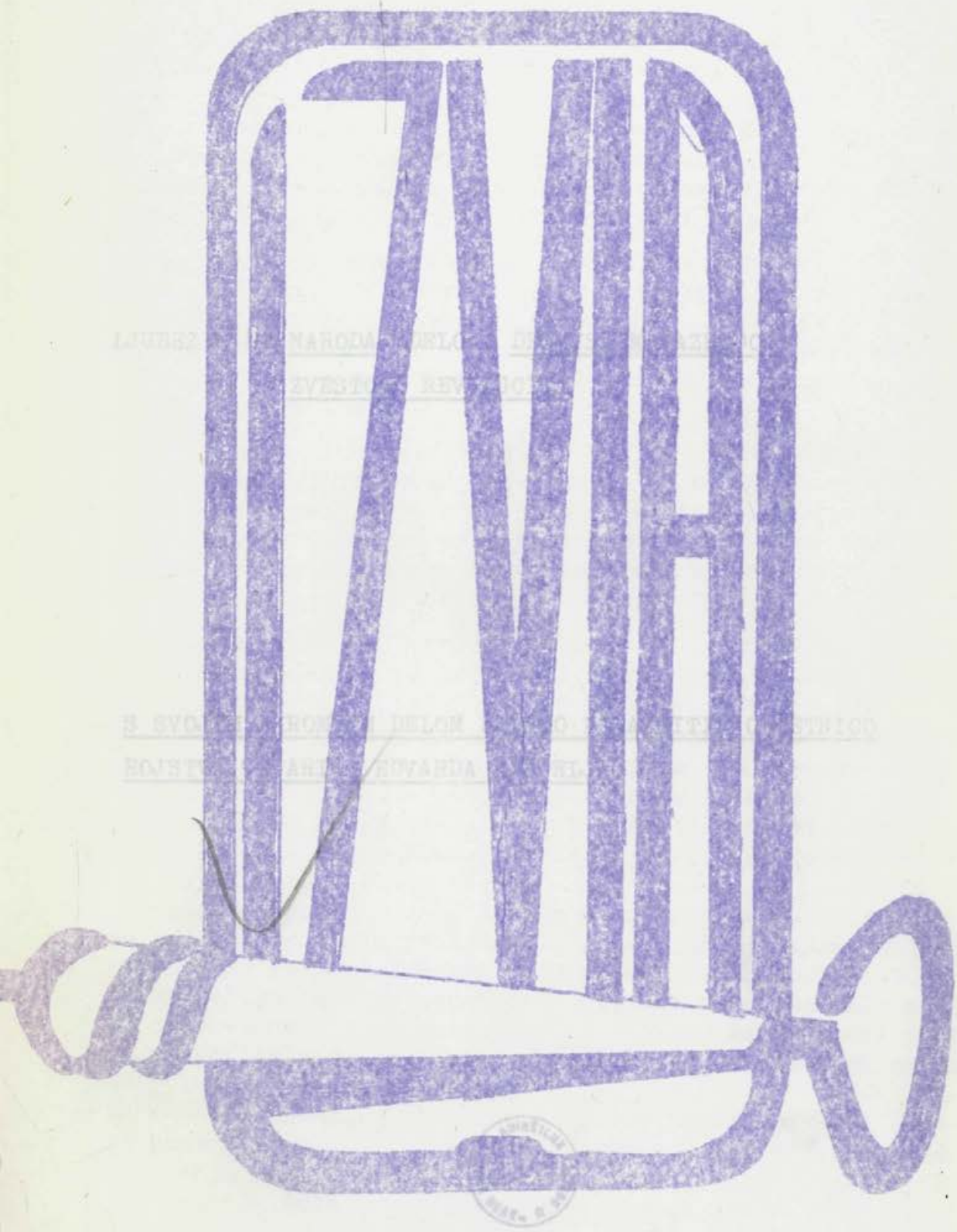
1303

1979/80 - 78.3

REPUBLIC OF INDONESIA
DEPARTMENT OF EDUCATION

LAURENCE HANDEWATI
EVANGELINE REVINDEWATI
S. SYC... HONOR... DELAM...
BOUST... ANI... SUWARDI...

NJEGOVO ŽIVLJENJE JE BILO LJUBEZEN

DELO

ZVESTOBA

LJUBEZ IN DO NARODA, DELO Z DELAVSKIM RAZREDOM

ZVESTOBA REVOLUCIJI

S SVOJIM SKROMNIM DELOM ŽELIMO POČASTITI 70 LETNICO

ROJSTVA TOVARIŠA EDVARDA KARDELJA

JEZIK

Jezik je sredstvo, ki povzroča konflikte in z njimi napredek ter duhovno rast. Pri človeku je trajni zapis položaja, ki povzroča miselne procese. Pri živalih je njegova naloga miselno prenašanje sporočil, ki pripomorejo k obstanku vrste, pri računalnikih sredstvo mehanskih procesov. Človeka pa jezik tvorno spreminja. Podvržen je nenehnemu spreminjanju, kar je odraz življenja cele skupine ljudi - naroda.

Človek, ki ne more uporabljati jezika (ne govora) se prične tudi biološko razkrajati; pojavijo se duševne stiske, ki povzročijo telesni propadanje. Započnik v samici, ki mu je odvzeta možnost sporočanja in dela, je v enakem položaju kot človek brez hrane. Jezik je tako eden prvih pojavov človekovega obstoja.

Cankar je napadal z najmočnejšim orožjem: izvrstnim obvladovanjem jezika. Obvladovanje jezika je pogoj za kakršnokoli družbeno življenje. Potrebno je tako sociologu kot matematiku. Človek, ki živi v družbi ljudi, katerih jezika ne obvlada, nima možnosti duhovne rasti in njegova ustvarjalnost pada.

Tujci slovenščine ne morejo uničiti - to lahko storimo le sami. Ogrožena ni niti od Srbov ali Hrvatov, niti angleških ali katerih koli drugih neslovenskih besed - ogrožamo jo sami. Slovensko misel je mogoče izražati le v slovenskem jeziku; s prevodom jo napravimo razumljivo tujcem, ne napravimo pa je tuje. Jezik označuje pripadnost narodu in kulturi; kaže na samostojnost in razvitost naroda. Pretirana raba tujk (besed, ki so tuje slovenskemu izražanju misli, ni pa nujno, da so tujega izvora) izraža:

- na ravni družbe - gospodarsko nesamostojnost. Tujke so se pojavile s tujim znanjem, tehnologijami, ki jih zgolj kupujemo, ne pa tudi aktivno oblikujemo. Naša storilnost je lahko velika, smo pa neustvarjalni, kar kaže, da dela miselno ne obvladamo popolnoma. Ne gre pa tujk zamenjevati z mednarodnimi tehničnimi izrazi, ki na strokovni ravni omogočajo lažje izmenjevanje idej.
 - na ravni posameznika - samovšečnost, precenjevanje dela in neobvladovanje jezika. Cilj človeka s takim jezikom je vzbujanje pozornosti, ne pa lastnih idej. Izraža nepravilno vrednotenje dela in potrošništvo: človek jezik (besede) prodaja.
- Danes jezik naroda ne prebuja, ampak ga ohranja in razvija.

NAŠI NASTOPI , NAŠE SODELOVANJE

Kaj je SKOJ? - SKOJ je enotna revolucionarna....."
Ponavljamo nešteto krat ponovljeno vprašanje. Eden drugega
bodrimo rekoč: "Saj znaš, bo kar bo", in sedimo okoli mize.

Uspešno sodelovanje z vojaki nas je pripeljalo do republiškega tekmovanja na temo TITO - PARTIJA - REVOLUCIJA. Lahko bi rekla, da je bila pot do samega tekmovanja v Mariboru precej strma, a s skupno močjo smo jo premagali. Številna tekmovanja so nas združila in čeprav je znašala razlika med vojaki in nami tudi šest do sedem let, smo spoznali, da smo si precej podobni. Vojaki so bili nekoč študenti, in razumeli so nas, če smo govorili o šolskih težavah, če smo kritizirali učitelje in naše sošolce. Pogosto so tudi sami pristavili kako besedo in nam razlagali, kako so oni ugnali svoje profesorje. Večkrat so jim misli zašle v njihove rodne kraje in začeli so pripovedovati, kako živijo zunaj zelene uniforme.

Spominjam se, kako smo pričakovali tekmovanje, katerega uvrstitve nas je pripeljala v Maribor. Na videz mirni smo počasi srkali še vročo kavo in si pravili take in drugačne vice. Delali smo se važne, na zunaj smo izgledali sproščeni, medtem, ko so drugi še zadnjikrat ponavljali prenaučeno gradivo. Nismo pričakovali prvega mesta, a ko smo bili na odru je vendar zatlela iskrica upanja, ki se je razplamtela v plamen in - zmaga. Drug drugemu smo čestitali in s stiskom mrzlih in potnih rok smo vsi vedeli, da se je le za trenutek polegla naša tekmovalna vročica.

Veseli smo bili zmage, še bolj veseli kot mi učenci pa so bili seveda vojaki, ki jim je zmaga omogočila, da vidijo in srečajo tisto, kar jim je v življenju najdražje. S toplim prijateljskim stiskom rok in s smehljajem na ustih smo se poslovili do naslednjega srečanja.

Sedaj smo tu. Zopet je z nami tisti neprijetni tekmovalni občutek. "e smo končali našo "kontrolno vajo", časa pa imamo na pretek. Ker ne vemo kaj početi, gledamo okrog sebe in opazujemo druge skupine, kako se potijo. Spet se šalimo in igramo z vžigalicami, ki so se znašle na naši mizi. Vsak zase premišlja in ugotavlja, da smo prišli do razpota. Konec je naših tekmovanj, ki so nas stala toliko truda, a splačalo se je. Dobili smo nove prijatelje in spoznali njihove navade, naši šolski odnosi pa so porasli v prijateljske. Ko se srečam s sotekmovalcem na ulici ali šolskih hodnikih me vedno vpraša: "Kako si kaj SKOJEVKA?" jaz pa mu odgovorim: "Kar gre, in kako je s tabo SKOJEVEC?"

Dobra so taka tekmovanja, ko ne spoznaš samo svojih, temveč tudi tuje odnose do sošolcev in vojakov, od katerih smo se ločili tudi po narodnosti.

PROSLAVE, PROSLAVE, PROSLAVE, PROSLAVE, PROSLAVE

Sedimo v dvorani in čakamo. Zopet proslava. Za dan JLA. Čkamč. Nekaj me vabi, da ostanem. Vedno znova me zanima, kako bodo stvar izpeljali. Včasih se izplača, včasih pa poslušajš le suhoparno recitiranje.

Tokrat je bilo drugače.

Če izvzamemo recitiranje, ki ni bilo ravno dobro in včasih celo zatikajoče, so zelo presnetili s svojo idejo. Z diapozitivi in glasbo so ustvarili posebno vždušje. Treba je bilo le sedeti in se predati glasbi in slikam na platnu. Ta celota se je poglobila vate, sprva počasi in neopazno, nato pa vedno globlje, do zadnjih atomov tvojega jaza. V tem trenutku nekako razumeš tiste gole otroke na platnu, slišiš njih jok, ki te prvič zares pretrese. Toda očitno ne vseh, kajti za mano hihitanje, šumenje z bonboni, nekdo stalno odhaja (ali pa šele prihaja). Toda kljub vsemu odhajaš na koncu iz dvorane obogaten z novimi razsežnostmi, ki si jih nenadoma odkril v sebi.

Zlata

Prijetno presenečenje so bili diapozitivi. Nekaterim so se zdeli celo boljši od drugega dela proslave. Proslava naj bi bila v ^{tudi} sodelovanju z armado.. Razen tega, da je na odru nastopalo nekaj vojakov, se to ni čutilo. Teksti niso povdarjali praznika, kar pa ne dokazuje, da so bili slabo izbrani.

Mnoge je motila tudi glasba. Kazalo je, da se nekako niso mogli ujeti.

Skeči na koncu proslave bi imeli mogoče večji efekt, če bi jih vključili v proslavo, tako pa je izgledalo, kot da vanjo ne spadajo.

Miro

V razred pride težko pričakovana okrožnica: "Danes bo ob 12.45 proslava ob dnevu JNA v kinodvorani. Udeležba je obvezna....."

Vsi si oūdahnemo, ker bo spet odpadla kakšna zoprna zadnja ura. Tisto proslavo bomo pa že preživeli, saj menda ja ne bo predolga.

Tako si misli vsak zase, a pove le malokdo. In tako se ob določeni uri odpravimo proti kinodvorani. Proslava se kmalu začne.

Če po pravici povem, sem bila presenečena. Nikoli mi ne bi mislila, da me bo kakšna proslava tako pritegnila.

Najbolj nenavadni in obenem zelo posrečeni so se mi zdeli diapozitivi. To je bilo res nekaj novega, svežega.

Tudi glasba Jean Michel Jarre in Pink Floydov je bila dobro izbrana in se je nekako skladno zlivala z občutjem, ki so ga ustvarjali diapozitivi.

Toda nekaj me je pa le motilo. Ne vem, morda se je samo meni tako zdelo, a mislim, da so nekateri recitatorji (ne vsi) program podajali nekako neosebno, brez čustva in nekega osebnega odnosa do besede, ki so jo predstavljali poslušalcem.

Pohvaliti velja še sodelovanje vojske pri programu. To, da so recitirali izmenoma vojaki in gimnazijci, je dajalo sporedu večjo pestrost in živahnost.

Tudi na smeh niso pozabili - zanj sta poskrbela dva skeča na koncu proslave, ki sta bila po mojem mišljenju zelo dobro izbrana.

S tem se je proslava zaključila. Še vedno pod vplivom dobre volje skečev smo nasmejani zapuščali dvorano. Naše splošno mnenje je bilo, da je bila proslava zanimiva in kratkočasna, saj se še zavedali nismo, kako hitro je bežal čas.

OBVESTILO

OBVESTILO

OBVESTILO

OBVESTILO

Imamo novo glavno urednico - Mihelj Milojko.

NAŠE DEJAVNOSTI

NAŠE DEJAVNOSTI

NAŠE DEJAVNOSTI

DRAMSKI KROŽEK

Tudi v tem šolskem letu se je naš dramski krožek potrudil in ob izteku starega leta pripravil "igro-recitacijo" za najmlajše. Predstavili smo "Abecedarijo" Daneta Zajca.

Priznati moram, da so otroci zelo zahtevna publika in da jih je težko pritegniti k poslušanju. Zato smo imeli v začetku precej težav s študijem teksta. Naša najvažnejša naloga je bila uprizoriti posamezne prizorčke tako, da se bodo otroci vživeli v predstavo in nas poslušali.

Da je stvar potekala dinamično, smo recitiranje povezali s skakanjem, plesom in najrazličnejšim gibanjem.

Tehnična plat je bila kot ponavadi zelo šibka. Temu je sledilo tudi pomanjkljiva garderoba. Ker pa smo tega že navajeni, se držimo gesla: "pomagaj si sam!"

(Novim članom dramskega krožka zato priporočam, naj se vpišejo tudi na tečaj za šivilje - jim bo koristilo.)

V sodelovanju z DO in Društvom prijateljev mladine smo pripravili tri nastope.

Prvega smo imeli na gimnaziji. Otroci naših profesorjev so se v predstavo tako vživeli, da so nas od navdušenja vleкли za krila, ščipali in poskrbeli za obojestransko zabavo.

Sledil je nastop v Vrhpolju, kjer nas je disciplina otrok prepričala v primernost našega dela. Pri tem moram pohvaliti tudi našega sošolca Počkar Ivana - bil je odličen Dedek Mraz.

Najbolj smo bili zadovoljni z nastopom za Fructal. Otroci so navdušeno sledili naši igri, besedam, pa lutki Čofiju in psu Aru.

Morda je k temu pripomogla tudi naša sproščenost, saj je bila to že tretja predstava.

POČITNIŠKA ZVEZA

Skupščina PZS - 15. decembra 1979.

Oblikovanje mladostnikove osebnosti v samoupravno socialistično osebnost je eden izmed osnovnih pogojev, da bo razvoj naše družbene skupnosti pravilno usmerjen. Svoj delež pri oblikovanju take osebnosti daje tudi mladinska družhenovzgojna organizacija Počitniška zveza Slovenije, v kateri se mladi

prostovoljno združujejo na osnovi svojega interesa. Naloga Počitniške zveze Slovenije, da preko različnih oblik delovanja kot so: izletništvo, potovanja, letovanja, zimovanja, športna rekreacija in razneoblike zdravstvene preventivne rekreacije oblikujejo mladostnikovo osebnost v samoupravno socialistično osebnost, razvija in neguje pridobitve socialistične revolucije, krepi bratstvo in enotnost naših narodov in narodnosti. V okviru Počitniške zveze Slovenije lahko mladi pod enakimi pogoji na organiziran način potujemo, letujemo in zimujemo, se rekreiramo v različnih krajih širom Jugoslavije, spoznavamo nove kraje, običaje in folklorno bogastvo naših narodov in narodnosti. Dejavnost Počitniške zveze Slovenije je skozi prizmo mladinskega turizma pomembna tudi za turistično gospodarstvo. Interes mladih spoznati vedno nekaj novega, nove kraje, ljudi, običaje ne more biti prepuščen stihiji. V tej naši želji spoznati novo, nas je potrebno usmerjati in vzgajati, da bi znali kasneje ločiti "neužitno lupino od užitnega jedra".

Da bo PZ lahko dobro izvrševala svojo nalogo, bo morala vedno slediti interesom mladih, skrbeti za večje usposabljanje kadrov in si zagotoviti redna finančna sredstva.

KS

Krajevna skupnost Vip. Križ je po svojem obsegu ena največjih v ajdovski občini. Šteje štiri vasi, sedež pa je v Vip. Križu. Prav zaradi take obsežnosti je delo DPO oteženo. Kot ostale organizacije se s tem problemom bolj ali manj uspešno ukvarja tudi osnovna organizacija ZSMS. Ta organizacija ima že večletno tradicijo, vendar se z nekimi posebnimi uspehi ne more ravno pohvaliti, prej bi se reklo, da je to delo bolj epizodno.

Po dolgem premoru je končno zavel nov veter tudi v naši organizaciji. Na volilni konferenci smo dali nezaupnico staremu predsedstvu ter izvolili nove. Zadali smo si tudi nalogo za nadaljnje mandatno obdobje. Med pravimi nalogami je adaptacija kulturne dvorane v Vip. Križu, kajti le z urejenimi prostori bomo lahko uspešno delovali. Zavedamo se tudi, da bomo lahko le z dobro povezanostjo med nami (česar do sedaj ni bilo) uspešno opravljali svoje delo. Za izvedbo delovne akcije (čiščenje dvorane) smo se poslužili najbolj enostavnega, a ob enem najbolj učinkovitega sredstva - plakatov. Zaradi premajhne zainteresiranosti mladih udeležba na akciji ni bila najboljša. O problemu premajhne zainteresiranosti je sekretar osnovne organizacije ZK povedal takole:

"Teško bi vzroke za nezainteresiranost mladih opredelili z neko definicijo. Vzrokov je več: razcepljenost osnovne organizacije, različni interesi, mentaliteta mladine, verjetno pa je prvi vzrok to, da je sama organizacija dolgo mirovala, predvsem zaradi nedelavnosti predsednika, iz lastnih izkušenj pa vem, da mora biti prav predsednik gonilna sila."

"Pred kratkim smo izvedli evidenco o mladih, ki so vključeni v organizacijo. Ugotovili smo, da je v naši KS ok. 120 mladincev, od tega 17 gimnazijcev. Kakšen je delež gimnazijcev v naši organizaciji?"

"Sam podatek o anketi ne preseneča, ker je KS zelo velika, pa tudi naseljenost ni ravno majhna. Glede gimnazijcev bi lahko govoril kritično in pohvalno. Kritično zaradi tega, ker vemo, da je gimnazija najbolj znana srednja šola, v kateri dobite največ splošnega znanja, ki bi ga lahko prenašali na ostalo mladino. Seveda kritiziram tu tiste, ki bi lahko delali v organizaciji, pa tega ne počnejo. Gotovo je enostavneje postaviti se v opozicijo, in zviška opazovati ter kritizirati delo drugih. Na srečo so le ti v manjšini in ostali si prizadevate po najboljših močeh za uspeh organizacije ter ste zagotovo najbolj ambiciozni in delovni. Pohvalno je tudi to, da ostanete delavni tudi še potem, ko odidete študirat."

"Kako gledaš kot sekretar OO ZK in nekdanji predsednik mladine na razvoj OO ZMS v Vip. Križu?"

"Vedno sem zagovarjal teorijo, da je delo pri OO ZSMS kontinuirano, kajti le tako se pri mladem človeku formira osebnost. Sam sem pri mladini delal zelo dolgo in dal skozi vse funkcije, nazadnje pa so me izvolili na zelo odgovorno mesto sekretarja OO ZK. To je dokaz, da mladi nismo osamljeni, da starejši krajanje cenijo naše delo in prizadevnost ter znajo ves trud tudi nagraditi. Zato naj bo vsakemu čast in dolžnost organizirati se v OO, saj smo mi tisti, ki bomo nekoč zamenjali starejše".

"Kaj bi lahko mladina prispevala na področju komunalnega in kulturnega razvoja v KS?"

"Komunalna in kulturna dejavnost sta gotovo področji, kjer bi se mladina najbolj učinkovito udeleževala. Pohvaliti se moramo, da smo tudi že marsikaj naredili, saj ni akcije, kjer ne bi sodelovali. Seveda nam manjka več samoiniciative in motiviranosti. Tu pa moram omeniti športno dejavnost, saj le ta največ dela na obeh področjih. Med drugim smo tudi ustanovili nogometni klub "GARDA", ki uspešno povezuje mladino v KS. Seveda nas čaka še veliko dela, ki pa ga brez naše prizadevnosti in pomoči ostalih ne bomo mogli uspešno opraviti."

V RITMU

Človek najlaže nekaj pove, če ga kdo kaj vpraša. Toda vprašati te mora o tistem, o čemer bi želel govcriti.

Zato sem si napovedala intervju za popoldne. Brez snemanja, brez škrocanja, ker tehnika tiskanja IZVIRA ne more objavljati fotografij.

O čemu bi rada pisala? O sebi, o MO, o akcijah, o plesih.... Kakšni se ti zdijo gimnazijski plesi?

Ni slabo, lahko bi pa bilo boljše. To so naši plesi, prirejamo jih sami, sami poskrbimo za dvorano, za glasbo. Glasba bi morala biti bolj komercialna, bolj plesna, ko vrtijo plošče.

5. Bethovnova simfonija, čeprav v moderni priredbi najbrž ni primerna.

Se ti zdi boljše, da igrajo štirje fantje, ki za silo skupaj tolčejo?

Verjetno so vsi zadovoljni z njimi. Zadnjič so med pavzami vrteli plošče, pa ni nihče plesal. Boljše je plesati na slabo glasbo, kot pa sedeti in poslušati dobro glasbo v primernih pogojih. Ples nikakor ne sme postati koncert.

So plesi organizirani dovolj pogosto?

Učenci, ki radi plešejo, se prav gotovo pritožujejo, da je plesov premalo, ker drugim ne smemo. V hotelu se nam pa tudi slabo piše. Plesi naj bi bili organizirani približno vsaj enkrat na mesec.

Kako bi se dalo to realizirati?

aređiti bi se dalo veliko. Imamo MO, komisijo za plese pri MO, imamo delegate, ki hodijo ali pa ne hodijo na sestanke, delegate, ki poročajo ali ne, smo učenci ki delegatov ne poslušamo.

Veliko je to, da vse to imamo, da nam ni treba kričati in nahrupen način uveljavljati naših pravic in želja, vendar je premalo. Vse naše pravice bi morali izkoristiti. Smo kot otrok, ki ima pred sabo kup igrač, vse so njegove, lepe, nove, ne ve pa, kako bi se z njimi igral.

OGLEDALI SMO SI, OGLEDALE SMO SI, OGLEDALE SMO SI

Dramo Harolda PINTERJA - P R E V A R A

Društvo prijateljev mladine nam je omogočilo, da smo si v Drami ogledali delo Harolda Pinterja "PREVARA".

Igra Prevara je realistična zgodba o prešustvu v londonskih intelektualnih krogih. V svetu založnikov, literarnih agentov, mičnih galerij in počitnic v Benetkah z občasnimi skoki v New York.

Pinter nam v Prevari pokaže grozljivo podobo današnje družbe, življenje, ki sloni na varanju, lažeh, sleparijah in izdajah. V dialogih - polnih praznega besedičenja - se kaže svet brez čustev, brez smisla. Ostaja le še svet golega eksistiranja, svet medsebojne odtujenosti.

Zanimiv je način prikaza dogajanja, saj drama poteka nazaj - od leta 1977, ko se zakonolom odkrije, do leta 1968, ko Ema in Jerry začneta svoj "izdajalski ples". Dejanje poteka od "katastrofe" do "srečnega začetka", ki pa je v resnici začetek konca, ljubezensko spočetje izdajstva, eksploziv odtujenosti, rojstvo smrti.

V potekanju prihodnosti in preteklosti se poleg osrednje teme pojavi še več bežno nakazanih tem, ki se v gledalca naselijo kot spoznanje in doživetje.

LJUBA TADIĆ: O vojni, o miru, o smrti

Ljuba Tadić je z izrednim občutkom za mentaliteto naroda, temperament različnih narodovih vzornikov in za politično stvarnost, v kateri je delo nastalo, zbral govore, pisma in misli različnih politikov in različnih ljudi v nonodramo. Vse od Churchillovih, MaoZeDangovih in Stalinovih govorov, prek poslednjega pisma Alda Mora, Aliendejevega zadnjega klica ljudstvu, Martina Luthra Kinga pa do Nehrujevega testamenta. Uspešno je prikazal razkorak med vzhodno in zahodno miselnostjo, in našo zahodno civilizacijo, na katero smo tako ponosni, namerno in upravičeno "zapostavil" za vzhodno. Za Vzhod (na za vzhodno politiko) je pridobil gledalce z Nehrujevimi nagovori, in Kingovimi razmišljanji (čeprav King zemljepisno ne pripada vzhodu).

...Navdušenje za skorajšnji začetek miselne revolucije... je rušilo število obiskovalcev. Bilo nas je čez 49, ali niti 51, kakor hočete. Toda malo ali dosti, kolikor nas je že bilo,

smo se v veliki dvorani Doma kulture izgubili. Nekateri vztrajno valijo krivdo na organizatorje, češ da bi bila Pilonova galerija primernejša. Šal patisti, ki se zanimajo za predstavitev takih in podobnih del, nimajo ključa za majhno, srednjo, veliko.. dvorano, možnost za kulturno udejstvovanje te vrste je v rokah drugih. Vredno bi bilo razmisliti o zadovoljivosti takega stanja in pogledati, kje so možnosti za izboljšanje, ne samo odnosov, marveč tudi primernosti prostorov.

Pa tudi kdo bi vedel kdaj se ljudstvu zahoče razvedrila in kdaj mišljenja, kdaj kavbojskih pustolovščin in kdaj "brezciljnega blodenja" o življenju, smrti... Naj bi se organizatorji prilagajali temu!? In tisti, ki objokuje niti 51, naj se oprime tega sistema - uspeh zagotovljen. Še čez 49 je bilo preveč, kajti marsikoga je pripeljala v dvorano "zahodna miselnost". Prišel je, da bi videli kako se zanima za kulturo in kako se pogloblja v filozofijo človeka. Številčnost ni merilo ne kvalitete dela, ne ljudstva. Prav tako je lahko prazen, velik ali majhen prostor, kot je lahko prazna, majhna ali velika glava.

ROCK OPERA

ČAROVNICA Z GRIČA

Uvertura je pripravila podlago dogajanju na odru. Reflektorji, gibljiva scena in raznobarvne luči so ustvarjale prostor, pričarale napetost, včasih skoraj dramatičnost. Prizori so odkrivali podobo življenja v 16. stoletju, podobo inkvizicije, lova na čarovnice. Moderna rock glasba se je spojila z zgodovinsko preteklostjo in jo svojstveno oblikovala. Veak prizor je imel v sebi nekaj novega. Zgodba se je dogajala na Griču in je prikazala strah žena in mučenje nedolžnih deklet. Mučenje čarovnic, nežna melodija zaljubljenosti, krik po svobodi in pravici, boj proti praznoverju; vse to je združevala v sebi glasba in je izražal ples. In seveda konec, srečen in lahkoten, spojen v melodijo rešeno vseh problemov in kriveic, konec, kakršnen je pravzaprav moral biti. Scena, osvetlitev, igra, glasba, in ples so delovali kot celota in se vzajemno dopolnjevali. Tak je bil moj prvi vtis, ko so se v dvorani Vatroslava Lisinskega prižgale luči.

LITERATURA LITERATURA LITERATURA LITERATURA

Bilo je, bilo je, bilo.....

PETEK : 28.12.1979

16^h Zmečem obleko nase, se počesem in grem. V domu JLA so še zadnje priprave za proslavo, trtješolci skačejo po odru, kričijo; zunaj pa čakajo ostali goljoti.

16.30 Proslava - niti ne slaba.

17^h Ples - zelo dolg.

18.30 Razčarano ljudstvo drvi iz doma JLA v kino, kavarno ali slaščičarno.

PONEDELJEK: 31.12.1979

16^h Pečem piškote, mislim kako naj se oblečem, počesem, naj si dam glavniček v lase ali ne, naj se pobarvam z vijola ali modro, naj si obujem črne ali modre čevlje...

18^h Večerjam. Frizura je še v končnem izdelku. Tečem v kopalnico, namalam nase vse mogoče kreme, brat se smeje mojim mavričnim odtenkom.

20^h Še zadnjič se počesem, pogledam v ogledalo. Brat mi pravi, da sem še sama sebi všeč.

20.20 Sem na zbranem mestu. Hitro preverim prisotnost in odkrijem svojega BOGA.

ON me že čaka v objemu druge. Hitro se potolažim, spijem kozarec vina in že sem boljše volje. Drznem si celo iti k NJEMU in ga prositi za ples. Zasmili se mi. Ne mara iti, pa vendar si ne upa reči ne. Grem na plesišče. On seveda mora za menoj. Glasba -- Travolta se dere s svojim prelepim glasom in vprašam ga: "A ti je všeč?" Rad bi se me čimprej rešil, zato reče ja. Ve, da bi moral povedati zakaj mu ni všeč, če bi rekel ne. Počasna Beatlova melodija Yesterday. Poda mi roko, stisnem se k njemu in molčim.

ON poje in gleda, gleda v desno. Tam sedi ONA, svetlolasa, suha, majhna. Pravo nasprotje mene. Požira jo z očmi, jaz pa čakam na konec pesmi.

12.00 Ko pride polnoč,
ko goriyo le še sveče,
- ko te poljubim.....

Melodija zveni z gramofona. Nazdravimo si s šampanjcem. Temu sledi voščevanje.

Sliši se le: vse naj.. naj... A sem ti.... v ljubezni.....
voščila..... srečno..... kar si želiš.....

Voščim tudi njemu-srečo v ljubezni in ga pogledam. Verjetno
me je šele tedaj opazil. Upam, da me solze v očeh niso iz-
dale. "Cigaretni dim mi škodi", mu rečem in grem naprej.

Še nekaj melodij, glasbe, sicer.....

ON vzame kitaro in zapoje. Sedimo v krogu. Zraven NJEGA sedi
ONA.

Ne boli več.

4.00 Slovo.

Novo leto se je lepo začelo

TI IN JAZ - JAZ IN TI VSAK NA SVOJI STRANI CESTE

Zamudil sem, pa sem tako hi-
tel. Mogoče ne bi smel priti.
Ne, ne bi smel. Spet bo govo-
rila o nečem, kar ni bilo in
ne bo. Mogoče je kdaj kaj bi-
lo. Toda to je stvar preteklo-
sti. Preteklosti, ki se ne vr-
ne, ker se ne želim in ker se
ne vračam več nazaj.

Zdaj sem tam. Tam sem si izgra-
dil svoj jaz, uredil svoje no-
vo življenje. Zakaj bi se to-
rej vračal sem. In to ravno na
ta kraj Ni mi pri srcu ta kraj
in mi ne bo. Nerad se spominjam
oni, ki sem jih preživljal tu,
na tem mestu. Mogoče mi je bilo
takrat prijetno. Toda danes vem,
da sem tu izgubljal čas. Kaj vse
sem zamudil.

Življenje, to je družba, da se
veseliš, da se napiješ, če ti je
to všeč. Da si tu in tam - kot
nanese. Vse brez obveznosti.

Kaj je s teboj. Ne, ne reci
mi, da ni nič. Nekaj je.

Prosim te. Smehlaj se tako,
kot si se nekoč.

Se še spominjaš, kako sva se
sprehajala tu, med temi dreve-
si. Občudovala naravo, se sme-
jala vetru. Takrat sva se skupaj
veselila tvojih uspehov. Bil si
sprejet. Ti - ravno ti med toli-
kimi.

Se spomniš, kako sva sklenila,
da se bova skupaj vračala vsako
leto na isti dan, ob istem času.
In da bova vedno enaka. Da bova
vedno samo ti in jaz in najina
ljubezen.

Danes je tisti dan in danes sva
spet tukaj. Tako lepo mi je bilo,
ko sem sedela tukaj in te čakala.
Škoda, ker si zamudil. Ne saj to
ni važno. Važno je, da sva tukaj.
Samo midva. Midva. Kaj ni tudi na-
jina ljubezen z nama. Kaj je z nama.

In ona se sprašuje kaj je z menoj. Z menoj ni nič. Samo mnogo dela imam. Ni samo delo. So še druge stvari. Ne vem, kaj bi z njo v mojem življenju. Ne morem živeti od vetra, od lepih besed. Sanje me ne zadovoljijo. Akcija, dogodivščina. Zadnjič je bilo res v redu. In kakšne ženske. Pamentne sicer niso, pa vendar. Lenča ima prav, ko trdi, da ljubi tisti, ki prejema. Za kaj bi ljubil. Ljubiti to pomeni prejemati. Ljubim Lenčo, ker mi je vedno dosegljiva. Stanovanje ima in dobro kuha. Vsaj za hrano mi ni treba plačevati. In ne briga jo, kaj delam, kako mi je, če sem srečen.

Zakaj mi je Maja nadležna s svojo ljubeznijo. Rad vidim, da dekleta lazijo za menoj. To mi ugaja in nobeno ne zavrnem. Čemu bi jo. Toda Maja. Zakaj Maja. Njene ocenjujoče oči in sprašujoči pogledi. In njeni poskusi, da bi me osrečila. Le zakaj počne vse to. Neprijetno mi je. Mogoče zato, ker je še vedno čista in na njej ni packe, razen mene. Jaz sem packa njenega življenja. In ona je zaradi tega samo še bolj svetla. Toda jaz ne morem biti drugačen. Niti tega ne vem, kaj mi sedaj govori. Res sem nesramen, toda kaj res ne zna drugega kot:

Z menoj, s teboj, z najino ljubeznijo. Povej, kaj je. Vem, mnogo dela imaš. In obveznosti. Toda, kaj res ni prostora za ničesar drugega. Ne bodi tak. Bodi drugačen, bodi dober.

Se spominjaš, ko sva skupaj prebiralala besede: "Kdor ljubi ima vedno nekaj, kar lahko da." Saj ni mogoče, da bi pozabil na te besede. Prosim te, pri svoji ljubezni te prosim, reci, da se jih spomniš. Reci, da tvoje srce še čuti, da veš, čemu si tu.

Ničesar nimam, kar biti lahko dala - razen svoje ljubezni. In jaz si tako zelo želim, da bi ti mogla dati mnogo. Največ kar more človek dati človeku. Zdiš se mi tako zelo odmaknjen. Zakaj? Vedno si mi bil blizu.

Želim si, da bi te mogla spoznati. Spoznati takega, kakršen si zdaj. In ti mi boš pomagal, da te spoznam. Vem, da si želiš to. Pomagaj mi.

Potem bi bila skupaj kot nekoč. Ljubila bi se kot sva se znala in se znava le midva. In najina ljubezen bi stala nad nama. Združena v ljubezni, združena v dobrem in zlim.

Se spominjaš, ko sva šla z roko v roki skozi visoko travo in se smejala.

Smejala sva se, ker sva bila srečna, ker sva se ljubila.

"Se še spominjaš, prav gotovo se še spominjaš..." Kot da bi ne bilo ničesar razen spominov. In jaz nočem spominov. Ne takih. Tak sem kot ona. Spominjam se samo tistega, kar nočem in ničesar drugega.

ČLOVEK

Neznatno bitje
z velikim srečem.
Ima srečo,
sovraštvo.
Želi biti sam
in je rad v družbi.
Hoče mir
in neti nasilje in vojno.
Tako neznaten je,
tako sam, sam -
en sam človek

Tudi ti si bil srečen. Vem,
da si bil srečen.

Povej, povej mi samo eno
stvar. Eno samo stvar.

akaj si tak, kaj se je zgo-
dilo?

Silvana

393 noči, 76 - krat na dan
vsak dan, 393 - misel v meni.
76 večnosti
Kaj ljubim?
Ljubim 393 x 76 delcev tebe.

GLEDAŠ TROJNO SKULPTURO

Zelene oči, ti obstanejo na nosu.
Uganil si, dobil si čokolado.
Dobil si veliko zeleno čokolado.
Prepoznal si Evin parfum;
- parfum narave.
Padaš v brezno.
Tvoje roke in noge in glava,
so se razbile.
Razklal si se v vertikalni smeri.

Mlado dekletle čaka
Koga?
Nihče ne ve!
Reka ljudi -
morje misli
ena misel - prozorna kot studenec.
Čaka, da zagleda luč.
Zmotila si se,
zdaj je vendar dan.
Dan - razblinjajo se upi.
Skrij se, ne čakaj luči
- ne pusti, da te še enkrat oslepi.

PAPIR ZA TRGANJE IN SESTAVLJANJE

Hodim ob naraslem Hublju in mečem drobne pravkar natrganega papirja vanj. Zelo sem slabe volje. Kot zmrzaj je tudi danes vse narobe. Zjutraj v šoli - komaj sem prišla, pa že vest o bližajočem se ukoru. Pa saj to je grozno! Potem pa še doma vik in krik. To vse se mi zdi rahlo preveč.

V mislih se na hitro malo sprehodim po svojem življenju. Obtožujem starše, učitelje - vse odrasle. Pozneje pa se pomaknem malo globlje in ugotovim, da skoraj velika večina mojih vrstnikov vseh teh problemov, ki so se zgrnili name, pa le ni-
ma. Vzrok mora biti torej nekje drugje.

A da bi bil v meni - tega ni, ne, saj to sploh ni mogoče. Tako prigovarjam sama sebi, a neki glas v moji notranjosti pa le pravi da si lažem. In prav zaradi tega glasu sem sklenila, da pogledam resnici v oči, pa naj se že zgodi karkoli.

Trenja med starejšo in mlajšo generacijo so že od nekdaj znana, ker je naravno, da se različne generacije v svojih pogledih na svet zelo razlikujejo.

Mladina (le malo je izjem) v starših in nasploh odraslih že nagonsko vidi svoje sovražnike. Zdi se nam nenavadni in čudni s to svojo zastarelostjo.

Zdi se nam prav nemogoče, če ne smemo zvečer ven; takrat bi najraje umrli ali pa vzeli kovčke in šli od doma. Skoraj nikoli pa se ne vprašamo, zakaj nas ne pustijo ven. Mogoče pa le imajo vzroke.

Pogosto se med starši in otroci poraja odtujenost. Krivda je z enakimi možnostmi na obeh straneh, morda celo nekaj več na strani odraslih, ki bi za otroka vedno morali najti čas in toplo besedo. Potruditi bi se morali za prijetno družinsko ozračje. Priznam, da so v današnjem času odrasli zelo zaposleni, a na ta račun vseeno ne bi smeli zanemarjati družine. Vedno se najde čas, čeprav le skopo odmerjen - a vendarle čas, ki naj bi služil za utrjevanje odnosov med starši in otroci.

V nekaterih primerih je drugače: čeprav se starši trudijo, otrok noče sodelovati. Za to je treba vzroke iskati globlje. V takih družinah se navadno poraja vse večje nazaupanje z obeh strani, zelo pogosto pa se zgodi, da se družinski odnosi povsem skrhajo in potem vsak od članov družine hodi svojo pot.

Govorimo, da nas odrasli ne razumejo. To je v določeni meri res - saj nas v vseh pogledih tudi ne morejo razumeti. Ob tem pa se brez kakršnihkoli pridržkov samo od sebe poraja vprašanje: Ali jaz razumem moje starše? Sem jih kdaj sploh skušal razumeti?

Če smo odkriti, bo odgovor v veliki večini primerov ne.

Zdaj sem začejala razumeti, zakaj me starši ne pustijo vedno ven in tja, kamor bi hotela. Spoznala sem, da se zame bojijo in da jim ni vseeno, kakšna so moja pota.

V mnogih pogledih se še razhajamo, za kar ni vse moja krivda, ta nasprotja so vedno bila in bodo ostala - a v veliki meri me obhaja spoznanje, da je bilo mnogo napak tudi na moji strani.

OBVESTILO OBVESTILO OBVESTILO OBVESTILO OBVESTILO

Uredništvo IZVIRA se tokrat NE STRINJA z vsebino vseh objavljenih prispevkov. Pričakujemo odmeve in pripombe.

HALLO VZVIŠENI!

- Hallo!
- Tukaj direktor za ponarejene ideje. Kdo tam?
- Iztok Vsemogočni!
- Iztok Vsemogočni Hlapčevič?
- Da, gospod, tukaj vaš ponižni.
- A, to ste vi, Ponižni? Nek Visokokvalificirani mi je govoril o vas.
- Da, gospod. Zelo se ujemava z Visokoletičim. Aeee...., hočem reči Visokokvalificiranim.
- Zelo hitro napredujete, Ponižni.
- No, ja, lahko bi se reklo.
- Kaj je življenje?
- Hvala dobro.
- Eče?
- Da, hvala.
- Ste kupili najnovejši tip indijskih spodnjih hlač?
- Da gospod.
- Žukratno, kaj?
- Da, zelo se mi prilegajo.
- Rad verjamem.
- Hvala, gospod.
- No, pa drugič.
- Da, gospod.

V tvojih mislih
si je pajek spletel mrežo,
veliko kovinsko mrežo.
Sedaj lovi tvoje sanje
in ko jih ujame jih ovije
s kovinskimi nitkami.
Počasi jim izsrka njihovo življenje.
Travne sanje se kopičijo
na kovinski mreži,
črni pajek pa preži
na novo žrtev.

NOVO NOVO NOVO NOVO NOVO NOVO NOVO

K R I Ž A N K A :

1	2	3	4	5	6	xxxx xxxx xxxx	7	8	9	10	11
12					xxx xxx xxx	13		xxx xxx xxx xxx	14		
15		xxx xxx	16	xxx xxx	17			18	xxx xxx	19	
20		21	xxx xxx	22		xxx xxx	xxx xxx	23	24		
25	xxxx xxxx xxxx	26	xxx xxx xxx	27	xxx xxx xxx	28	29				
xxx xxx	30		xxx xxx	31	32			xxx xxx	xxx xxx	33	
34		xxx xxx xxx	36				xxx xxx xxx	37	38		xxx xxx xxx
39		40		xxx xxx	xxx xxx	41	42				35
43				xxx xxx xxx	44					xxx xxx xxx	45
46		xxx xxx xxx	47	48	xxx xxx xxx	xxx xxx xxx	49		xxx xxx xxx	50	
51		52	xxx xxx	53	54	55		xxxx xxxx	56	xxx xxx	xxxx xxxx
57		xxx xxxx	58		xxx xxx	59		60		61	62
63		64	xxx xxx xxx	65	66		xxx xxx	67			

VODORAVNO:

1. tor; 7. suma, seštevek; 12. govornik; 13. veznik; 14. živalski izrastek; 15. osebni zaimek; 16. vokal x
17. sestavni del okostja; 19. lantan; 20. Wilhelm; 23. oven;
25. vokal; 26. kratica za energijo; 28. cena; 30. okrajšava za besedo stavek; 31. eden izmed planetov; 33. Oton Turk;
34. avtomobilska oznaka za Bjelovar; 36. krmilna rastlina

x 22 avtomobilska oznaka Sarajevo

37. kratica za Okrajni komite Nikšič; 39. Rim ;
41. nasprotno od odkrit; 43. moško ime; 44. nasprotno
od sit; 45. 1. črka abecede; 46. različna samoglasnika;
47. Josip Stritar; 49. 100 m²; 51. ena izmed
53. Madridski nogometni klub; 56. samoglasnik; 57. Ivan
Cankar; 58. Kazalni zaimek; 59. Izraz veselja; 63. poso-
da za kopanje; 65. tuje žensko ime; 67. očetova oz. mate-
rina sestra

NAVPIČNO:

1. čebelji samec; 2. francosko žensko ime; 3. Etiopija;
4. Biblijska oseba; 6. vokal; 7. naš otok; 8. 19. črka
abecede; 9. oranje; 10. naprave za pogovor na daljavo;
18. trenje; 21. letenje; 22. produkt cvetenja; 23. ora-
nje; 24. Bizmut; 28. neumnica; 29. visoka karta; 30. pra-
vila o jeziku; 32. arzen; 35. kradljivec; 34. aparat z a
britje; 36. odrezani del debla v zemlji; 37. ena izmed barv;
38. gora pri Kobaridu; 40. avt. oz. Makarske 42. naočniki;
44. mednarodna oznaka za "avtošolo"; 48. pokrajina v Voj-
vodini; 50. samoglasnik; 52. 4. črka; 54. samoglasnik; 55.
žensko ime; 56. naziv; 58. 21. črka abecede; 60. različna
samoglasnika; 61. latinski veznik; 62. medmet smeha;

Boris

I Z V I R

GLASILO ŠOLSKEGA CENTRA AJDOVŠČINA

1979/80 - št. 3

UREDNIŠKI ODBOR:

Pavlica Nataša
Černigoj Ksenija
Mihelj Milojka
Sartori Irma
Furlan Ingrid
Semič Ines
Kodrič Karmen
Sovdat Mojca
Čermelj Rosana
Pavlica Tanja
Kodelja Tanja
Marc Gašper

SODELAVCI:

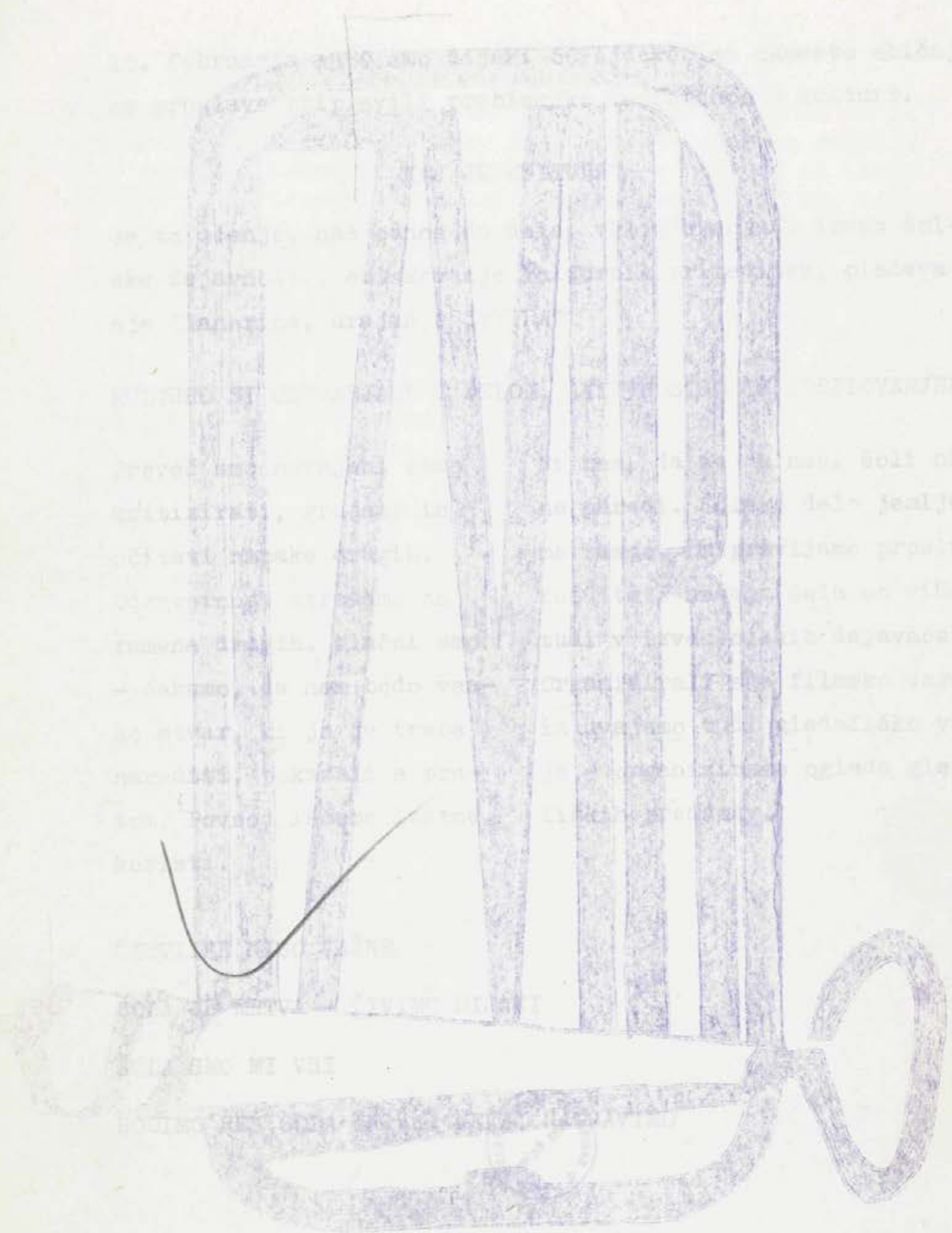
Marc Gašper
Nadja
Zlata
Mira
Stefanović Violeta
Černigoj Ksenija
Kobal Damjan
Blanka
Premrl Silvana
Čermelj Rosana
Sartori Irma
Furlan Ingrid
Minkuž Andrej

MENTOR:

Ivana prof. SLAMIČ

TISK:

Hišnik Jelo

15. februarja 1980 smo dijaki ŠC Ajdovščina namesto običajne proslave pripravili problemsko konferenco o kulturi.

KAJ JE KULTURA?

Je to učenje, naš odnos do dela, vključevanje v izven šolske dejavnosti, obiskovanje kulturnih prireditev, plačevanje članarine, urejanje IZVIRA?

KULTURO SI USTVARJAMO Z DELOM, AKTIVNOSTJO IN SODELOVANJEM.

Preveč smo navajeni samo kritizirati, grajati in očitati napake drugih. Odgovornost stresamo na ramena drugih. Mlačni smo - čakamo, da nam bodo vsako stvar, ki jo je treba narediti, pokazali s prstom. Povsod iščemo lastno korist.

Ni res, da se na naši šoli nič ne naredi. Šolsko delo jemljemo resno, pripravljamo proslave; rezultati našega dela so vidni tudi v izvenšolskih dejavnostih. Organizirali smo filmsko vzgojo in uvajamo tudi gledališko vzgojo - organiziramo ogled gledaliških predstav.

ČTEVILKE NISO VAŽNE

ŠOLA JE MRTVA - ŽIVIMO DIJAKI

ŠOLA SMO MI VSI

BODIMO RES ŠOLA IN VSI NEKAJ NAPRAVIMO

Na X. kongresu OZSMS v Novi Gorici je bilo rečeno, da mora kultura postati sestavni del vzgojno - izobraževalnega procesa, in ker smo vsi udeleženi v tem procesu, je naša dolžnost, da pregledamo našo kulturno dejavnost.

Na kongresu je bilo poudarjeno, da dela danes velikokrat ne pojmujejo kot temeljni človekov družbeni odnos, ampak predvsem kot nujo. Zato del naše mladine ne išče osebnih in celovitih družbenih rešitev s svojimi osebnimi ustvarjalnimi prispevki, ampak si prizadeva, da bo imel tiste materialne dobrine, ki danes človeku dajejo namišljeno veljavo. Razvrednotili smo delo prav s tem, da dajemo premalo poudarka ustvarjalni vlogi človeka, njegovim sposobnostim, znanju in prizadevnosti.

O kulturi najpogosteje govorimo in jo pojmujejo kot udejstvovanje, manj pa govorimo o kulturi kot o sestavnem elementu človekove eksistence, o tistem, kar človeka osvešča - o njem samem. Ideja samoupravnega socializma ni uresničljiva brez kulture. Zato je za vse nas še posebno zaskrbljujoče vrednotenje kulture, njeno mesto v družbenih odnosih, katere moremo spreminjati in spremeniti.

V mladinski organizaciji se mnogo razpravlja, kakšna naj bo kulturna akcija, organizirano delovanje na tem področju. v večini primerov, žal, potem ne seže tako globoko kot na ostalih področjih. Akcija "človek, delo, kultura" še ni našla pravega mesta v naših programih, čeprav je namenjena uveljavljanju tudi mladih ljudi.

KULT + URA = KULTURA (?????)

OBNOVITEV ZAPISNIKA

Dramski krožek

ŠTANC: Učiteljev diktat: nauči se, recitiraj, ni pravo delo. Delo pod vplivom mentorja postaja dolgočasno. Predstave bi morali sami delati. Sodelovati bi morali tudi prvi letniki.

MO: Prvi letniki ne delajo nič.

Prof. CIGOJEVA: Ugotovitve ŠS kažejo drugače. So objektivne (Njena diskusija ni popolnoma citirana, vsebina pa je ostala)

Nasplošno se postavlja vprašanje, kaj je aktivnost in kako jo dosežemo. Prve letnike smo pregrobo napadli.

Predsedujoči ugotablja, da se pojavlja problem obveščeniosti, na konferencah se moramo prisilno oglašati v stilu "kamenjajte me!" Od anketnih listov, ki smo jih oddali pred konferenco, pa so bili samo trije vrnjeni.

Šolsko glasilo IZVIR

Poročilo nove urednice so dijaki skritizirali. Več bi morala govoriti o vsebini. Ker je Izvir glasilo MO na šoli, bi morali pritegniti tudi učence PGŠ.

MO: V dijaškem domu izdajajo glasilo. Zakaj bi imeli dve nepopolni glasili. Imejmo eno dobro. Učenci PGŠ tudi pod vodstvom vzgojiteljev pripravljajo proslave. Zakaj jih mi ne vključimo.

Mentor MO prof. TOMAŽIČ: Učenec je pri nas dve redovalni obdobji, vključitev je težka. Ta problem bo rešilo usmerjeno izobraževanje.

Vrnimo se k Izviru: Izvir mora biti glasilo vseh, ne samo treh ali štirih.

PREDLOG: Lahko bi imeli stalne rubrike krožkov, ki bi PROBLEMSKO poročali o svojem delu.

Mentorica IZVIRA: Zadnje čase je več prispevkov, toda ni vse zlato, kar se sveti. Mnogi prispevki so jezikovno in vsebinsko tako slabi, da jih je treba vračati.

Jezikovno in vsebinsko slabih prispevkov pa ne bomo objavljali.

PROBLEM LITERARNEGA DELA: Človek piše nekaj časa, potem lahko neha. Prejšnja ustvarjalna generacija je odšla.

NOVE UGOTOVITVE UČENCEV: Objavljali smo v osnovnih šolah, sedaj so pred nas postavljene višje zahteve. Pojavi se ustvarjalna kriza, iz katere se redki poberejo.

Mentor zahteva svoj stil.

Če piše ustvarjalec v stilu mentorja, mu ni treba pisati, naj piše mentor (mentor začne protestirati)

SKLEP: Literarni del Izvira mora ostati.

JELINČIČ: Vzrok za pomanjkanje prispevkov je mlačnost učencev, ne dotikajo se problemov. Do vsega moramo imeti ODNOS, kot so ga imele generacije nekoč (aplavz). Mladi imamo materialne dobrine, nimamo pa idealov.

PRIPOMBA: Samo z aplavzom se problemov ne zavedamo.

Film in gledališče

Pripombe v anketi: V filmskem gledališču je slab izvor. (Pripomba prvih letnikov).

Pripomba iz učiteljskih mest: Pripomba je umestna, stvari se moraš naučiti gledati. Enake pripombe so imeli sedanji četrtošolci, ko so bili prvošolci. V zvezi s filmom se pojavlja problem Kulturne vzgoje. Ta bi morala biti načrtna.

Kar se gledališča tiče, veljajo iste ugotovitve. Na predstavah vidiš vedno iste ljudi (dodatna pripomba: Koliko časa že, od te velike diskusije, se PZ trudi organizirati ogled predstave v Ljubljanski Drami?)

Delo mladih v KS

Je različno, odvisno od mladih in starejših. Nosilci kulturnega dela v KS so predvsem srednješolci, najbolj gimnazijci, ki organizirajo proslave, prireditve itd.

Počitniška zveza

Delegati premalo obveščajo. Učenci hočejo imeti od PZ le koristi (maturantski izlet).

(Ker smo prehitro prešli na GM, je članica PZ ostro protestirala, da vodstvo konference premalo poudarja nekatere dejavnosti.)

Glasbena mladina

Vse je odvisno od učitelja. Ta ugotavlja, da je treba k dejavnosti človeka peljati z roko.

Organizirati glasbene ure.

Pripomba predsedujočega: Če bi prišli vsi oboževalci, ki imajo na torbah izpisana imena, bi učilnica, pa tudi kakšna dvorana, bila premajhna.
Mlade ustvarjalce premalo vzpodbujamo.

Prof. BOŠTJANČIČEVA: Zelo jadikujete, pa vendar, pogovarjamo se že d že dve uri o delu in nedelu. Torej se vendar nekaj dogaja. Torej vendar delate.

ZA ZAKLJUČEK: 13.februarja smo se pogovarjali z Markom Pogačnikom, kiparjem. Razgovor o umetnosti je potekal živahno, dobro. Tako dobro, da je tov.Pogačnik našo aktivnost pohvalil.

SESTANKI UREDNIŠKEGA ODBORA SO OB ČETRTKIH

OB 7.00 v MALI ZBORNICI

NIKOLI NI 2.c!

POIŠČITE, POIŠČITE, POIŠČITE V Z R O K E !

BILO JE: blablabla blabla bla
blablablablabla

blabla

RI RAVNATELJ GOVORI RAVNATELJ GOVORI RAVNATELJ GOVORI RAVNA

USMERJENO IZOBRAŽEVANJE

Pred nami je predlog Zakona o usmerjenem izobraževanju, ki ga bo v tem mesecu sprejela Skupščina SRS.

Kaj je usmerjeno izobraževanje?

Usmerjeno izobraževanje je izobraževanje za delo in samoupravljanje ter izhaja iz potreb dela in vsestranskega razvoja osebnosti v samoupravni socialistični družbi. Smisel usmerjenega izobraževanja je oblikovati svobodno, odgovorno, ustvarjalno in vsestransko razvito osebnost. Usmerjeno izobraževanje bo obsegalo izobraževanje za pridobitev strokovne izobrazbe, izpolnjevanje strokovne izobrazbe in usposabljanje z delom.

Če bomo hoteli usmerjeno izobraževanje postaviti na tako podlago, kot jo predvideva Zakon, bo moralo poklicno usmerjanje temeljiti na interesih posameznika, na interesih in potrebah združenega dela in celotne naše družbe. Za učinkovito uresničevanje usmerjanja bodo OZD in skupnosti podeljevale štipendije in tako bodo v poklicnih šolah ukinjena učna razmerja in na novo bodo uvedena štipendijska razmerja za vse, ki vstopajo v usmerjeno izobraževanje.

V usmerjenem izobraževanju se bodo učenci izobraževali po programih, ki jih bodo uporabniki in izvajalci sprejemali, potrjevali in dopolnjevali v okviru posebnih izobraževalnih skupnosti. Pri tem bodo imeli izredno važno vlogo uporabniki, za katere bodo izobraževalne organizacije izobraževale delavce.

Povdarjen bo predmet osnove tehnike in proizvodnje in delovna praksa. Proizvodnja in delovna praksa bo v delovnih organizacijah in s tem se bo izobraževanje približalo praktičnemu delu.

Nov sistem izobraževanja bo dal učencem in bodočim delavcem oziroma udeležencem v izobraževanju več splošne izobrazbe, ki bo potrebna za izvajanje dela in uspešno vključevanje v samoupravljanje.

Na sestankih DPC, predsednikov skupščin in IS so se opredelili, da bi vsaka od občin severnoprimske regije imela svojo regionalno usmeritev; regionalno središče Nova Gorica pa naj izobrazuje dosežanje usmeritve - razen gimnazije, ki bo prenehala v naslednjih treh letih. V Ajdovščini bomo razvijali gradbeno usmeritev do nivoja tehnika. Imeli bomo tudi živilski oddelek, kovinski in administrativni oddelek po potrebah združenega dela. Tolmin bo imel pedagoško usmeritev in oddelek gostinske in strojne usmeritve. Vprašanje Idrije ostaja še vedno nerešeno, ker bi izgubila vse izobraževanje, ki ga ima sedaj. Glavna usmeritev je vzgojiteljska, ki bo postala sestavni del pedagoške v Tolminu.

V Sloveniji bô z usmerjenim izobraževanjem zagotovljeno vsem mladim, da se vključijo v usmerjeno izobraževanje in prispevajo h graditvi naše družbe.

- L Film je dober, če nekaj pusti v meni.
O Film je dober, če ga gledam od začetka do konca zbrano.
V Film je dober, če se lahko ob njem pogovarjam o vsakda-
E njih problemih.
C Film je dober, če se ukvarja s problematiko, ki me zanima.
Zadošča "Lovec na jelene" vsem tem pogojem in še kakšnemu
N povrh?
A Vietnam je daleč, Amerika mi je nekoliko bližje, moja
čustva do domovine so drugačna kot Nickova in Michelova,
J Vendar
E predstavljala sem si, da ljudje odhajajo v Vietnam zara-
L di denarja, da so prisiljeni, da bežijo.
E Toda oni odhajajo za domovino ...
N vračajo se v domovino.
E Spremenjeni, vojna je iz njih naredila popolnoma druge
ljudi, neobčutljive.
Zakaj ljudje odhajajo v vojno?

PRISPEVEK IZ KS PRISPEVEK IZ KS PRISPEVEK IZ KS PRISPEVEK

Ni cenzuriran!

"

"

"

"

"

"

"

"

"

"

"

"

GA NI!

P E S E M

Pesem

je trenutek resnice,
trenutek molka.

Neizpolnjene sanje
nekega neizbežnega trenutka.

Pesem

je morje ljubezni,
ostro gorovje boležine.

Zastrta otožnost
in obraz veselja.

Pesem

je tiho valovanje zavesti,
prevevajoč občutek sreče.

Nemirne misli

na srečen konec pravljice.

Sprašujem se, koliko je resnice v tem filmu. So bili L
Vietnamci tisti, ki so izvajali nasilje? Kdo je bil
kriv vojne? Zakaj je bila ta vojna potrebna? O

V vojni nisem našla nobenega smisla. Prinesla je odtu- V
jenost, zgradila je mostove med ljudmi - mostove pre-
ko katerih ni mogoče iti. Ljudje, ki so preživeli voj- E
no ne bodo nikoli več taki, kot so bili prej.

Glavni junaki filma "Lovec na jelene" se nameravajo C
udeležiti vojne v Vietnamu. Preden odpotujejo v Viet-
man, gredo še enkrat na lov na jelene. Jelena ustrel-
lijo. Odidejo v Vietnam in spoznajo grozote vojne. Ko
se vrnejo, na lovu jelena ne ustrelijo. Skozi to se
kaže protest proti vojni. Kajti v začetku so bili vsi
ponosni, da gredo v vojno. Udeležiti se vojne je pome-
nilo za vsakogar veliko čast. Niso si predstavljali,
kaj vojna pravzaprav je. Po vrnitvi so šele spoznali,
kakšne grozote prinaša vojna.

Ta, ki ne bo nič
in ta, ki bo vse ...
se bosta nekoč srečala.

Ta, ki ne bo nič, bo rekel tiste-
mu, ki bo vse: "Greva!"
... in bosta šla.

Toda nekam bo prišel le tisti, ki bo vse, tisti,
ki ne bo nič pa ne bo prišel nikamor. In vendar
bosta venomer hodila skupaj, po istih poteh.

Tisti, ki ne bo nič, se bo razjezil in bo zapustil tiste-
ga, ki bo vse.

Ko se bo vsega naveličal, bo vrgel puško v koruzo in bo postal ljubo-
sumen na tistega, ki bo vse.

Toten a bo poskušal dohiteti, toda razlika med njima bo preočitna.
Ko mu ne bo preostalo nič drugega, bo začel premišljevati, kako bi
se tistemu, ki bo vse ... maščeval.

Cni bo še vedno ostal vse, on pa nič. Tisti, ki bo vse bo začel tiste-
njegove šibke točke.

Ko jih bo našel, bo srečen in bo na njih začel graditi sadove svojih
sanj.

Uspevalo mu bo, sanje se mu bodo uresničevale in tisti, ki ne
bo nič, bo začel prekaševati tistega, ki bo vse.

Tisti, ki ne bo nič, bo kmalu postal tisti, ki bo vse.
In zopet bosta nekaj časa hodila skupaj ...

DRAMA, KI NI PRAVA DRAMA. ZATO TUDI NE ZASLUŽI, DA BI IMELA IME.

Glavne osebe: jaz Blaž in jaz (zase ne vem prav zagotovo, če sem res Blaž)

Stranske osebe: jih ni

Čas dogajanja: ni važen, ker ga že od lanskega poletja ni več.

EDINI PRIZOR EDINEGA DEJANJA: (Zastor se dvigne)

Prizorišče: Soba, velika 2,5 x 3 metre, to je 7,5 m². Od teh 7,5 m² je 2 m² postelje, 1,5 m² pisalne mize, 1 m² omare, ki mora biti zelo visoko. Vse skupaj zavzema 4,5 m² prostora, tako da ostane praznega prostora le 3 m². Na teh treh m² se ponavadi spreha ena izmed glavnih oseb. Okno je zaprto, roleta pa ne pusti svetlobe v sobo, ki je zato zelo mračna. To pa posebno ugaja glavnim osebam, saj jim ni potrebno pometati prahu. V sobi sva oba Blaža. Medtem ko spim na postelji, se sprehajam po tistih treh m² prostora. Postelja je sicer dovolj široka, da bi se stisnil poleg sebe, pa vseeno hodim gor in dolj po sobi. Zelo sem nemiren. Pred mano je velik trenutek. Čakam namreč, da se zbudim in opravim samim s seboj.

Včasih pogledam na sebe, kako neumno ležim na postelji, potem pa zopet odštevam metre teh bedastih treh m² prostora in skušam doseči njihov rob. Ko mi to končno uspe, se obrnem in se zopet bližam začetku. Zdi se mi, da to traja neskončno dolgo, ker sem pozabil, da časa ni več. Na začetku sobe zopet pogledam nase in opazim, da sem se najbrž zaradi kakšnih groznih sanj, obrnil na drugo stran, proti zidu. Ko zopet hodim proti koncu, ali proti začetku, ne vem več, kaj je druga stran sobe, premišljujem.

Blaž: Zakaj se je to zgodilo prav meni? (Preden dosežem drugo stran sobe se zopet obrnem v postelji. Roka mi pade s postelje in mlahavo zaniha).

Blaž: (si mislim in zato gledalci tega ne slišijo). Vse se je pravzaprav začelo tisti dan, ko sem odšel v Ljubljano. Avtobus se je ustavil na postajališču št. 11. Ljudje na avtobusu so se začeli prerivati. Mož v rjavem klobuku je zakričal, ker mu je nekdo stopil na nogo. Pobral sem svojo potovalko in se komaj prerinil do vrat. Tokrat sem se prvič zagledal. Stal sem v gruči čakajočih ljudi. Imel sem prav tako potovalko, kot sem jo imel jaz in pravtako sem jo stiskal k sebi. Bal sem se namreč, da mi jo bo nekdo ukradel, ali pa, da jo bom kje pozavil. Videti je bilo, da sem se tudi jaz nečesa bal. Ves čas se mi je zdelo, da me nekdo zasleduje. Ta strah se je stopnjeval bolj ko sem se približeval avtobusni postaji. Spomnil sem se, kako sem se zjutraj nenadoma nečesa prestrašil. Vedel sem. Nekaj se pripravlja. Hitro sem napolnil potovalko. Hotel sem zbežati pred tem nemirom. Pograbil sem potovalko in vtaknil Mrzle viharje jezne domačije v notranji žep ter stekel proti avtobusni postaji. Toda strah v meni je naraščal vse dokler se nisem zavedal na postaji, kako stopam z avtobusa. Upal sem, da se ne bom opazil. Ko sem stopil z avtobusa, nisem vedel, kaj naj naredim. Ali naj grem k teti Jožefi, kamor me je poslala mama ali naj se zasledujem. Toda druga možnost je skoraj v istem trenutku odpadla. Zagledal sem se. Usta so se mi odprla, prav tako kot meni. Prebledel sem, čeprav sem bil v plašču in bi me moralo tistega vročega dne kuhati v njem. Najina pogleda sta se srečala le za hip, trajalo pa je neskončno dolgo. Ujeta sta bila v najine oči. Bila sta to pogleda brez misli, otopela in zanikrna. Končno je ta neskončnost prenehala. Premagala sva ujeta pogleda. Tekel sem proti stanovanju tete Jožefe. Jaz pa sem zdirjal na avtobus. Vsedel sem se k neki debeli ženski in se skrtil za naslonjalo. Zdelo se mi je, da sem se tudi jaz povzpел na avtobus. Slišal sem svoje korače. Pridrsali so do srede avtobusa in se tam

ustavili, kot da bi oklevali iti naprej. Potem sem slišal, kako sem se usedel dva sedeža pred sabo. Še bolj sem se stisnil za naslonjalo, ker nisem vedel, da to niso bili moji koraki.

Mislil sem, da sem tudi jaz odšel za sabo proti stanovanju tete Jožefe. Ves čas me je spremljal občutek, da se zasledujem. Vendar je ta občutek prenehal, ko sem vstopil skozi vežna vrata. Napestost je minila. Naslonil sem se na zid in si nekoliko oddahnil. Vedel sem, da se nisem zasledoval, temveč, da sem vstopil na avtobus in se odpeljal proti domu.

Teta Jožefa me je začudeno sprejela, ker sem bil bleđ, zađihan, nemiren. Ko sem odprl potovalko, pa sem opazil, da moja potovalka pravzaprav ni moja, čeprav je moja. Šel sem spat in skušal pozabiti na to srečanje. Vse pa se je ponovilo, ko sem se pripeljal domov. Stopil sem z avtobusa in zagledal potovalko, ki sem jo pustil pri teti Jožefi, na tleh. Zgrabil sem jo in stekel proč. Neki starec se je obrnil proti meni, se mi nasmehnil, pri tem pa pokazal svojo brezzobo čeljust. Spoznal sem, da nekaj prikriva. Spoznal sem, da je bil to rakun.

Domača vrata so bila zaprta. Zdelo se mi je čudno, saj smo se vendar zmenili, da bom prišel šele zvečer in jih zato ne bodo zaklenili. Pozvonil sem. Miši na hodniku so začele cviliti in kmalu so se poskrile po kotih. Končno se je prižgala luč. Vrata so se odprla, na pragu pa je stala mama. Ko me je zagledala, je od začudenja rekla: "A, a... spet ti! Pred pol ure sem ti prišla odpirat vrata. Zdaj pa spiš v svoji sobi." Odsunil sem jo od vrat in zdrvel po stopnicah. Mislil sem, da je tudi ona rakunka.

Odprl sem vrata v svojo sobo in stopil v mrak. Na postelji je nekaj zašumelo. Iz teme sem zaslišal svoj glas: "A si že prišel. Upal sem, da te še

nekaj časa ne bo. Prosim, pusti me na miru, da se naspim." Ko so se mi oči nekoliko privadile na temo, sem videl, da sem se pokrtil z rjuho in zaspal. Pustil sem se spati, ker sem mislil, da bom potem odšel in da se ne bom več nadlegoval.

Toda od tistega dne nimam več miru. Najprej sem moral vse noči prebedeti, ker sem spal na svoji postelji, bal sem se spati poleg sebe. Zadnje čase pa celo zajtrkujeva skupaj. Mama se je že zdavnaj sprijaznila s tem, da sva dva in da mora zato kupovati dvakrat več. Sprijaznila se je tudi s tem, da jo sumim za rakunko.

(v tem trenutku se zopet zaletim ob rob treh m2).

Blaž: (vzklikne) Tega ne zdržim več. Zjutraj, ko se zbudim se bom vprašal, kdo pravzaprav sem.

(zastopr pade, gledalci pa ploskajo, ker je pač treba ploskati).

L O V E C

Žr dolgo nismo gledali tako dobrega filma. Dober je predvsem zato, ker je hotel nekaj povedati in to tisto drugo varianto kot "Vojakova vrnitev".

Vojakova vrnitev: Vojak se vrne domov, vendar se mi zdi, da še ne spozna resnice vietnamske vojne. Medtem ko lovci na jelene-Mike že od vedno poznajo grozote te vojne. Ko se Mike skrivaj vrne domov, spozna, da je v ameriki isto kot v Vietnamu.

Med fanti v ameriki zavлада drugačen odnos v družbi. Niso več divjaški. Senca vojne - nesmisla, se prelije vanje. Skušajo biti enaki kot prej, vendar jim to ne uspe. Začeli so premišljevati o vojni in o posledicah vojne.

Žena vojaka, ki se je vrnil iz Vietnama ("Vojakova vrnitev") ima globlje spoznanje o vojni, kot njen mož, ki je tam bil, to pa zaradi prijatelja, ki ima telesne in duševne posledice. Mike (lovca na jelene) vzame fantom pištolo in jim prepove igrati se z njo. Že v tistem trenutku se zavedo, kaj je Mike tam doživel in kaj se tam dogaja.

DIREKTORJEV SIN

Sedel je ob reki, zgodaj tujutraj, ko se je megla kot tanko belo blago dvigala nad reko. Čez ramo mu je na rdečem raztrganem traku visela kitara. V naročju je držal raztrgano popotno torbo. V njej ni bilo ničesar. Zdaj, ko je sedel in občutil jutranji mraz prav do kosti, je spoznal, da je lačen. Pogledal je v torbo, pa čeprav je vedel, da je prazna. Verjel je v čudeže. Imel je bujno fantazijo in ljudje so ga zaradi tega obsojali. Spomnil se je včerajšnjega dne, ko je sedel v topli sobi in igral znane melodije. Zdaj je še bolj občutil lakoto in mraz.

... Zbežati je moral. Ves mestni kaos ga je navdarjal s strahom. Bal se je, da bi moral preživeti še en dan v peklu. Niso ga razumeli. Ne prijatelji, še najmanj pa starši. Njegova glasba je bila zanje pusto brenkanje in lenobno zapravljanje časa. Kaj bo njegova prihodnjost? Tega ni vedel nihče.

On je vedel, da hoče s svojo glasbo osrečiti ljudi. Da, najprej je mislil na druge, nase ne. In v tem trenutku, ko se je spomnil preteklosti, je spoznal, da njegova glasba ni nikogar osrečila. Spoznal je, da je imel prijatelje samo zato, ker je "direktorjev sin". Toda ona, ona ga je ljubila. Ne bi je smel zapustiti. Ni ji pustil nobene besede. Vest ga je pekla.

... ta trenutek je stala pred njim kot resnična podoba, podoba, ki jo je gledal iz dneva v dan. Dolgi lasje so ji razmršeni plali v vetru. Njene majhne oči in pod očmi vedno temni kolobarji. Zdelo se mu je, da je bila zadnje dni bolj tiha, še bolj žalostna, toda o vzrokih se nista pogovarjala. Zadostovalo mu je, da je bila vedno poleg njega in da ga je tolažila. Nikoli ni pomislil, da ima tudi ona probleme.

Vedel je, da se v pekel ne bo več vrnil, ali pa se bo vrnil le toliko, da bo rešil Mino. Nič več ni občutil lakote. Vstal je in stekel ob reki navzdol, v mesto.

Nihče ni spoznal razcapanega mladeniča. Tudi on ni nikogar opazil. Tekel je in se ustavil šele, ko je prišel do

dvigala. Potem se je premislil in po stopnicah tekel v četrto nadstropje. Obstal je! Obstal je pred vrati njenega življenja. Pozvonil je in čakal. Nič! Pozvonil je še enkrat in potem je čakal celo večnost. Nihče mu ni odprl. Potem se je u-sedel na stopnice in si z rokami podprl glavo. Kitaro je pre-vidno položil poleg sebe. Tako je preživel noč.

Zjutraj je spoznal, da so vrata njenega srca zanj zaprta. Vse je bilo izgubljeno.

S počasnimi, težkimi koraki je odšel v neznano.....
..... Nina ni nikoli več slišala njegovega zvonjenja.

sredi puščave smeha
preklinjam in
tolčem ob
trda lica

sredi puščave smeha
jočem in vzbujam
pozornost
srečnih

sredi puščave smeha
sredi puščave smeha
sem in
preklinjam jok

O B L A K

Umazani tiri,
opečnat zid,
pozabljen plakat
z okusom po življenju.
Nad sajastimi dimniki črne tovarne
temen oblak.
V sencih oblaka vse temni
in zategli pisk obupane lokomotive
se izgublja v labirintu stebrov.
Pod žalostnim ozadjem mogočne gmote velike stavbe
je obešena reklama za Coca Colo.

POMLAD JE PRIČLA TAKO NENADOMA

Kako hitro mine čas! Pomlad, poletje, jesen, zima. Vedno isto po ustaljenem redu. Kljub vsemuti vsak dan prinese nekaj novega, nepoznanega. Zame je pomlad vsak dan. Zjutraj se začne, zvečer se konča, ne glede na to ali je zima ali pomlad. Zanimivo da vsak dan srečujem iste ljudi, počenjam podobne stvari in vendar dan ni enak dnevu. Včasih si želiš, da bi vedel kaj te v življenju čaka. Bolje je, da ne vem. Drugače življenje ne bi bilo zanimivo. Prav tak pomladni dan je bil zame prelomnica mojega življenja.

Nisem živela pri starših. Oba sta se podala za kruhom v Nemčijo. Celih 15 let sem romala od ene tete do druge. Nisem našla miru. Če mi ni bilo všeč, sem enostavno pobegnila. In vendar sem vzdržala. Zakaj? Zaradi moje bujne domišljije. Verjela sem, da bom pri starših našla resnično življenje, polno smeha in sreče. Če mi teta nečesa ni dovolila, sem rekla: "Bom pa ušla k mami." Kako me sedaj pečejo te besede. Tako sem pričakovala. Upala, da bo boljše. Kmalu je prišel tisti dan, cel teden prej nisem spala. Zame se je začelo novo življenje, ki se je sproti podiralo. Malo od pričakovanega se je uresničilo. Zdelo se mi je, kot bi nekdo uničil čustva v meni. Na zunaj je bilo vse in prav, v resnici pa sem trpela. In trpim še danes. Zalostno, vendar resnično. Svojih staršev ne poznam. Brata še manj. Včasih se mi zdi, da živim med tujimi ljudmi. Nikoli jim tega ne povem, ker skrbijo zame. Saj jih imam rada. Vse. Nudijo mi vse, kar si zaželim. Nikoli jim ne bi nič hudega storila, nekaj kar bi jih užalilo. Saj so vendar moji starši! V meni zija velika praznina iz otroštva. V tistih najnežnejših letih, ko sem jih najbolj potrebovala, jih ni bilo. Vzgojili so me drugi, vsak po svoje. Vsak je zapustil v meni delček sebe, le tisti, ki so mi najbližji, ne.

To je bil pomladni dan, vendar grenak. Prišel je tako nenadoma, ves nakopičen, da sem sprva mislila, da je to najlepší dan v mojem življenju. Šele pozneje sem spoznala, da je ta dan prišel žal prepozno. Delček sebe sem pustila pri enih ljudeh, delček pri drugih. Šele sedaj zbiram koščke skupaj, misleč, da jih bom lahko zbrala.

S R E Č A N J E

Hodil sem po neskončni premici,
ozkem, dolgem hodniku.

Nasproti šla si ti,

počasi ti zastajal je korak,

jaz tekel nisem, hodil tudi ne,

morda letel sem - kdo ve?

Večala se tvoja je postava,

črni se lasje krasili te

bila sva bliže

in bliže

in blizu

in šla si mimo.

Zvonec je rezko zatrobil.

Vem, da se bova še srečala,

brez zvonca in brez hodnika,

bila si bova bliže

in bliže,

blizu

in ne boš šla mimo.

AH, DA!

Počasi začenjam razumevati vso stvar.

Hihi, prav zanimivo.

Kot če bi odprl pokrov ali odmaknil kuliso
ter gledal vse tiste vzvode, tipke in lučke ...

Neimenovani ostanejo še nadalje neimenovani!

To je odlok.

Je kdo proti? - NIHČE

Se je kdo vzdržal? - NIHČE

Je kdo za? - NIHČE

Kdo je prisoten? - N I H Č E !

SREČNEJŠI BOŠ, ČE NA MORJA ŠIRINE NE RINEŠ ZMERAJ,
NITI SE BOJLEČ VIHARJEV NE DRŽIČ PRTVEČ KOPNINE.

Je to res?

Kako pust, zaostal bi bil svet, če bi se ljudje držali tega načela!

Nekdo mora vendar biti prvi, nekdo se mora izpostaviti in voditi vse ostale. Človek je vedno težil in še teži za odkrivanjem novega in novega, izpopolnjevanjem svojega znanja, izboljševanjem življenja ...

Morja so res široka, a treba se je opogumiti, jih raziskati. Nevarna so, ampak če jih bomo spoznali, bodo nekoč postala naš drugi dom, naša sreča in varnost.

Človek hoče svobodo. Hoče uveljaviti svoje mnenje, hoče, da ga drugi poslušajo in da on posluša njih. Svoboda pa je mogoča le, če je prava, če se smeš podati na široko morje, če na kopnem lahko poskušaš kljubovati viharjem.

Česa vsega ne bi bilo, če se ljudje ne bi podajali na morja in širino in raziskovali kopnega!

Svobode ... Socializma ... Jugoslavije ...

Vsi veliki revolucionarji so jadrili po širnem morju. V nevarnosti. A vedeli so, zakaj se borijo. In zato so uspeli. Osvojili in podredili so si to morje. Zdaj je naše.

Ljudje hočejo izboljšati svet. Zato so se odpravili na morje. Njihova bo moralna zmaga, ne tistih, ki gredo po sredni poti in le sprejemajo, kar jim drugi dajo.

Sveda, tudi ti bodo imeli koristi. Ravno take kot tisoč tistih, ki so se borili.

Je to mislil Horac?

Pusti, da drugi umirajo zate, da delajo zate! Njihova zmaga bo tudi tvoja, njihova svoboda tudi tvoja. Nikoli se ne opredeli, nikoli ne povej, na čigavi strani si! To je tvegano. Pazi, da boš točno na sredini. Ne bel ne črn, siv bodi. Živi tako življenje, bodi hinavec - tudi umrl boš siv in nihče ne bo nikoli vedel, da si kdaj obstajal. Zakaj neki naj bi se to spominjali.

Bil si siv in - sivih je toliko!

DRUŽBENA UREDITEV V AVTOBUSNI DRŽAVICI

Šestkrat odbije v mračno jutro. Čakam na avtobus. V sla-
ščičarni nasproti pijejo kavo zgodnji gostje. Kuža je z noč-
nega potepa pomotoma zavil na trg. Motor je zahreščal.
Trg se prebuja.

Čeprav pomislim, osmino dneva takole zapravim na avtobus-
nih postajah, na zdaj polnih, zdaj praznih avtobusih.

Srednjih let, študentje, upokojenci, v kavbojkah, unifor-
mah, kmetje, svetlolasi, s kučmo, zaspani, blazno resni,
naivni, sitni, zaljubljeni ...

Ljudje na avtobusu.

Družbena ureditev v avtobusni državici?

Spreдай motor, pri stroju šofer. Nato uniforma in lesk ko-
že pravita, delavci. Zadaј z glavo v knjigah sedi študent.
Ne vstane, kadar starejši stojijo. Tako je edini človek, ki
poskrbi za temo pogovora v avtobusu.

Ostalo slušno zaznavanje?

Za študentski polis menda veste. Drugod pa: polglasen kle-
pet, morda včasih kot zemlja star vic, pesem za dinar po
radiu. Pozdravlja se tu navadno ne. Včasih pa le slišiš:
"Dobro jutro do Ajdovščine!"

Kulturno življenje?

Tu in tam kakšna vrhunska drama. Avtobus zastane v lede-
nem klancu in potem pol avtobusa stoka, naj že gre naprej,
pol drži pesti, da ne bi šel. No in ker je po matematič-
nih zakonitostih vsota + in - enaka nič, avtobus ostane
na mestu.

To bo, če prištejemo, kar sem pozabila, vse.

Vozači!

br brr brrrrrrrrrrrrrrrr r

KAKO OBOGATITI ?

Priročnik za staro in mlado.

Če se na posel spoznaš, to ni težko, saj lahko izbiraš med več variantami. Poskušaš s tisto, ki ti najbolj ustreza. Če vas tematika zanima in se vam zdi, da ste pri terencih, se kar name pbrnite. Svetovalka s kvalifikacijo! (šifra: ŽIRO RAČUN 071-542-379).

Prvo varianta sem, kot ste verjetno opazili, že nakazala.

2. Ta način pridobivanja bogatstva je primeren predvsem za dekleta s končano osnovno šolo. Potrebno je sicer nekaj malega kapitala tudi vložiti in sicer:

- prijavnico za gimnazijo nabavite v knjigarni ali trafiki
- koliki

Če je vaš edini cilj bogastvo, ne potrebujete več ničesar, če pa vas zanima tudi izobrazba, potrebujete že nekaj več začetnega kapitala, kajti nabaviti morate še knjige, zvezke in ostali pribor, kamor štejejo tudi že izdelani plonk listki (nabavite jih pri meni pod šifro: ŽIRO RAČUN 071-542-379 Ekkluzivno!). Jih toplo priporočam (mimo grede, spet nova varianta, če še niste opazili).

Recimo, da vam je vtis uspel in ste se vtihotapili med bodoče družbene možgane.

V akcijo!

Telovadbo imate trikrat na teden. Te dni prinesite v šolo žakelj primerne velikosti. Pred uro hodite med policami za čevlje, se sklanjajte in vsake druge telovadne copate porberite. Za še večji uspeh kdaj pa kdaj zamrmrajte sami sebi "ah, ti so pa moji!" Opazil vas ne bo nihče, in tudi če, bo tiho.

Lahko se kvalificirate tudi za telovadne drese, kakor vam pač bolj ustreza.

Od tega je zdaj odvisno, ali boste odprli konfekcijsko trgovino, ali mogoče trgovino s športno obutvijo. Najbolj ugodno je seveda oboje: specializirana športna trgovina. Dobitek - zagotovljen! Zaupno naj vam povem, da bodo vaše stranke najpogosteje gimnazijke, nekdanje lastnice opreme. Če boste spretno trgovali, lahko presežete celo uspeh kakega

pariškega butika.

Nasvet je uporaben vsaj še 20 let, tako dolgo se verjetno ne bo nihče na gimnaziji potrudil odpraviti problema. Oprostite, manj, v primeru, da bo novi ŠC do takrat že dograjen.

Lotite se posla!

Uspeh zagotovljen !

ŽIRO RAČUN 071-542-379

PREIZKUŠENI NASVETI ZA VSAKO PRILOŽNOST.

VTISI S KONCERTA IBRICE JUSIĆ

Ibrica Jusić - priznan jugoslovanski šansonjer, kitarist, pevec ljubezenskih balad -in pesmi s socialno tematiko - trubadur našega časa. Z njim sem se seznanila že pri glasbenem pouku, a nekaj globljega mi je dal šele koncert na Zemonu. Ibrica Jusić izvaja glasbo, katere smisel lahko spoznaš le s pozornim poslušanjem, za kar pa na Zemonu (žal) ni bilo ravno idealnih pogljev.

Želiš se predati zvoku, lirične melodije, skušaš razumeti že tako težko razumljivo besedilo (pevec poje v srbohrvaščini) in preklinjaš narod, ki ti s svojim govoričenjem tega ne dopušča. Obnem se nazaj in sita vsega malodane zakričim: "Kaj bi že dali enkrat mir, ali ne!" Hihitanje mi jasno pove, pri čem sem. Sama sebi se zdim bedasta in zato raje utihnem. Skušam pozabiti in glasba mi pri tem pomaga. Pevčev glas, divji zvoki kitare, besedilo - vse se čudovito spaja v harmonijo, ki mi sčasoma napolni telo. Občutim neizmerno srečo - želim si, da bi nikoli ne minila.

Res ne razumem tistih, ki tako neobčutljivo spremljajo koncert, oziroma besedičijo o stvareh, ki se glasbe ne tičejo.

Ali se ne bi našlo zato primernejših prostorov? Kaj ste res brez odnosa - odnosa do tistih, ki jih glasba zanima in so prišli na koncert zato, da bi poslušali? Ne razumem vas. Kaj bi radi dokazali s svojo masovno prisotnostjo? Kulturo? Vedite, izpadli ste izredno nekulturno.

Glasba - glasba pa je bila čudovita - enkratna. Dala mi je nekaj novega, nepozabnega.

NANAPAKAH SE UČIMO

Takrat smo jih pa res slišali. Danes mi je še vedno žal, ker nismo tudi mi, glavni krivci namreč, nekaj rekli. Vendar upam, da ni težko razumeti, zakaj se nismo oglasili. Dovolili smo, da so o nas razpravljali kot o neaktivni, pasivni družbi, molče smo poslušali, kako nas "hvalijo" in "čislajo" in pokazali smo, kako "pohlevni" znamo biti. Res je, da smo na šoli že pol leta, vendar izgleda, da to nikakor ni dovolj, da bi se prištevali med domače.

Prvi letniki smo in to bomo do konca leta. To, da smo najmlajši in da zavzemamo najnižjo stopnjo mi ni treba poudarjati. Tretješolci in četrto šolci so bolj domači na šoli kot mi, bolj izkušeni, s šolskimi problemi so bolj seznanjeni od nas in se lažje znajdejo ... Zato na raznih sestankih predlagamo malo, ali bolje nič, ker si mislimo, da bodo "višji" povedali pametneje. Poleg tega pa se bojimo, da se bodo našim predlogom smejali, da bodo zanje preotročji. Morda bo kdo rekel: "Saj ni res tako! To si le domišljate, le kdo bi se smejal." Mogoče je to res. Lahko se motimo. Menim, da predsednica mladinske organizacije in vsi ki so se z njo strinjali, niso imeli prav. Vsak ima jezik. Eden krajšega drugi daljšega. Z njim se da opletati, grajati, kriviti - obtoževati. Mislim pa, da to ni v redu. Če smo se prvi letniki že od vsega začetka "napačno obnašali," bi bilo prav, da bi nas ostali nato opozorili, kar pa ni dovolj. Morali bi nam jasno in glasno povedati, kje delamo narobe, pomagati bi nam morali pri popravljanju napak in nas vse-skozi vsodbujati. Dati bi nam morali čutiti, da smo enakovredni člani šolske skupnosti.

Vzrok za naše vedenje je treba poiskati. ZAKAJ SMO TAKI! Kje se kaže naša neaktivnost? Kako odpraviti naše napake? Pomoč višjih letnikov?!

Če nam je bila v teh šestih mesecih dana kakšna naloga smo jo prav gotovo izvršili. Na šolski skupnosti je bilo npr.: domenjeno, da l.a uredi oglasno desko počitniške zveze ob novem letu. Ta je bila pravočasno urejena. Toda nihče od ostalih letnikov ni izrekel pohvalne besede na ta račun. Naj povem, da bi nas četudi tako majhne pozornost zelo razveselila in prav ponosni bi bili, da so nas ostali sodijaki pohvalili. Morda to ni v nabavi in je logično, da posamezna razredna skupnost izvrši naloge, ki

jih dobi, ker je to paž njena dolžnost. Ker pa je to napravil eden izmed prvih letnikov, ne bi nobenega nič stalo, če bi dal vedeti, da je opazil njegovo oglasno desko, Saj je "tamale" treba malo "pocartati".

To je nekaj mojih mnenj. Nikar vroče krvi zaradi njih!

Ko se spomnim na "težko debato", nehote pomislim: Je bila diskusija o kulturi kulturna?

Res je bilo mnogo pametnega povedano, neumestnih pripomb pa je bilo tudi precej. In tudi medsebojnih obračunov. (zdaj se bomo pa lahko spravili na tega, pa še kulturno bo!).

Je vsaka s^tvar res delo dveh, treh ljudi? (da bom dlakocpska - jih je le nekaj več!) In bi bilo sploh pametno, če bi nas zdaj ljudje zasuli z idejami, pripombami, ki bi jih niti pol ne mogli uresničiti, potem pa govorili kakšni da smo, enkrat nihče ne sodeluje, ko pa hočeš, te ne upoštevajo in podobno.

In kaj je bila diskusija? Ali niso ves čas govorili le oni in isti, drugi pa so bili tiho?

Nekateri pa so se oglasili le zato, da so pokazali, da si upajo priznati svoje napake (ki jih kasneje ne bodo poskusili odpraviti), ti pa so bili tihi. Če ti hočeš, ti so ^čudačiti po vseh drugih (seveda še posebno pomlajših, ti so sploh "osnovnošolski maloščetinci, "oni pa pogovi in polbogovi - grenka resnica!), Dokazati svojo kulturo.

Je pa prav, da imaš vsaj enkrat na leto možnost povedati svoje mnenje o kulturi JC javno da lahko izveš mnenja drugih.

Kaj, če bi enkrat (vsaj enkrat) poskusili tudi uresničiti svoje želje in želje drugih? (Dobro jutro!).

Ali bo: DA DA DA DA DA DA

O D M E V

Ker je uredniški odbor Izvira prosil za odmeve, bom napisala svoje mnenje o Izviru. Na splošno se mi ne zdi slab časopis, vendar menim, da je kakšna številka polna poročil, literarnih prispevkov pa je bolj malo. Poročila so včasih predolga in še zbrana na nekaj straneh, ki jih tako bere le malo dijakov.

Najbolj sem se razburila pri branju mnenj o proslavi za dan JLA. Verjamam, da je bila tistim, ki so o njej pisali, všeč. In tisti, ki se z njimi ne strinjamo? Zakaj jih nihče ne vpraša za mnenje? Ali pa mogoče kritik ne objavljate?

Proslave se spreminjajo v koncerte. So vsi dijaki pod vplivom proslave 4.a in jih poskušajo posnemati? Nima nihče novih idej? Če bi bilo posnemanje tako kvalitetno kot original! Diapozitivi so mi sicer bili všeč in so proslavo le naredili malo bolj zanimivo. Recitiranje - strah in groza! "Skeči" so bili po mnenju nepodpisanega "kritika" dobro izbrani. Če sklepamo po smehu v dvorani, že ne. In tudi če bi to bili pravi skeči: ali bi se dobro vključili v proslavo? Najprej prikaz trpljenja ljudi in takoj potem smeh?

Če nekaj: Veliko smo se pogovarjali o proslavi in bolj redko sem slišala, da bi jo kdo hvalil. Možno je, da je bila mnogim všeč, vendar to gotovo ni res, da je "naše splošno mnenje, da je bila proslava zanimiva..."

LOVEC NA JELENE

Velikokrat slišimo o ameriško vietnamski vojni. Obsojamo, se zgražamo ..., nikoli pa se ne postavimo v enega izmed njiju. Film Lovec na jelene nam je omogočil, da smo se prelevili v američane, da smo z njihovega osebne stališča videli to vojno, videli vzdušje američanov preden so šli na vojno, njihovo preobrazbo med vojno in vračanje v življenje po težkih trenutkih vietnamskega boja.

Nick, Mike in Steve so bili, preden so šli v vojno, popolnoma drugačni. Bili so veseli, ustvarjeni za zabavo, daleč proč od groze. Svet je bil en sam s cvetjem porasel travnik. Na poroki so videli človeka, bivšega vojaka v Vietnamu. Bil je mrk, popolnoma drugačen od njih samih. Vendar ga niso

razumeli. Razumljiv jim je postal šele, ko so se oni vrnili iz vojne. Vrnili so se psihično pretreseni ljudje, ki življenje sprejemajo kot nekaj pokvarjenega. Vse prejšnje veselje do življenja izgine, ostane samo njihov oklep, ki po številnih umorih ne more ubiti niti jelena.

LOVEC NA JELENE

RDEČI KRIŽ RDEČI KRIŽ RDEČI KRIŽ RDEČI KRIŽ RDEČI

Strmela sem v napete trebuščke kampačijskih otrok in nena doma sem začutila, da nema prošnja v široko razprtih očeh s televizijskega ekrana sega vse globlje v mojo zavest.

... "Predstavniki mednarodnega RK doslej zaman čakajo na dovoljenje za vstop v taborišča..." Glas televizijske napovedovalke je prinašal že naslednje novice, vame pa so še vedno strmele lačne otroške oči...

Pa vovcar: ... "Svet je za vse dovolj bogat" (Gregorčič).

Dovolj je kruha, dovolj zdravil za bolne, dovolj obleke in vsi ljudje bi lahko imeli človeku dostojno življenje, če bi bilo dovolj - človečnosti.

Organizacija RK je ena izmed tistih, ki skušajo v človeku zbuditi smisel in voljo pomagati in ostati blizu tistim, ki so jih prizadele elementarne nesreče, ali strahote vojne in sovraštva. Ta organizacija ne pozna meja, ne nazorskih razlikovanj, niti političnih pregraj.

... Sem pravi član RK? ...

... Na naši šoli smo vsi člani RK ... Aktivni? ... Mnogi se ne vključujejo v akcije. Bomo zato spet iskali vzroke za tem, da "nismo obveščeni" ali da predstavniki razredov ne obiskujejo sestankov, ki so sicer zelo redki. ...? Vsak posameznik mora sam sodelovati - in to ne samo za "točke". Sodelovati mora brez iskanja osebnih koristi, kajti samo tako bo lahko pomagal ljudem. Ne moremo preprosto skomigniti z rameni in reči: "Kaj morem kot posameznik!"

Zrno do zrna ... velja tu bolje kot kjer-koli! Predvsem pa bi nas morala voditi ideja pripadnosti velikanski humanistični organizaciji. Le tako smemo upati, da naše akcije ne bodo izzvenele v nekakšno miloščino potrebnim, temveč v zavestno pripravljenost pomagati tistim, ki zaradi kakršnegakoli vzroka niso deležni svobode, sonca in prijetnih dni, ki se jih sami veselimo.

VTISI S PREDSTAVITVE STAVBE NOVEGA ŠOLSKEGA CENTRA

Učilnica zemljepisa. Strokovnjaki: arhitekti, kiparji.

Uporabniki: učitelji.

Pred nami maketa novega šolskega centra.

Kipar Marko Pogačnik povdarja: Nova zgradba bo na koncu Aleje 1. slov. vlade (ta teče mimo naše šole) in se bo vključevala v sklop šolskih poslopij, ki bodo tako vključevala podobo mesta. Stala bo ob telovadnici. Tako bo še bolj poudarjena celovitost človeka, povezanost telesne in duhovne vzgoje.

Naš mlad človek se vzdaja za samoupravljalca . Predvsem bo moral gojiti čut za kolektiv, za skupnost. Zato bodo skupni prostori (večnamenski prostori, jedilnica, atrijski prostor za prireditve). Križno povezovali prostore, v katerih se bodo izobraževali mladi ljudje, pridobivali znanje.

Skupne prostore bo pokrivala valovita oranžna pločevina. Drugi prostori bodo sivkasti, šolski. Po pročelju bo tekkel Meander, vzorec, ki je antični simbol vzgoje in izobraževanja.

Mladi se bodo v novem šolskem centru prav gotovo zelo dobro počutili. Tudi za to, ker bodo na šoli imeli skupni prostor, v katerem bodo proslave, plesi, prireditve.

GOVORI MENTORICA, GOVORI MENTORICA, GOVORI MENTORICA, GO

... zelo težko. Mentorji so na svetu zato, da ljudi vodi-
jo v napačne vode lastnega okusa ali neokusa.

. . . zelo težko. Mentorji so zato na svetu, da bogu in
ljudem čas kraдеjo, to se pravi učencem in učencem.

Zavirajo razvoj in polet domišljije.

Uveljavljajo svojo mentorsko osebnost in skrbijo zato, da
je jih opazi.

In podobno.

Najbrž je del gornjih stavkov resničen. A drugi del je
žalost: Kako pripraviti mladega človeka do aktivnosti.

Kako popraviti - jezikovno - stilno - njegov
tekst, da pisec ne bo prizadet.

Kako vsebinsko popraviti, da pisec ne bo žalo-
sten.

Kako pohvaliti, da se pisec ne bo prevzel.

Kako delati, da ostaneš živ ti in drugi.

In vse to je treba delati!

Kako biti prijatelj in obenem rešitelj. Kako poskrbeti,
da so sestanki vedno ob dogovorjeni uri.

Lahko? Težko? Presodite sami!

NOVO NOVO NOVO NOVO NOVO NOVO NOVO NOVO
DANES PRILOGA DANES PRILOGA DANES PRILOGA DANES

Blesteče čisto !

Čolska malica skrbi za
vaš vitki stas.

Sami pa poskrbite za
blestečo svežino vaših zob

I Z V I R

GLASILO ŠOLSKEGA CENTRA AJDOVŠČINA

1979/80 - št. 4

UREDNIŠKI ODBOR:

Mihelj Milojka
Černigoj Ksenija
Pavlica Nataša
Sartori Irma
Furlan Ingrid
Semič Ines
Kodrič Karmen
Sovdat Mojca
Čermelj Rosana
Pavlica Tanja
Kodelja Tanja
Marc Gašper

SODRŽAVCI:

Marc Gašper
Černigoj Ksenija
Mihelj Milojka
Čermelj Rpsana
Bratina Darja
Sartori Irma
Kugonič Suzana
Kostanjevic Gregor
Pavlica Tanja
Terbižan Sonja
Koruza Jasna
Kodelja Tanja
Velikonja Almira
Torkar Janja

MENTORICA:

Ivana prof. Slamič

TISK:

hišnik Jelo

TIPKALA: Černigoj Iva

IZVIR

izolaja

Šol. l.

1979/80

posebnost

NNNPNP

2019

2019

SAMOZAŠČITA PREBIVALSTVA V VOJNI IN OB HUDIH NESREČAH

V vsaki novi vojni so posledice vseh vrst vojnih napadov med prebivalstvom, pa tudi v smotnem pogledu vse hujše. Vzrok je predvsem v izredno hitrem izpopolnjevanju bojne tehnike in v vse večji koncentraciji ljudi. Sedobne armade, opremljene s številno in najrazličnejšo tehniko, potrebujejo za kapašno delovanje velike količine goriva, streliva, tehničnih proizvodov za dopolnjevanje in vzdrževanje bojne tehnike, pa tudi hrane in osebne opreme za moštvo. Tako so vedno bolj odvisne od zaledja. Onesposobiti zaledje za normalno delovanje in preskrbo armade pomeni torej oslabiliti njeno moč. Zato si elasti tiste države, ki računajo z napadalno vojno, močno prizadevajo razviti orožja in način napada, ki bi onesposobil zaledje. Sedobna letalska in raketna tehnika omogoča zračne napade na izredno velike razdalje s ogromno rušilno močjo. Pred zračnimi napadi ni varno nobeno naselje, nobena tovarna, nobena komunikacija, ne glede na to, kako daleč za bojno črto so. V primeru vojne bi torej jasno začrtana meja med fronto in zaledjem izginila. Celotno ozemlje branilca je tako izpostavljeno napadem. Žrtev med civilnim prebivalstvom je vedno več. Če je v prvi svetovni vojni na dvajset vojakov umrl en civilist, se je ta odnos v drugi svetovni vojni že skoraj izenačil. V korejski vojni pa je na enega vojaka umrlo pet, v vietnamski vojni pa že deset civilistov. Kako veliko vlogo igra civilna zaščita nam pokaže primer Anglije v drugi svetovni vojni. V njenih enotah v času hudih zračnih napadov sodelovalo 20% celotnega prebivalstva, ki so tako v veliki meri zmanjšale posledice zračnih napadov na angleška mesta. Angleški narod je kljub stalnim napadom ohranil borbeni duh in razvijal materialne pogoje za nadaljevanje vojne. Nasprotno pa v Hamburgu enote civilne zaščite niso bile kos svoji nalogi, tako da je nemško vrhovno poveljstvo moralo v reševanje vključiti kompletan armadni korpus, čeprav je bil ta še kako potreben na bojišču.

Izkušnje iz obdobja druge svetovne vojne in poznejših lokalnih vojn govorijo o tem, da so danes naloge civilne zaščite v vojni izredno obsežne in zahtevne. Prav tako pa je jasno, da zgolj specializirani oddelki tem nalogam ne morejo biti kos, zato je nujno, da se v opravljanje zaščitnih in reševalnih nalog vključi vselej tudi vse za to sposobno prebivalstvo.

Potreba po vključevanju prebivalstva v civilno zaščito pa se ne pojavlja zgolj v vojni, ampak tudi ob naravnih in drugih hudih nesrečah. Ob skopkem potresu so štanovalci in sosede rešali kar 70% vseh ranjenih, le 30% pa za to posebno reševalno enoto.

Tako vsestranska pripravljenost za sodelovanje vseh sposobnih občanov pri zaščiti in reševanju ljudi in imetja, v vojni ali ob drugih naravnih nesrečah, imenujemo s a - m o z a š č i t o . V našem sistemu SLO predstavlja samoz-ščita najbolj množično in nadvse pomembno sestavino civilne zaščite, zato je našla svoje mesto tudi v prvih aktih, ki urejajo SLO v okviru federacije in republik.

Namen samozščite je dvojen: Prvič: ob neposredni vojni nevarnosti ali vojni ali ob naravnih in drugih hudih nesrečah izvesti vse potrebne in možne zaščitne ukrepe, da bi bile posledice vojnih akcij in nesreč za ljudi in dobrine čim manjše. In drugič: v vojnih akcijah in ob naravnih in drugih hudih nesrečah zagotoviti hitro in množično reševanje ljudi in imetja, da bi bile posledice vojne akcije ali nesreče čim manjše.

Izredno pomemben element civilne zaščite je družbena samozščita, ki pa se bistveno razlikuje od samozščite. Naloga družbene samozščite je preprečiti sovražno obveščevalno in druge podtalne dejavnost, ki namerava škodovati naši družbeni ureditvi ali zrušiti naš družbeni red; doseči, da bo sovražna propaganda neučinkovita, ter varovati družbeno imetje pred škodo, povzročeno iz zlonamernih ali koristoljubnih pobud in iz malomarnosti. Naloga samozščite in družbene samozščite, pa bomo uspešne in v korist vse skupnosti upravljali še, če bomo v njej dosegli potrebno množičnost.

Sodelovanje občanov pri izvrševanju nalog civilne zaščite je moralne in solidarnostne obveznosti do soljudi in do vse skupnosti. Za odnose v naši socialistični družbi je nedopustljivo, da kdorkoli neprizadete opazuje tisko soljudi in jim ne pri-
skeči na pomoč. Osnova civilne zaščite je osveščeneost in humanost vseh delovnih ljudi in občanov. Učinek civilne zaščite je tem večji, čim boljše so medsebejni odnosi in tovarištvo med ljudmi.

v tovarštvu hrvačkim

Prispevek na akcijo SZDL NNPP 93 doživljajo domus svoj sklep.
Izvajamo množično priznanje naše samosvoje. Pokazali so
bodo tudi napake, ki jih bomo morali v bodoče popraviti.
Temašnja vaja tako postaja priznanje nekakega posameznika
in celotnega kolektiva šc. da vaji sodelujejo na OŠ Borisa Kidriča,
VUZ, dijaškim domom, občinskim odborom RK in JLA. Praktično
se urimo za celo koledarsko leto. Če pred dobrim letom smo
zabili za dopolnjevanjem obrambnih priprav centra, kar uvrščamo
naštev, s kadrovskega oprejanja in sestavljanjem večjega
skupine delavcev in učencev šole in marogami, ki jih imajo v
skupini obrambnih priprav. Akcija bomo vsakim do dopolniti in
skladnim marogami, ki jih pričakujemo od samoupravnih sredin.
Učenci smo tudi narodu in civilni zaščiti, jih predhodno
urili in tako pričakujemo primerno rezultate rednega študija.
bilo bomo popeljali v sodelovanju z JLA. bogoslovili smo se za
skupno prihod vaji, predvsem takšni, ki kadrovašjo inoh
skupini palk in omogočajo angažiranje večjega števila ljudi
npr. odstranjenosti bojnih skupin, posledic karčevja. Večja skupina
učencev bo sodelovala z VUZ, učili bomo posuši vzgajaljem
v nteu, v primeru naravnih katastrof ali v vojnem stanju.
Dali dve skupini bosta sodelovali pri humanitarni akciji zbivanja
uvodovalec in za pomoč ostankom in obolenim na domu. Osnovno
vzabili tudi na posebno izdajo solskega glasila, ki bo obsejal
predvsem obrambno-vojske tematiko. Jutri, s nedeljo se bomo
udeležili zaključne manifestacije - akcije, ki bo v Vipavi.

ALARM —

Učenci vedo, skosi katere vrste morajo
iti,

tehnična služba se, da mora izklopiti
elektriko, zapreti vodovodne ventile,
zapreti plin, pripraviti vse za koten-
nitev,

reditelji vedo, kaj je treba napraviti z
okni v primeru požara ali zračnega
napada.

Učenci vedo, kdo je določen za evaku-
acijo knjižnice, ohriva in drugih
vrednih predmetov.

Šda se v trenutku izprazni!

Disciplinirano, brez preivanja,
tovariško.

Ostane strah, ki mora čuvati pro-
stor, v katerega se hitimo vrniti.

ALARM — — —

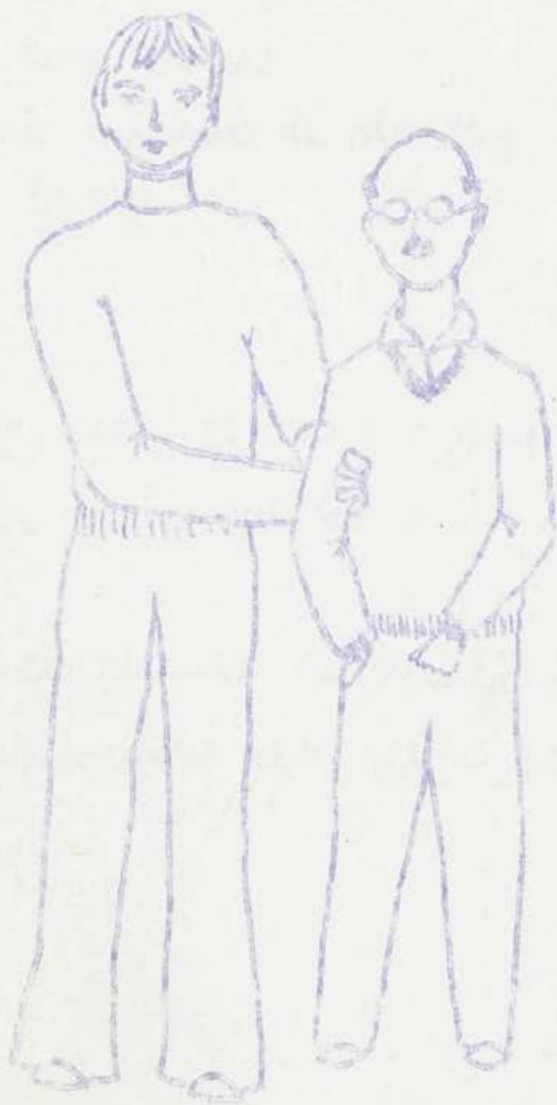
Žive naj vsi narodi,
ki hrepene dočakat dan,
da, koder sonce hodi,
prepir iz sveta bo pregnan,
da vojak
prost bo vsak,
ne vrag, le sosed bo mejar

NAŠI KLAVINCI BOLI SODELOVALI PRI POMOČI STARIM IN OSAMELIM

Kako bi pomagali v izjemnih primerih, v času nesode,
skrajšanja potrebe?

Sklepi so bili, da v izjemnih primerih, saj se na to
večje premišlje. Iz tega situacije na to nam je dala
večje vplivale. Kerali bi bili razočani, ali bi se pri
zabili. Le vake bi naša pomoč bila učinkovita.

Previdno so, da razlovanje nepotrebnih prostora vseh
učinkovitost pomoči in dala. Ali bi razlovanje so, pomagali
rešiti tudi kak problem, ki je za ostarelega bistveno po-
sneben?

Samo milijon mas je,
milijon unižujočih met milici,
milijon, ki pijejo naše bratce,
in sam milijon,
ki ga trpljenje krotoviči
in vendek ga nikoli ne uniči!

Nikoli in nikdar!

Žato ker nismo trhle bilke,
ki po toči ovne,
ker mi nismo le sterilke,
smo ljudje!

Kajuh

Nadar čez gozdove rjonejo viharji,
drevesa se svojih korenin zavedo -
žato,
ker mas danes iz zemlje rujete, barbari,
naše korenine do pekla poženo.

Bor

PRVO ODHODNO NA KOZARCO

Leto 1942. 3. sovražna ofenziva. Prvo dni junija se nemške in ustaške sile - okrog 40.000 vojniki obkrožile planino Kozarce, kjer je daljinski Kozarščki edrec s 3000 barci. Obkrožili so Kozarce, ljudi, staros, žene in otroke. Ti so morali vsakodnevno odrezati glave in prečkati savetje v tabori.

Kakšno strah se odpolnili od mater v taborišča, kjer so poznali ed izkušne ali pa se jih pekali?

Kolikokrat je mati pomislila na sina ali moža v noči? Kolkokrat je staros preklel vojne, ki uničuje družine, mlada življenja in neta sovražstva med sosedi?

Kolikokrat je moral Mladen ali Vladimir ugovarjati, ker je nekde drugje z možem pobijal njegove otroke?

Kolikokrat se ubijali same otroci, da ne bi več ubijali?

Jutri grem na Kozarce, dram na srečanje Počitniška sveta Jugoslavije, na kraj, kjer je pred več kot 19 leti začela nastati bratstva in znotraj, kjer se so ljudje borili za svoj obetaj, da umogočijo lepše življenje svojih otrokom, da se njihovi otroci ne bi sovražili med saboj zaradi nerednosti.

Jutri bane napeli Kozarščke kele. Brezskrbni, veseli mladi ljudje, obrani ed vsepevsed. Peli bomo glasne, sosedu bomo stisnili roke, ga vprašali ed kod je, kaj dela in take naprej. Ne bomo ga sovražili same se-šo, ker ni iste nerednosti kot jaz in ti. Samo zaradi tega, ker je bil moj ded in moj oče Hrvat in ata ota sovražila Srbe. La kako je negel človek sovražiti otroke. Nad nemečnimi bitji, ki jih je ločil ed družine, nad otroki, ki se je jekali, presili, se stiskali v kot. Nad otroki, ki niso naredili ničesar narebe, nad otroki, ki se so rodili v nepravem času. Vojni čas ne pezna otrok, otroci ne poznajo otroštva. V Jasenovcu se otroci stari 5 ali 10 let pestali edrasli. Naučili so jih misliti in sovražiti pe edrasle, pe njihovo. Take Srbe, Črnogorce, Makedonce ket Hrvate in Slovence. Ti otroci se sovražili nasilje in nasilje zaradi nasilja, vedeli so da morajo biti vsi za enega in eden za vse.

Videla bom kraje, kjer se stopali brandonci in pregnanci videla čameve, ki so ostali prazni in pomislila na tihe pr žnje, jak v noči, na streljanje, na uderjanje kovakov ob tla in strah pred

surtje. V mislih sem videla ljudi, ki iščeje prostora, kamor bi se skrili. Naziva, ki jim drugače ni dajala drugega kot vsakdanji kruh, jim je zdaj vse. Pestelja, odeja, okna in vrata, miza, za katere se zbira družina ob večerih.....

Prečesali se več senčijo, kemor grem, toda ljudje so se izmaknili, vzdržali in ostali. Ostali so in peli Koroške kralje, kot ga sem pala jaz, naj vohel in volil bi na drugem kemor.

ZA ODNOS V NAŠI SOCIALISTIČNI DRUŽBI JE NEDOPUSTLJIVO,
DA KDNORKOLI NEPRIZANLIVO BRANJE SVOJSKO SOLJEDI IN JIM NE
PRISKOČI NA POMOČ.

OSNOVA CIVILNE ZAŠČITE JE ODVEŠČENOST IN HUMANOST VSEH DE-
LOVNIH LJUDI IN OČANOV.

TOVARIŠTVO - RDEH OD SEMELJEN CIVILNEZAŠČITE

NAŠA ŠOLA JE ŠOLA SOCIALISTIČNIH ODNOSOV.

KULTURA IN S L O

Lete 1941 - napad na Jugoslavije. Vse napredne sile se pod vodstvom KP organizirajo za boj proti okupatorju. OF slovenskega naroda zapove kulturni molk. Pisatelji ne objavljajo v okupatorjevih glasilih. V ilegali pa so nastajali črkepiši, bile jih je vse več, in vse večja je bila njihova veljavnost za ljudi, ki jim je bila odvzeta svoboda misli, govora. Počasi se začeli pisati tudi ljudje, ki prej megeče sploh niso prijeli za pero, vendar se čutili, da je njihova dolžnost prispevati k revoluciji del sebe - svoje napredne ideje. Zgodovina nas uči, da se partizani izredno štejevali in cenili starejše slovenske pesnike in pisatelje, ki se že pred njimi dvigali kulturne in narodne zavesti. Izdajali so pesmi Gregorčiča, Prešerna in drugih ustvarjalcev. Počastili so spomin na Josipa Jurčiča. Na njegove rojstne hiše se leta 1944 vrnili spominke plešče. Izdali so Prešernove Zbirke, v partizanskih vrstah se je redila misel, da se dan Prešernove smrti praznuje kot slovenski kulturni praznik. V krajih, kamor so prišli, so prirejali mitinge. Oblikovali so partizansko poezijo, izraz boja in upornosti. Partizanska pesem je edevala po gozdovih in bila je iz dneva v dan glasnejša, iz dneva v dan svobodnejša. Na osvobodjenem ozemlju so delovali tudi partizanske gledališče. Ljudje so lahko prisluhnili glasu radia OF. Kaj pa danes? Sme posebni zaživeti v spremenjenih, slabših razmerah? S M O !

Prav zato se uspešljive za obrambo naše domovine, naših kulturnih pradedov in vsega, kar je naše, kar so ustvarili in kar ustvarjajo naši ljudje.

Kaj bi najprej rešili iz šolske knjižnice?

Poezije in dramatike za kulturne prireditve, izbrana dela slovenskih pesnikov in pisateljev - odraz slovenskega duha; dela, ki opisujejo boj našega naroda skozi zgodovino, in pa celotne pelice, ki imajo oznake 3.

Ta so knjige, pomembne za razvoj naše družbe; izbrana dela tega Tita, študije klasičnega marksizma, Marxa in Engelsa, dela Edvarda Kardelja in vse knjige, pomembne za družbene izobraževanje.

Tako bomo lahko vredno nadaljevali izrečile naše revolucije.

BONCE SVOSOTE

S SVOSOTI ŽARJE NAS JE OGRTEL,
S SVOSOTO TOPLOTI NAS JE OGRTEL
IN V NAS SAŽGALO ISKRO,
ISKRO, KI JE PRERASLA V UPOR

TITOVO POT, SMO UBRALI
MI, SLADI:

S R E Č A :

TO JE OVEJNE POLJAN,
TO JE PPIČJE VETRE S VETROV,
TO JE TIHO ŠUMENJE VETRA,
KI PIHA S DALJŠIH GORAV

VLOGA RDEČEGA KRIŽA PRI NNMP

Križ ima posebno vlogo v akciji NNMP. To je svetovna humanitarna organizacija, ki ima v primeru vojnega napada in elementarnih nesrečah izredno vlogo. Za današnje akcije smo se že dal, čase pripravljali in smo v ta namen organizirali tečaj za nego bolnika, pregledali in uredili seznam krvodajalcev, pregledali seznam ostarelih ljudi.

29. septembra, v dnevu akcije NNMP, so kurirji sklicali člene odbora za izredno pomoč, na kateri so bili podrobno seznanjeni s akcijo in delovanjem krajevne organizacije RK. Sestala so se ekipe za nego bolnika, prvo pomoč in socialne službe.

Kurirji bodo raznesli vabila krvodajalcom za najem odvzema krvi. Ekipe za prvo pomoč je pripravljeno za posredovanje ob klicu za pomoč. Ekipe za socialno pomoč pa bodo obiskale ostarele krajane, da jim nudijo potrebno pomoč in jih pripravijo saj večinoma niso bili preveč dobro obveščeni o tem, kaj se danes dogaja.

Člani ekipe prve pomoči smo se zbrali v prostorih občinske organizacije RK že ob 4.00^h zjutraj.

Pregledali so kartoteke krvodajalcev in jo uredili, tajnica jo je natipkala.

Smu v stalni pripravljenosti, da ob klicu stopimo v akcijo. Naša naloga je pomagati poškodovancem - predvsem fizične, pa tudi psihične, posebne danes, ko ranilnik poškodb verjetno ne bo, lepa bodoča pa bo marsikega pripravila.

Ob 8.00 so bili zbrani kurirji, (ki so se sicer tu zbrali že ob 5.00.) s posivi krvodajalcom.

Tudi ekipe za nego bolnika je že zbrano. Prepričani smo, da bo naša akcija uspešna.

Ekipe prve pomoči

Prišli smo da delavnic dijaškega doma. Sprejela naju je prva straža. Nisva smeli naprej. Nisva poznali gosla. Straža je resno vzela svoje naloge. Paziti morajo na objekt in ga obvarovati možne diverzantske akcije.

Prva straža: Nova straža mora povedati gosla, stražarji odgovoriti.

Druga oseba mora pokazati legitimacijo. Dva učenca sta hotela vstopiti v dom, vendar ju je straža zametavila.

Naša stražarji so natančni in vestni, poznajo svoje naloge.

POROČILO S TERENA

Evakuacija otrok iz vrta je potekala brez težav. Otroci ne sprejeli nenaden udar iz vrta brez panike. V vrtcu je danes 81 otrok. V prvem traktu 30, v drugem 33 in v tretjem, kjer so jasli, 18.

Evakuiranje je potekalo v trih smereh. Prvi trakt smo uspešno evakuirali na zelenico pri okitrazni, drugi proti Gričam in otroka iz jasli na dvorišče pred vrtcem.

Otroci so razdeljeni po skupinah po 10 otrok. Vgojiteljicam se pomagale učence gimnazije "Vene Filan", tako da se starši lahko brez skrbi. Ob 9.30 se nebenih zapletov.

V primeru zapletov bomo še poročali.

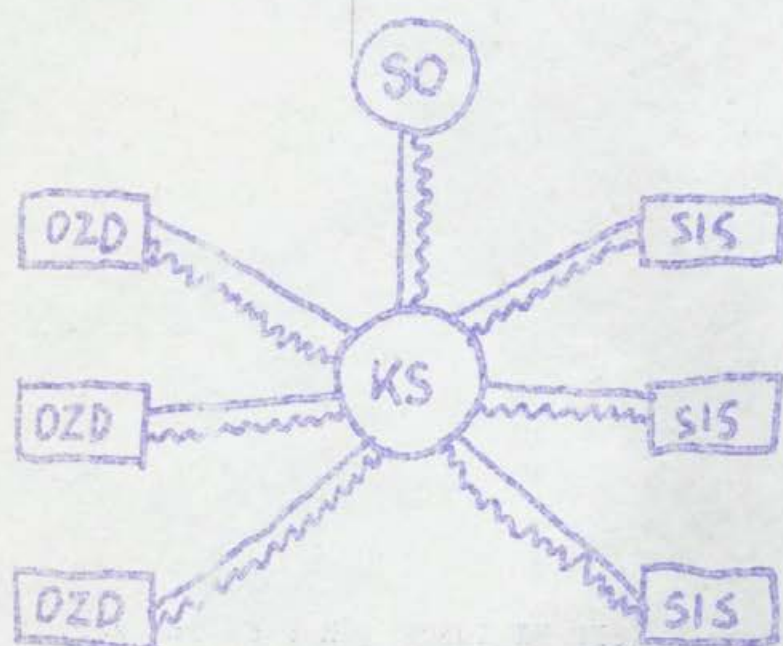
UČENCI V KASARNI PALÉ.

Mnenje snega od starešin: Disciplina je dobra, vendar imamo občutek, da se učenci premalo zanimajo.

Mnenje 2: Disciplina je dobra, školata se preveč boječa.

Mnenje učencev: Evakuacija je bila dovolj disciplinirana, strožji se bila, prvi letniki. Ž obiskem v Palcu sem razvedelpan.

POVEZANOSTI KS S SO, TOZDI IN SISI - poteka brez problemov.
Povezujejo se s kurirji, v primeru zapletov pa bi aktivirali
ščne sveto. Vsak kurir ima svoje šifre.

Posledne izdaje IZVINA je pripravil uredniški odbor s pomočjo
reperterjev s terena.

1303

ŠOLSKI CENTER AJDOVŠČINA

JZVIR

TITO

892 - 1980

301281 BENTEN ALBUCCINA

Uprl je Tovarš Titu, predsednik KPS, predsednik 131,
vrhovni komandant oboroženih sil, maršal Jugoslavije.

Uprl je voljni revolucionar, talcovolja, odločna in
mislila. Sam deloval je v borbi za revolucijo, za
zvega deloval je, da se ustvari naravno jugoslovanske-
ga socializma, in se ni izbral za hromost, avtoriteto
in za ne delo. Na vsak način se ni hotel izdati
naši poti, ki je bila njegova stvar. Vselej je
deloval v interesu naroda, in ni hotel, da bi
deloval v interesu drugih ljudi. Njegova
delovanja so bila v interesu naroda. Njegova
delovanja so bila v interesu naroda. Njegova
delovanja so bila v interesu naroda.

In kar mora biti za vsakega od nas, pa kar ni
gledati in oblikovati socializma. Osnova je
naša pot, ki je voljna, kakor je naravno
naša pot, ki je voljna, kakor je naravno
naša pot, ki je voljna, kakor je naravno
naša pot, ki je voljna, kakor je naravno
naša pot, ki je voljna, kakor je naravno
naša pot, ki je voljna, kakor je naravno
naša pot, ki je voljna, kakor je naravno

- Leto 1917, ko se je postal vodja KPS, ko se je zavedal, da
je srečni in srečni komunisti lahko stojijo na čelu revolucije.
- Leto 1941, ko se je zavedal, da je KPS lahko vodil ljudstvo
v boju proti fašizmu in okupatorju.
- Leto 1948, ko se je zavedal, da je treba stopiti po lastni
poti, ne pa na pot stalinizma.
- Leto 1950, ko začel razvijati samoupravljanje.
- Leto 1956, ko je nova ustava.

In ta pot je bila naša prava pot. Za našo pot. Osnova
naše poti pa so pravica, svoboda in svoboda. Osnova naše
poti je odgovorno opravljanje vseh dolžnosti in dela. Osnova
naše poti je svobodni, nikomur neprave in globoko zavedni
samoupravljanje, ki ne je v zati, ker mora, ampak zato, ker
može.

Ta pot je naša pot, ki je trajala za stoletja. Naša
dolžnost je, da jo razvijamo in oblikujemo v osebnih delih.
Naša dolžnost je, da jo razvijamo in oblikujemo v osebnih delih.
Tito živi, ker je bil naša pot, ki je trajala za stoletja. Ker je naša pot in moramo
razvijati.

KAJ BI DANES S VAMI, JE SI NAŠI NARODI NE BILI ZERASILI ZA
DROBNI LETI 1941. IN NE OTRALI IRANCI, KI SO NAM JO POVERO-
ČIJE DOMNI IZDAJALCI? KAJ BI DANES S VAMI S IZRAELI, KI SO NAM
PRAVEDNIČNI SVOBODNA IN TRDNA DEJAVNA, TRDNO NA VARNOST IN ZGRAJENA NA
NOVIH SOCIALNIH IN POLIČNIH TEMELJIH. TRDNO SMO SE ODLOČI-
LI, DA BOMO BRANILI SVOJE IN DA SE BOMO BORILI ZA MIR. TO
JE ISTO, KAR NARODI JU OBLAVIJE DELA, IN PRI TEM BOMO TUDI
VTRAJALI.

VEČERAI SE VERA VAJ, KAKAJ SE OBOROŽUJETE, ZAKAJ KREPITE
SVOJO OBRAMBNO MOČ, KI DA SE BORITE ZA MIR?"
TO DELAMO ZATO, KER ŽELIMO IN IMAMO RADI MIR, KER IMAMO
NAJVEČ RADI SVOBODNI SVOBODO IN IMAMO DOVOLJ IZKUŠENJ. VEMO, DA SE
TUDI DANES, KO VEČ KOT 10 LETIH PO VOJNI, NEOBOROŽENO LJUDSTVO
MORA DATI ZA SVOJO NEODVISNOST IN SVOBODO IN DA NE MORE PRIČA-
KOVATI, DA BI SPRAŠOVALI NJEGOVO VARNOST IN NEODVISNOST. RADI
IMAMO MIR TUDI ZATO, KER SMO DOBILI HUDE IN KRVAVE NAUKE IZ
PRETEKLOSTI, KER NE ŽELEMO, DA BI SE ZGODOVINA PONOVILO, DA BI
NAS VNOVIČ KALEŠILI.

FITO

Tatova pot je naša pot.

Velikano njegovoga dela bomo šala došli.

Je ali tisti še baje svoje orke? Ne eno milijone stru...
Mi zai sse 111

Vsek izmed nas je zgodba za dol soba.

Porota ne verna naših besed. "Če niste sposobni brez
vsne vedila odpraviti, mislo v teh letih nič srediti."

Strahen občutek na srceka v prsih. To lahko občuti sleherni Slovenec, sleherni Jugoslovčan ali zemljan, ki je Tita poznal in ga ljubil. Jugoslovčan v svoji zgodovini ni imel takega junaka niti ga ne more imeti v prihodnje. Ne more ga imeti niti svet. Ne, saj Tite svet ni umrl. Je vedno še tako tople smeje. Je vedno objema mlade in starejše. Tite ne bo umrl, ne sme umreti. Ko soraš varjati svojim očem, ta nekaj sodeč. Sebe ni lahko pokazal vsak. Pogumno jih skrivamo, včasih katere čuda. Tudi Tita ni jokal - ne na Neretvi, ne na Sotški. Tite tudi ni ne smelo jokati, čeprav bi mogoče rad. Če boš koga vprašal, kaka pada naš, zakaj ptice izasa ne letajo - kaj ti bo odgovoril? - Umrl je naš Tita.

Tite bo utel v nojem srcu kot človek s neizmernim srcem dobrote, človečnosti, kot vsak v vsakem trenutku za vzgled, v vsakem dejanju za vzporedno. Tako svetla počoba se na ta in ne more izbrivati.

Človek napiše kakor zna, besede, stavke, toda to kar razmišlja občuti ostaja v njem.

NOBEN POŠTEN KOMUNIST, NOBEN POŠTEN ČLOVEK, KI LJUBI DOMOVINO, KI LJUBI SOCIALIZEM, KI JE ZVEST IDEJI MARXA, ENGELSA, LENINA, NE MORE BITI ZOPRA LINIJO NAŠE PARTIJE, KO MU VSE RAZDOBIŠ.

ZASLOGA NAŠEGA DELAVSKEGA RAZREDA NI SAMO V TEM, DA USTVARJA MATERIALNA SREŠTVA, MARVEČ JE TUDI MORALNO POLITIČNA FAKTOR. OD DELAVSKEGA RAZREDA NI ODVISNO LE, KOLIKO BOMO IMELI KATERIH IZDELKOV, MARVEČ TUDI TO, KAKŠNA BO NAŠA SOCIALISTIČNA JUGOSLAVIJA... DELAVSKI RAZRED POSENI TIŠTO SILO, ZA KATEBO SE OPREJAMO IN KATEBA USTVARJA IN VARNJE MORALNO POLITIČNO LINIJO NAŠE SOCIALISTIČNE SKUPNOSTI.

BISTVO SAMOUPRAVLJANJA JE V TEM, DA SE IZRAZI VOLJA VEČINE DELAVCEV IN DA SE IZMENOČIŠTO NEKATERI POJAVI, KI SO POSLEDICA ČLOVEŠKIH SLABOSTI...

NI DOVELI, DA SOCIALIZEM BOMO HOJERU. SOCIALIZEM JE PRVA
JHARINI Z INOJEM, SOCIALIZEM NI SVAR, KI SE USTVARIA Z
DEKRETI. SOCIALIZEM SE USTVARJA Z LJUDI, S TRŽNIMI NAPORI
IN IZVARNI. USTVARITI BOMIS ŽIVLJENJSKE RAZRESE, IL NIČ SI
LAKRO. USTVARITI HOJERU BOMIS ŽIVLJENJSKE RAZRESE ZA VSE
NAŠE LJUDSTVO, ZA VSE LJAVO. ZAVODAMO PA SE, DA JE ZATO
POTREBNO KROG TRUDA, ZA VAS POZIVAM, DA VSI KAKOR VIDEN
ZGRABITE ZA DELO, IN PRISKOČAN SEM, DA BOMO IZGIBILI, DA VAS
SE BO NINČE TER SMAGE DNE NEČIL.

TITO

Ljubesen do njega bomo pokazali v naših delih in ljubeznijo
do domovine.

Ljudje smo si tudi svoji poročnima strani. Smalikažemo se da
se tam, kake sočas sled partii dele poročnima v življenju
drugih. Zato se Tito ne smemo zalovati, kar se pod besedo
Tito ne skriva neko glibi človeško življenje, ampak nepravilno
delo in boj, ki sta pustila dovolj globoko sled v življenju
slabernega ljudstva. Umri je človek, toda njegovo delo ne
raje in ga je treba nadaljevati.

T I T O - Jugoslavija, življenje, oroda, mir in sla-
vost. To je Tito danes in va vse večne čase.

Odšel je človek, kateremu ni nuda odšla roka, ruka bi ga
pozdravila. Vse je odšlo in ostanek vse je ostalo. Ostal je
njegov duh, njegovo delo.

Umri je človek, ki je vse svoje življenje posvetil delu in
vse se mir in pravilnost, največji med velikosti.

Umri je naš Tito. Ne bomo se nikdar porabili - svoj boj
tvoja delo bomo nadaljevali. In vse kar si naredil, smo v
kvaliteti in do vesti radi se izmami.

Svoje delo si vedel v dom, svoje atene in na domo in
 dele vertne in polnovele. In ljubijo si, ker so si
 da domo se naprej sprejema in pridobiva naše vrednote,
 za katero si ti veliko vrednosti, kajli bomo največje
 vrednote, kateri si dal tako velik pomen - ker so in
 svetlost in govorevskih vrednot.

IMAM NAVAR, DA ČOVJEH ČISTO IN ČISTO VEDNO BODIŠ
 OSTRO, KADAR JE TREBA TAKO GOVORITI, IMAM PA TUDI VELIKO
 GLAVIH BRON, KADAR SO ČISTO, KADAR JIH JE TREBA
 ... TRAJ DEMOKRACIJA LARHO DOBRO SVIHO TRIN IN ČISTO
 V SPRAZMERU IN ZAVESTO LJUDI, ZA NEBAVRODOČI ČISTO IN
 NE BITI DEMOKRACIJE, DEMOKRACIJA NE MOGA BITI IN
 KI JE NASTROJENI TRISTO, I ČISTO TRAJ VEDNO IN
 VALSVA. DEMOKRACIJO IMAM ZA VEDNO, NE PA ZA
 ČIRO, KI NASTROJENI PROMNE NADALJNEGA RAZVOJA V
 CI.

ČERAS SEM SE ZAVZEMAL ZA TO, DA SE SPOLNICE PRAVILNOSTI
 NEGA ČLOVEKA, DA SAM TOVE, KAJ JE, DA SE OPREDI, DA SE
 NEČE ALI PA TUDI NE. ČE REČE KDO, DA JE JUGOSLOVAN, NE
 DA TO POMENI, DA NE PRILJUBA NAPONOSTI, NORA DA
 ČISTO IN KONFLIKTI, KI SO PA NAVAR NASTROJENI
 IČI NIMO ČEBA IN PRAVI "KAJ SEM JUGOSLOVAN". PA
 NA KAJ JE ČISTO IN KONFLIKTI, DA IČI LJUDI
 NEČE TAKO, KAKI VA JE. ČISTO MOČ, ČISTO
 IN SPOSOBNOST, DA SE VALKOMER POSAVIMO
 SAKO V ČE SKUPNOSTI.

NISIM, DA LANKO SAKO NORA IČI NASTROJENI
 NOVIH OSVAJANJE. TORA KLJE TERA KI AMO
 MORANO BITI IČI NASTROJENI, ČIM MOČNIJI
 OBOROJENI, ČIM SPOSOBNOSTI BOMO, ČIM
 MADA IN TENNIČNO BOLJE OBOROJENA, VSE
 LJUDSTVO PA IČI NASTROJENI
 BRANITI NAŠO KNJOTOST, TERA NASTROJENI
 KAJTI PRAV BOMOST, KI SEM SI JO
 VEDNO IN VELIKI OSVAJANJE
 VOJNI, JE BILA EDEN GLAVNI
 KI NAS JE REČE TERA
 LETA...

POVRNILI SE NAM VE OHRANITI NEODVISNOST IN SVOBODO, ZA KATERO
SE INAMO KARVALITE PRAVI KLI EKONOMSKI. OBTALI SMO ZREPA IN
ENOTNA SOCIALISTIČNA IMENA, KATERO SVOJIM SVETI KATNO
GENIJO PRIJATNIJI, UPOŠEVA PA JU TUDI SOŠALNIK.

TITO

Vsako leto je bil mesec naj najlepši v letu, najlepši mesec
in svetel. Nam, mladim se neboravila je prinašal dan, ki se
ga vsi veselimo: Dan mladosti.
Letos je siv in pušč, prinesel nam je bolečino v srcu in
gubo velikega človeka, očeta vseh nas.

Nikoli ga nismo spoznali kot revolucionarja, toda spoznali
smo ga kot velikega humanista, kot človeka, ki se je splošno-
vali narodi celoga sveta. Kako srečen je moral biti Tito - se
pogumen, vztrajen, človeški - ki je do konca izvrševal svoje
poslanstvo bratstva, svobode, enakopravnosti, svetle prihodnosti
in kake bogati, polni smo mi, ki smo živeli v njegovih časih
dobi.

Njegova pot mora biti le srečje vseh nas, njegova življenjska
trden korak v razvoj celoga sveta.

Nogoče ne bi razumel naših solz, dragi Tito. Sliši si govoriti
mladino, ker si bil ti sam pogumen.
Nogoče boš pa le razumel, da bodo naše solze te odvarile svetle
okvir okrog tvoje slike. To niso solze straha pred bodočnostjo,
to so solze sreče, da smo živeli, ko si bil živ. Ti, dragi
svo, da smo te imeli, ponosni smo nate.

Kdorkoli govori v Jugoslaviji, o revoluciji, mora omeniti tvoje
gove ime. Bandal se je za človeka.

Tito - ime, ki nas gradi. Tito - ime, ki nas bogati. Tito

Oi rane mladosti smo profirali s tvojo isouca. Tarsulje nas
akeai vaa naae zivljenje. Tite smo veli mi. Tite je bogobojna.
Tite je svet. Tite je bolazina. Tite je radost. Tite je ljubava.

Nikoli nisem verjela v neminljivost, a sedaj verjamem, kar ver-
jamem v Slovaka

Ko sem sreclja, bi zakricala, ce bi bila sama. V kriz bi bila
srozene solte, ki jih nisem spala patieniti. Krala me je vzja-
la neka zivljenjska moč, ki je premagala tamsno v tistem. Nisi
jaa izjateljca: Tite mi arli." Generacije, ki se poznajo in ki
ame za se zivela s njia, baa nadaljevata, kar one zaisla

MISLEM, DA JE ZA NAS NAJVECI TRPBA, KER IMAMO TAKO MNOGO
LJUBOTVO, KI RAZUME, ZA KAJ VSA IN KAKSNA NEČ NE GRE BOMBE
ALI SE NE DA HITREJE NAHVAITI, KOT BI BILA TRPBA.

ZDAJ NE GLEDNO V KAKSNO ZVAJO REVOLUCIJO, VEDNOJ ZONTINUITETA
NASE REVOLUCIJE TRAJA, OSTAJE E NADEJ. NJENE OBLIKE IN MA-
RAVA SO DRUGACE, VEDNOJ VPA-A. BILAVSKI NAZRETI, PROIZVADAJCI
NIKOMAJ NE DOMI ČAJO, DA BI BILO UNIOBNO YESTO, ZA KAJ SO SE
BOJEVALI PRED VOJNO IN ZA PA JE SREBLO TOLIKO DRV. NE VEDNOJ
NIKOMAJ NE DVOLEJO, DA BI PO UNIOBVALI IN DA BI NEB-... IN
NADALJNEJ RAZVOJ.

TI TEMELJI SO SESTAVLJENI IZ TRDNega GRADIVA. SO V DRATSTVO IN
SROENOSTI NAŠIH NARODOV, V NACIONALNI KRAKOPRAVNOSTI VSAH NA-
RODOV IN NARODNOSTI, V SOCIALISTIVEM RAZVOJU NJENE DRUČBE, V
SISTEMU SAVOU NAVLJANJA NAŠIH DRIOVNIH LJUDI. KUON NITLI DRUGAČE
JE NA DRUGI STRANI BANIKADE. IN TUDI ODNOS BOMO IMELI V SKLADU
S TEM.

NOBEN NAŠ NAROD, NITI SLOVENSKI. NITI HRVATSKI. NITI SRBSKI NI-
TI MAKEDONSKI NITI ČENOBORSKI. NE MORE OHRANITI SVOJE NARODNOSTI.
SVOJE NARODNE INDIVIDUALNOSTI DRUGAČE KOT SAMO V SKUPNOSTI Z DRU-
GINI NARODI JUGOSLAVIJE...
ENOTNOST NAŠIH NARODOV NE TRDNO GARANTVO, DA NAM NEČ IN DRUČE NE
MORE REPNEČITI, DA NE BI NABEVILI NAŠE DRUČE DRUČE.

V NAŠI DRŽAVI IMAJO VSI NARODI ENAKE PRAVICE. DANES IMAJO TUDI TISTI NARODI, KI SO BILI V STARI JUGOSLAVIJI ZATIRANI IN SO JIH POŠILJALI NA ROBLJE, VSO MOŽNOST IN PRAVICO, DA SE NACIONALNO RAZVIJAJO, DA RAZVIJAJO SVOJO NACIONALNO KULTURO. TAKI NA NAŠA POLITIKA VODI SAMO H KREJČITVI NAŠE ZBIRNE SOCIALISTIČNE DRŽAVE.

EDEN NAŠIH TEMELJNIH SMOTROV JE, DA ZGRADIMO TAKI NE ROZKRAFJE ODNOSE? DA BODO VSI NARODI IN NARODNOSTI ZADOVOLJNI, DA BODO VLDALI KOHEZIJA, BRATSTVO IN ENOTNOST.

TITO

Bil je z mano, v meni, v nas vseh, ki smo si včasih mislili, da bi mu vsaj roko odrekli.

Mnogo je, če o človeku lahko rečeš, bil je humanist, a veliko premalo, če hočeš povedati vse tisto, kar misliš, občutiš. Težko je izraziti praznino. Prav je, da občutiš, da morda in se zavemo, kaj nam je pomenil Tito in njegovo delo. Prav je, da spoznamo, kaj je bil za nas. In se zavemo, da ostane v nas, on, njegovo delo, njegove misli o človeku, so človeku.

Mislim, da tiste prave, prave besede o Tito ne bo. In tudi zato si je hudo. In čutiš, da bi morala biti, da bi morala biti beseda iz srca in dati mu ga. Ker nam je on dal vsega in v vseh.

Zapustil si nas drag tovariš Tito, naš velik revolucionar in osvoboditelj nove Jugoslavije. Kako naj opišemo bolečino, ki jo sedaj čutiš v srcu in ki jo čutiš s mano vsi. Ali bomo po tvoji poti naprej?

Uari je človek, ki je imel veliko cilj pred seboj. Veliko je ljudi, ki nimajo cilja, še manj želijo si cilj ustariti. Bil je velik, kolikor je bil velik njegov cilj. Cilj ni nagrada, temveč dolžnost, slišerne borbe. Borba ni niš milost, nisi ubijanje. Borba je pravica in dolžnost slišernega človeka. Boriti se ne pomeni izgubljati ali amagovati.

IMAMO ODLIČNO MLADINO, ZATO JI JE TREBA POSVETITI VSO POZORNOST. TAKOJ MORAM REČI, DA SEM ZELO SREČEN, KER JE NAŠA MLADINA TUDI TAKŠT, KAKOR ZMEROM DOSLEJ IZPOLNILA OBLJUBO IN STORILA TISTO, KAR JI JE BILLO NALOŽENO.

REBEL BI, DA BI BIL 29. MAJ VSELEJ PARAD NAŠE MLADOSTI, KAR BI, DA BI BIL TO DAN POKORA, NAŠE JUGOSLOVANSKE MLADINE, DAJ, KO BI POKAZALA SVOJO FIZIČNO IN DUHOVNO MOČ.

NOVA ZELVA 13, TO TA JE TUDI NAŠA VOJENSKA, DA BI BIL *mlada*
 NAŠA VOJENSKA SE POKAZAJE DOLOŽNO MOČIČNO REVOUCIJSKO TIŠ-
 TAVNO IN NAPREDNIH TEŽENJ NAŠIH NARODOV, KILAVI PA TUDI PO
 BUDNIK VSEMO NOVIH IN NOVIH, NAPREDNIH TEŽENJ NAŠIH NARODOV.

TITO

Živel boš, vedno boš živel v mojem srcu, kajti vedno se bom zavedal, da se za vse kar danes imam - in to je ogromno - lahko zahvalim le tebi, tebi največjemu sinu jugoslovenskega naroda.

Hvali ti, dragi tov. Josip BLOZ - TITO.

HVALA IN SLAVA TI.